

New York Times Best-selling Author

Sarah Dessen

someone like you

*Muối
của tình yêu*

Tiểu thuyết

NHÀ XUẤT BẢN THỜI ĐẠI

First News

Muối Tình Yêu

Sarah Dessen

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[PHẦN I: Khe vực Grand Canyon](#)

[CHƯƠNG I](#)

[CHƯƠNG II](#)

[CHƯƠNG III](#)

[CHƯƠNG IV](#)

[PHẦN II: Những ngã rẽ](#)

[CHƯƠNG V](#)

[CHƯƠNG VI](#)

[CHƯƠNG VII](#)

[CHƯƠNG VIII](#)

[CHƯƠNG IX](#)

[CHƯƠNG X](#)

[CHƯƠNG XI](#)

[CHƯƠNG XII](#)

[CHƯƠNG XIII](#)

[CHƯƠNG XIV](#)

[CHƯƠNG XV](#)

[CHƯƠNG XVI](#)

[CHƯƠNG XVII](#)

[PHẦN III: Bé Grace](#)

[CHƯƠNG XVIII](#)

[CHƯƠNG XIX](#)

[\[1\]](#)

[\[2\]](#)

[\[3\]](#)

[\[4\]](#)

[\[5\]](#)

[\[6\]](#)

[\[7\]](#)

[\[8\]](#)

[\[9\]](#)

[\[10\]](#)

[\[11\]](#)

[\[12\]](#)

[\[13\]](#)

[\[14\]](#)

[\[15\]](#)

[\[16\]](#)

[\[17\]](#)

[\[18\]](#)

[\[19\]](#)

[\[20\]](#)

[\[21\]](#)

[\[22\]](#)

[\[23\]](#)

[\[24\]](#)

[\[25\]](#)

[\[26\]](#)

Cuốn tiểu thuyết của nỗi đau xót tuổi 16 và không gian lãng mạn kỳ ảo.

“Từ lâu lắm rồi, từ rất lâu trước khi loài người được tạo ra, con sông Colorado uốn mình, theo thời gian bào khắc vào vách núi, để lộ khe vực tự nhiên hùng vĩ. Thời gian trôi qua, đến tự nhiên cũng khắc lên nhau những khoảng ngăn cách vời vời đang chờ được hàn gắn. Và loài người cũng thế.”

Scarlett Thomas là một cô bé mạnh mẽ đến kỳ lạ, gây ấn tượng rực rỡ với mái tóc đỏ và những nét cá tính khác biệt. Trong ký ức của Halley vào năm mười một tuổi khi lần đầu gặp Scarlett là cô bạn đã chăm sóc cả mẹ, thay vì ngược lại. Halley và Scarlett lớn lên bên nhau, vô cùng thân thiết. Họ dậy thì cùng lúc, cùng thích xem phim kinh dị và như các cô bé mới lớn khác, họ thích mấy trò đùa ngớ ngẩn. Cuộc sống của họ tương hợp một cách hoàn hảo và dường như Scarlett bao giờ cũng là điểm tựa cho Halley.

Nhưng cuộc sống bắt đầu thử thách họ, thử thách tình bạn của hai người. Michael Sherwood - một cậu trai rầm rỏi, cao lớn và cực kỳ quyến rũ đang hẹn hò cùng Scarlett. Cậu mất đột ngột trong một tai nạn đụng xe trên đường, khi chỉ mới mười sáu tuổi. Đây thực sự là một mất mát lớn đối với gia đình Michael và đặc biệt là với Scarlett. Nếu như trước kia Scarlett vô cùng mạnh mẽ thì giờ đây, cô bạn gái Halley yếu đuối ngày nào bỗng trở thành một điểm tựa tinh thần không gì thay thế được.

Liệu Halley có làm được điều đó hay không khi cô vốn nhút nhát và đã quen có Scarlett bên vực, che chở? Tình bạn của họ rồi sẽ đi về đâu và nhất là Scarlett sẽ như thế nào sau cái chết của Michael và hơn tất cả, Scarlett bắt đầu nhận thấy một sinh linh bé bỏng đang lớn dần lên trong bụng cô?

Với cốt chuyện rất hấp dẫn, cách giải quyết câu chuyện nhân văn, giọng viết nhẹ nhàng, trong trẻo, Muối của tình yêu đã đoạt giải thưởng “Tác phẩm hay nhất dành cho bạn trẻ” (Best Books for Young Adults) do Hiệp hội Thư viện Hoa Kỳ (American Librar Association - ALA) bình chọn.

PHẦN I: Khe vực Grand Canyon

“Từ lâu lắm rồi, từ rất lâu trước khi loài người được tạo ra, con sông Colorado uốn mình, theo thời gian bào khắc vào vách núi, để lộ khe vực tự nhiên hùng vĩ. Thời gian trôi qua, đến tự nhiên cũng khắc lên nhau những khoảng ngăn cách vời vọi đang chờ được hàn gắn. Và loài người cũng thế.

Mùa hè năm ấy... những vết nứt... những mất mát... những khoảng trống... mãi mãi ghi khắc vào tâm trí và trái tim chúng tôi.”

CHƯƠNG I

Scarlett Thomas là bạn thân, thân nhất trên đời của tôi. Chúng tôi chơi với nhau từ khi còn bé tí. Lúc tôi bắt đầu biết ghi nhớ vào trí óc những sự việc xảy ra xung quanh mình cũng là lúc tôi tìm thấy người bạn thân thiết này. Đó là lý do tôi nhận ra ngay sự bất ổn từ phía đầu dây bên kia, ngay cả khi Scarlett chưa kịp nói, bất chấp những ngày hè tồi tệ chưa từng có mà tôi đang phải trải qua tại trại hè Sisterhood này. Chuyện gì đó đã xảy ra. Tôi biết chắc như vậy.

- Là Michael. - Giọng Scarlett khẽ khàng và đứt quãng. - Michael Sherwood ấy.

- Sao vậy? Có chuyện gì thế? - Tôi hỏi, bên cạnh là cô Ruth, giám đốc trại hè. Cô có vẻ sốt ruột. Cũng dễ hiểu thôi. Việc lồm cồm bò dậy vào giữa đêm hôm khuya khoắt, phải trườn xuống chiếc giường ọp ẹp và lê lết qua cánh rừng tối om om chỉ để nhận một cú điện thoại là hoàn toàn trái với chủ trương của trại hè Sisterhood. Ở đây, đám nữ sinh chúng tôi được đặt trong môi trường sinh hoạt biệt lập, tránh xa những ảnh hưởng của xã hội. Những người quản lý trại hè nghĩ rằng làm như thế sẽ giúp chúng tôi tự trưởng thành, tự hoàn thiện bản thân và trở thành những người phụ nữ mẫu mực. Và những gì đang diễn ra trong văn phòng giám đốc đây, vào đêm thứ ba này, là thật khó chấp nhận.

Có tiếng thở dài qua điện thoại. Đúng là có chuyện rồi.

- Michael làm sao? - Tôi lặp lại, còn cô Ruth không ngừng đảo mắt thăm dò. Chắc chắn cô ấy nghĩ chúng tôi đang tán chuyện tầm phào.

- Cậu ấy chết rồi. - Giọng Scarlett đều đều như thể đang nhắm đọc bảng cửu chương. Tôi có thể nghe thấy cả tiếng nước chảy và những tiếng va đập ở phía bên kia.

- Chết? - Từ ấy bất ngờ vọt ra khỏi miệng tôi, khiến bà trại trưởng nhướng mắt lên tò mò. Tôi vội quay sang chỗ khác. - Sao lại chết?

- Tai nạn. Tối nay. Bị xe hơi đâm trên đường Shortcrest. - Tiếng nước càng lúc càng xối xả và mãi đến lúc này, tôi mới nhận ra là Scarlett đang rửa bát. Cậu ấy là như thế. Thậm chí nếu thảm họa hạt nhân có xảy ra, cậu ấy vẫn có thể điềm nhiên làm việc nhà.

- Cậu ấy chết rồi ư? - Tôi hỏi lại lần nữa. Căn phòng đột nhiên trở nên chật chội và ngột ngạt. Cô Ruth khẽ đặt tay lên vai tôi, nhưng tôi rụt vai và bước lùi lại. Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh Scarlett mặc quần soóc và áo thun đứng cạnh bồn rửa chén, tóc cột đuôi gà, đầu ngoẹo sang một bên, kẹp chiếc điện thoại vào vai. - Lạy Chúa!

- Ừ. - Cậu ấy nói tiếp giữa tiếng ồ ạt thoát ra từ ống nước bồn rửa. Scarlett không khóc. - Vậy đó.

Chúng tôi lặng người ngồi đó. Thời gian như kéo dài bất tận, chỉ có tiếng vo vo phát ra từ chiếc điện thoại. Tôi ước gì có thể chui qua cái ống nghe về lại căn bếp bên cạnh Scarlett. Michael Sherwood, cậu bạn từng cùng chúng tôi lớn lên, người mà một trong hai chúng tôi đây đang đem lòng yêu thương. Cậu ấy đã chết?

- Halley này! - Giọng Scarlett nhẹ nhàng vang lên.

- Ừ, tớ đây.

- Bây giờ cậu về với tớ có được không?

Tôi nhìn ra khung cửa sổ tối đen, xuyên qua hồ nước phía ngoài, nơi ánh trăng đang dẹt nên một màn sương mờ ảo. Giờ đã là gần cuối tháng Tám và kỳ nghỉ hè cũng sắp hết. Chỉ một tuần nữa là khai trường, và chúng tôi sẽ lên lớp mười một.

- Halley ơi? - Scarlett lại gọi. Tôi biết phải khó khăn lắm cậu ấy mới có thể mở lời như thế, bởi giữa hai đứa chúng tôi, Scarlett chưa bao giờ là người cần giúp đỡ.

- Chờ nhé! - Tôi khẽ đáp trong căn phòng sáng trưng ánh đèn. - Tớ sẽ về ngay.

Michael Alex Sherwood mất lúc 8 giờ 55 phút ngày 13 tháng Tám, khi đang rẽ trái vào đại lộ Morrisville từ hướng Shortcrest thì bất ngờ bị chiếc BMW của một gã doanh nhân nào đó đâm phải. Cú va chạm khiến Michael văng khỏi chiếc xe máy của mình và bị hất bay đi hơn sáu mét. Kết quả giám định cho thấy cậu tử vong vì bị chấn động mạnh, còn chiếc xe máy mà cậu vừa mua hai tháng trước giờ chỉ còn là đồng sắt vụn. Không phải lỗi của Michael. Cậu ấy mới mười sáu tuổi.

Cậu ấy cũng là người con trai duy nhất mà Scarlett từng yêu thương. Ba đứa chúng tôi biết nhau từ nhỏ, cùng lớn lên ở khu Lakeview[1], nơi có những con đường ngoằn ngoèo và ngõ ngách uốn khúc, với đường ranh giới được phân định bằng những chiếc cọc gỗ cùng một tấm biển kiểu "cây nhà lá vườn", được vẽ gọt và sơn vàng dòng chữ: "*Chào mừng đến với Lakeview - Miền đất bạn hữu*". Rồi mấy năm trước, một nhóm học sinh tat ngang qua khu chúng tôi và nghịch ngợm "mang theo" chữ "u" cùng dấu ngã, khiến dòng chữ trở thành "*Miền đất bạn hư*" - một hành động mà bố tôi cho là đầy tính châm biếm. Tất nhiên, nó khiến ông khoái chí đến nỗi mẹ tôi đã nhiều lần phải "truy hỏi" xem có phải chính ông bày trò hay không.

Một điểm đặc biệt nữa ở Lakeview chính là sân bay mới, cách trung tâm khoảng năm cây số, với những chuyến bay đến và đi đều đặn. Bố tôi rất thích sân bay này. Hầu như tối nào cũng vậy, khi những tiếng gầm gừ vang vọng mỗi lúc một lớn hơn, ông lại ra hiên sau nhà ngóng mắt lên trời, thích thú ngắm nhìn và chờ đợi cho đến khi phần đầu máy bay, nhọn và trắng, dần hiện ra từ đằng xa - sáng chói và mạnh mẽ đủ để kéo ta bay theo. Ấy vậy mà âm thanh ấy lại khiến ông hàng xóm Kramer của chúng tôi điên tiết lên, trái ngược hoàn toàn với vẻ "say mê" kỳ lạ của bố. Riêng với tôi, điều đó chẳng có gì quá đặc biệt. Tôi ít khi phản ứng khi mấy tấm kính cửa sổ trong nhà rung lên lạch cạch. Thậm chí, tôi còn chẳng bị giật mình thức giấc nếu thanh âm đó rền vang ngay giữa đêm hôm khuya khoắt.

Lần đầu tiên tôi gặp Scarlett là khi cậu ấy dọn về đây cùng với mẹ - cô Marion. Năm đó, tôi mười một tuổi. Tôi còn nhớ lúc ấy mình đang ngồi bên cửa sổ, quan sát đám người mới dọn tới thì phát hiện một cô bé trạc tuổi mình với mái tóc đỏ và đôi giày thể thao màu xanh. Cô bé ngồi chống cằm trước cửa nhà xem người ta di chuyển mớ đồ nội thất vào trong, khuấy tay tì xuống đầu gối, hoàn toàn không đếm xỉa gì khi tôi đặt chân lên khoảng sân trước ngôi nhà mới của mình. Khi ấy, tôi dừng lại bên mái hiên và chờ đợi người bạn hàng xóm mới thốt lên một câu gì đó mở lời, bởi tôi không giỏi kết bạn. Tôi quá nhút nhát, quá thu mình và thường kết nhầm bạn với những đứa trẻ hồng hách, để rồi trở thành nạn nhân cho những trò trêu ghẹo, bắt nạt của chúng. Và kết cục là tôi luôn phải chạy về nhà khóc với mẹ. Lakeview - "*Miền đất bạn hư*" cũng như bao nơi khác, không thiếu gì đám tiểu thư nhóc tí tinh quái đi xe đạp màu hồng, mang túi xách Barbie và những thứ đồ dùng diêm dúa của chúng. Trước đó, tôi chưa từng có một người bạn đúng nghĩa.

Tôi bước đến trước mặt cô bé ấy và thấy bộ dạng mình phản chiếu qua chiếc kính mát gọng nhựa hình trái tim viền trắng đeo trên mắt người hàng xóm mới: áo thun trắng, quần soóc xanh, mang đôi giày ba ta vớ vớ hồng. Tôi đứng đó, chờ cô bé cười vào mặt, đuổi tôi đi, hoặc có khi chỉ là phớt lờ như đám con gái hơn tuổi vẫn thường làm.

- Scarlett, - giọng một người phụ nữ cất lên từ đằng sau cánh cửa màu xanh nghe có vẻ mệt mỏi và nôn nóng, - tập chi phiếu của mẹ đâu rồi?

Cô bé quay đầu vào phía trong nhà, cất lên từng tiếng rành rọt:

- Trên kệ bếp đầy mẹ, con để trong cái hộp cất bộ hồ sơ nhà đất ạ.

Giọng người phụ nữ khi nãy lại vang lên lúc gần lúc xa như thể bà đang đi lại quanh nhà:

- Hộp đựng hồ sơ à, xem nào, làm gì có nhĩ. À khoan, đây, nó đây rồi!

Người phụ nữ reo lên, cứ như thể chính cô ấy vừa khám phá ra tuyến đường biển nối liền Đại Tây Dương và Thái Bình Dương len lỏi qua những hòn đảo nhỏ ở phía Bắc Canada. Trong khi đó, đứa con gái quay lại nhìn tôi, vẻ như vừa khẽ lắc đầu.

Tôi còn nhớ lúc đó, tôi đã có cảm giác là Scarlett có vẻ già dặn hơn tuổi và tất nhiên là trông trưởng thành hơn tôi. Nhưng bấy giờ, điều đó lại khiến tôi bất giác nhớ đến hình ảnh mấy đứa con gái hống hách trên chiếc xe đạp màu hồng, và thế là tôi quay bước định bỏ đi. Nhưng cô bé đã lên tiếng:

- Này, chào. Tớ tên là Scarlett.

- Còn tớ là Halley. - Tôi đáp lại, cố giữ giọng dạn dĩ giống cô bé. Tôi chưa từng biết ai có cái tên lạ như thế, tất cả đám con gái trong lớp tôi đều tên là Lisa, Tammy, Caroline hay Kimberly[2]... Nói rồi, tôi chỉ tay qua bên kia đường, về phía cánh cửa sổ phòng mình. - Nhà tớ ở đằng kia.

Cô bé gạt đầu rồi nhấc cái xách tay của mình lên, đứng dậy bước xuống sân, phủ bụi trên một bậc thềm rồi ngồi xuống đó, dành ra một khoảng trống cạnh bên vừa cỡ cho một người tầm tuổi mình. Cô bé quay lại nhìn tôi, mỉm cười. Còn tôi rảo bước qua bãi cỏ xanh mướt trong nắng hè đến ngồi xuống bên cạnh Scarlett. Cái khoảng cách bé nhỏ giữa hai đứa đã được đập tan. Chúng tôi ngồi đó, cùng quay mặt đối diện về phía nhà tôi, nhưng vẫn chẳng nói gì với nhau. Có sao đâu chứ, khi cả hai đứa sẽ còn bên nhau cả cuộc đời phía trước.

Tôi ngồi đó với Scarlett, cả hai phóng tầm mắt qua con đường về phía ngôi nhà của tôi, nơi góc sân, và cả bố tôi với nỗ lực đẩy cái máy cắt cỏ ngang qua bụi hoa hồng. Khi ấy, với tôi, đó đều là những điều quá đỗi thân thuộc tưởng như sẽ chẳng bao giờ đổi thay. Nhưng từ cái ngày đầu tiên đó, tôi đã có thêm Scarlett trong đời mình, và mọi thứ không còn như trước nữa.

Ngay khi vừa dứt cuộc điện thoại với Scarlett, tôi gọi ngay cho mẹ. Mẹ tôi là chuyên viên tâm lý, và đối tượng chuyên môn của bà là lứa tuổi mới lớn như tôi. Nhưng dù mẹ đã xuất bản hai quyển sách, tổ chức hàng tá buổi hội thảo và xuất hiện trong các cuộc mạn đàm hướng dẫn các bậc phụ huynh về phương thức đối phó với những năm tháng ầm ương của con trẻ..., chính bà dường như vẫn không thể tìm ra cách hòa hợp với tôi.

Lúc tôi gọi về nhà đã là một giờ mười lăm phút sáng.

- Xin chào! - Thật lạ là với giờ giấc thế này, giọng mẹ tôi vẫn còn rất tỉnh táo. Một phần trong tác phong chuyên nghiệp của mẹ mà: *Đáng tin cậy - Mạnh mẽ - Tỉnh táo.*

- Mẹ ơi, con đây.

- Halley? Có chuyện gì thế ?

Có tiếng rầm rì phía sau, bố tôi cũng đã thức dậy.

- Là Michael Sherwood, mẹ ạ.

- Ai cơ?

- Cậu ấy vừa mất.

- Ai mất? - Mẹ hỏi lại, lần này cao giọng hơn, và tiếng bố tôi vang lại trong điện thoại: “*Ai chết? Ai vậy?*”.

- Là Michael Sherwood, bạn con.

- Lay trời. - Mẹ thở ra, rồi bật ống nghe lại và bảo bố ngủ tiếp. - Ừ, kinh khủng quá! Nhưng giờ đã khuya rồi. Con gọi từ đâu vậy?

- Trong văn phòng của trại hè, - tôi trả lời. - Mẹ đến đón con đi, mẹ!

- Đón con? - Mẹ tôi hỏi lại giọng ngạc nhiên. - Còn những một tuần nữa mà Halley?

- Con biết, nhưng con muốn về nhà.

- Này, thật ra con đang mệt và cũng khuya quá rồi. - Tôi nhận ra ngay là mẹ đã lấy lại giọng điệu của một chuyên viên tâm lý. - Sáng mai khi con bình tĩnh lại, mình sẽ nói chuyện nhé. Mẹ bảo đảm là con chưa muốn rời trại sớm thế đâu.

- Mẹ, nhưng cậu ấy *chết*! - Tôi lặp lại. Cứ mỗi lần tôi thốt lên từ ấy là bà trại trưởng Ruth lại ngẩng mặt lên nhìn tôi.

- Mẹ biết mà, con yêu. Mẹ hiểu điều đó thật là khủng khiếp, nhưng bây giờ về nhà cũng có thay đổi được gì đâu, mà lại còn làm gián đoạn mùa hè của con một cách vô ích...

- Mẹ, con muốn về nhà. - Tôi ngắt lời mẹ. - Con cần phải về nhà ngay lập tức. Scarlett mới gọi cho con. Lúc này, bạn ấy rất cần con. - Cổ họng tôi khô lại và đắng ngắt. Mẹ đã không hiểu tôi. Mẹ chưa bao giờ chịu hiểu tôi.

- Scarlett còn có mẹ của bạn ấy mà, con yêu. Bạn ấy sẽ không sao đâu. Halley này, đã khuya lắm rồi đấy. Con đang ở với ai vậy? Có người quản lý ở đó không?

Tôi hít sâu. Tất cả những gì hiện ra trong tâm trí tôi lúc này là hình ảnh của Michael, cậu con trai tôi chẳng mấy quen thân, thế nhưng trong chốc lát, cái chết của cậu lại là cả vấn đề. Rồi tôi nghĩ đến Scarlett giờ này đang ngồi trong căn bếp sáng choang chờ tôi về. Đó mới là lý do quan trọng.

- Làm ơn mà, mẹ! - Tôi thì thào qua chiếc điện thoại và xoay lưng lại với cô Ruth. Tôi không muốn người phụ nữ xa lạ ấy phải thấy tội nghiệp cho tôi tí nào.

- Làm ơn đến đón con đi, mẹ!

- Halley, - giọng mẹ tôi mệt mỏi có phần hơi cáu kỉnh, - đi ngủ đi, sáng mai mẹ sẽ gọi lại. Lúc đó mình nói chuyện sau.

- Nhưng mẹ phải đến cơ. - Tôi cuống quýt, không muốn mẹ đập máy. - Mẹ hứa là sẽ đến nhé. Cậu ấy là *bạn* của tụi con mà, mẹ!

Đầu dây bên kia im lặng một lúc và tôi mừng tượng cảnh mẹ mặc chiếc đầm ngủ màu xanh ngồi trên giường, kế bên là bố đang ngủ say và ánh đèn từ gian bếp bên nhà Scarlett rọi qua những khung cửa sổ, hắt qua vai bà.

- Thôi được rồi, Halley! - Mẹ nói với giọng điệu cho qua chuyện, như thể tôi là đứa chuyên gây rắc rối và ngày nào cũng có một người bạn của tôi qua đời. - Được rồi, mẹ sẽ đến đón.

- Mẹ hứa nhé?

- Mẹ đã nói là mẹ sẽ đến. - Mẹ đáp và tôi biết giây phút ấy chúng tôi càng xa cách nhau hơn, trong một cuộc chiến dai dẳng.

- Giờ thì đưa điện thoại cho quản lý của con đi.

- Vâng. - Tôi nhìn về phía bà trưởng trại lúc này đang bắt đầu gà gât. - Mà mẹ ới?

- Gì nữa nào?

- Con cảm ơn mẹ.

Không có tiếng trả lời. Tôi đợi một lúc.

- Ừ, được rồi. Cho mẹ nói chuyện với người quản lý đi.

Tôi đưa điện thoại cho cô Ruth và bước ra bên ngoài, lắng nghe tiếng cô ấy đảm bảo với mẹ rằng việc tôi rời trại sớm không phải vấn đề to tát, rằng tôi sẽ được thu dọn hành lý và rằng thật đáng tiếc và đau buồn vì người qua đời còn quá trẻ. Sau đó, tôi trở lại lều của mình, mò mẫm leo lên chiếc giường ọp ẹp trong bóng tối và nhắm mắt lại.

Nhưng tôi không chợp mắt lâu được. Trong đầu tôi, khuôn mặt của Michael Sherwood liên tục hiện lên. Đó là người tôi vài lần liếc nhìn trong những năm cấp hai, người mà tôi và Scarlett từng cùng nhau chỉ trỏ, bình phẩm về tấm hình của cậu ta trong những cuốn lưu bút hết năm này qua năm khác. Cậu ấy cũng chính là người trong bức ảnh nơi khung hình trong phòng ngủ của Scarlett. Bức hình được chụp lúc hai người đi chơi ở hồ nước cách đây mới vài tuần: với mặt nước sáng lấp lóa phía sau, Scarlett tựa đầu lên vai Michael còn tay cậu ta đặt lên đầu gối của Scarlett, trong khi mắt nhìn về phía cô bạn hàng xóm của tôi, cậu ấy nhìn Scarlett chứ không phải vào chiếc máy chụp hình khi tôi nhấn nút chụp đánh “tách” và ánh flash lóe lên.

Mẹ trông khá khó chịu khi đến đón tôi vào chiều hôm sau. Chuyến đi của tôi ở trại hè Sisterhood đến giờ phút này rõ ràng là một thảm họa. Điều này dĩ nhiên không nằm ngoài dự đoán của tôi khi phải bắt đắ dĩ lệch thếch suốt hai tuần trong núi với một đám con gái tẻ nhạt. Mẹ tôi tình cờ biết đến trại hè Sisterhood trong một buổi hội thảo. Và bố tôi gọi nó là Trại Believe - hẳn bố nghĩ đó là một kiểu bầu vịu vào niềm tin, hoặc của mẹ, hoặc của tôi. Mẹ mang về nhà một tập giới thiệu và kẹp dưới đĩa tôi vào bữa ăn sáng, phía trên dính một mẩu giấy màu vàng với dòng chữ “*Con thấy sao?*” Dĩ nhiên, phản ứng đầu tiên của tôi khi liếc nhìn bức hình hai đứa con gái trạc tuổi mình đang nắm tay nhau chạy qua cánh đồng là “*Cảm ơn, con không muốn chút nào!*”. Đó đại khái là một trại hè với các hoạt động bơi lội, cưỡi ngựa và tập thắt nút như tất cả các trại hè khác, chỉ riêng buổi tối là có thêm các buổi nói chuyện chuyên đề

và sinh hoạt nhóm với chủ đề “Mẹ nào con nấy” và “Áp lực bạn bè: Nơi nào dành cho tôi?”. Trên tờ rơi còn có hẳn một đoạn giới thiệu về lòng tự trọng và cách duy trì các giá trị cá nhân, cùng với những lời khuyên mà tôi vẫn thường thấy trong phần giới thiệu ở bìa cuối mấy quyển sách của mẹ. Tất cả những gì tôi biết là ở vào độ tuổi mười lăm này, khi mà chưa đầy ba tháng nữa là tôi được lấy bằng lái xe[3], thì việc tham dự trại hè hoặc các buổi hội thảo, chưa nói đến việc giữ kỷ cương quân đội, đã chẳng còn phù hợp.

- Đây sẽ là những kinh nghiệm quý báu cho con, - mẹ nói với tôi vào cuối bữa tối, - hơn hẳn việc tụ tập phơi nắng ở hồ bơi nhà Scarlett và bàn tán về đám con trai đấy!

- Nhưng đang là mùa hè mà mẹ! - Tôi phản đối. - Vớ lại cũng sắp hết hè rồi, hai tuần nữa là con đã phải đi học lại!

- Không sao, con sẽ về kịp ngày khai trường. - Mẹ kết luận và tiếp tục lật giở quyển sách giới thiệu.

- Nhưng con còn phải đi làm thêm. - Tôi cố gắng viện cớ lần cuối. - Scarlett với con đang làm thu ngân ở cửa hàng Milton, cái quầy rau xanh trong trung tâm thương mại dưới phố ấy. Con đâu có thể nghỉ đến hai tuần được!

- À, ông Averby nói dạo này công việc không nhiều nên có thể bố trí người thay ca cho con đấy. - Mẹ nói đơn giản.

- Mẹ đã gọi cho ông Averby? - Tôi đặt nĩa xuống bàn. Bố vẫn im lặng ngồi ăn từ khi nãy, giờ đã chịu khẽ liếc nhìn mẹ. Ngay đến bố cũng thấy việc gọi điện thoại đến tận chỗ làm của con cái như thế là quá đáng. - Mẹ thật là...

- Chỉ là để biết có được hay không mà thôi. - Dường như mẹ nói câu ấy với bố nhiều hơn là đáp lời tôi, nhưng bố chỉ khẽ lắc đầu và tiếp tục ăn. - Em biết thế nào con bé cũng tìm đủ lý do để trốn tránh.

- Nhưng sao con phải phí đến hai tuần lễ với một đám người không quen không biết? - Tôi cãi. - Scarlett và con có kế hoạch rồi mà mẹ. Bọn con phải tăng ca để kiếm tiền đi biển, rồi bọn con còn...

- Nghe đây Halley, - mẹ tôi bắt đầu mất kiên nhẫn. - Lúc con về thì Scarlett vẫn ở đây cơ mà, và lại mẹ có bắt ép con làm điều gì kinh khủng lắm đâu? Chỉ là một việc mẹ muốn con làm, vì mẹ và dĩ nhiên, con sẽ thấy là vì chính con nữa. Chỉ có hai tuần thôi.

- Con không muốn đi. - Tôi nhìn bố cầu cứu, nhưng bố chỉ mỉm cười, vẻ có lỗi và lấy thêm bánh mì. Bố sẽ chẳng can dự vào, việc của bố là dỗ ngọt tôi khi mọi chuyện đã xong xuôi. Bố luôn là người rón rén trước cửa phòng và ú ớ tôi bằng một ly sữa lắc vị sô-cô-la lạnh buốt óc mà bố tin là có thể giải quyết tất tần tật mọi thứ trên đời. Sau một hồi cãi cọ và kết thúc bằng việc những cánh cửa bị đóng sầm, sau khi hai mẹ con tôi thu mình về hai góc riêng, tôi sẽ luôn ngồi và chờ đợi tiếng máy xay sinh tố quay ro ro trong nhà bếp và rồi bố sẽ xuất hiện ngay cửa phòng với ly sữa đậm đặc như là lễ vật cầu hòa. Nhưng dù có bao nhiêu ly sữa lắc trên đời đi nữa cũng chẳng thể khiến tôi nguôi ngoai được.

Mùa hè của tôi đã kết thúc như thế. Chủ nhật hôm ấy, tôi gói ghém đồ đạc và ngồi xe suốt ba giờ đồng hồ để đến trại hè, trong lúc mẹ cứ mãi mê hồi tưởng về thời hoàng kim ngày xưa mỗi lần tham dự trại hè và hứa hẹn rằng đến lúc kết thúc trại hè, thế nào tôi cũng phải cảm ơn mẹ. Mẹ thả tôi xuống chỗ bàn ghi danh, hôn tạm biệt tôi rồi lái xe về ngay trong ánh hoàng hôn, bỏ lại sau lưng đứa con gái với khuôn mặt ảm ức và chiếc ba lô trên vai, giữa một đám tiểu thư rõ ràng là cũng không muốn bị “giam lỏng” suốt hai tuần lễ chút nào.

Tôi thuộc diện có “học bổng” tại trại hè Sisterhood, nghĩa là không phải đóng phí. Có bốn đứa khác cũng “nhập trại” với tình huống đó, và tình cờ làm sao, bố mẹ chúng nó cũng là các chuyên gia tâm lý. Sau khi làm quen với đứa bạn cùng phòng, cả hai bắt đầu than vãn và chế giễu các quản lý rồi tiếp tục rủ nhau tắm nắng và bàn tán về đám con trai.

Nhưng giờ thì tôi được rời trại sớm hơn dự định bởi một cậu bạn mà tôi không mấy quen thân. Tôi cất đồ đạc vào cốp xe rồi ra phía trước ngồi bên cạnh mẹ tôi. Đã mười lăm phút trôi qua và ngoài câu chào đầu tiên, mẹ hầu như không nói gì nhiều với tôi. Đúng như tôi nghĩ: bất phân thắng bại. Tôi không muốn đến trại hè, còn mẹ không muốn tôi về sớm. Thế là hòa. Nhưng tôi biết mẹ sẽ không nghĩ vậy. Gần đây, dường như hai mẹ con tôi luôn bất đồng quan điểm.

- Thế trại hè ra sao? - Mẹ lên tiếng khi xe vừa rẽ vào đường cao tốc. Mẹ thiết lập chế độ tự động điều khiển để cho xe chạy ở tốc độ được đặt trước, chỉnh lại máy điều hòa và có vẻ như đã sẵn sàng làm lành với tôi. - Nói đúng hơn là con thấy nó thế nào?

- Cũng bình thường ạ. - Tôi đáp lại. - Mấy buổi chuyên đề thì hơi chán.

- Thế cơ à. - Lúc này, tôi mới chợt nhận ra là mình lại vừa khơi mào trận chiến. Nhưng tôi biết rõ mẹ sẽ phản pháo lại thôi. - Có lẽ nếu con tham dự hết khóa thì đã gạt hái được nhiều hơn rồi.

- Vâng, có lẽ thế. - Tôi đáp, ngắm nhìn những ngọn núi dần lùi lại phía sau qua tấm kính chiếu hậu.

Tôi biết mẹ có rất nhiều điều muốn nói với mình, có thể mẹ muốn hỏi Michael Sherwood là ai mà lại khiến tôi phải quan tâm đến vậy vì rất hiếm khi tôi nhắc đến cậu ấy. Hoặc là tại sao tôi lại ghét đi cắm trại ngay từ lúc mẹ đề cập đến mà không thêm suy xét chút nào. Hoặc là hơn thế nữa, tại sao mấy tháng gần đây chỉ cần nhắc thấy bóng dáng của mẹ là tôi đã thủ thế tự vệ và tại sao chúng tôi từ chỗ vô cùng thân thiết lại trở thành những đối tượng mà cả hai thậm chí còn không thể xác định được là gì. Nhưng mẹ vẫn giữ im lặng.

- Mẹ ơ?

Mẹ quay sang nhìn tôi, dường như tôi vừa nghe thấy mẹ lấy hơi, sẵn sàng đối mặt với bất cứ điều gì mà tôi sắp thốt lên.

- Gì thế?

- Cảm ơn mẹ đã cho con về nhà.

- Ừ, Halley. - Mẹ nhẹ nhàng đáp lại và tiếp tục lái xe - Có gì đâu.

Tôi với mẹ từng rất gần bó. Mẹ biết mọi điều xung quanh tôi, từ những cậu bạn trai tôi thích đến những đứa con gái tôi ghen tị. Mỗi lần từ trường về, tôi luôn vào bếp, vừa nhâm nhi đồ ăn vặt vừa làm bài tập đến khi nghe tiếng xe mẹ đỗ ngoài sân. Lúc nào tôi cũng có sẵn chuyện để kể với mẹ. Sau buổi vũ hội đầu tiên trong trường, hai mẹ con cùng ngồi ăn kem hộp và mẹ chăm chú nghe tôi tường thuật chi tiết tất tần tật mọi thứ từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc. Mỗi thứ bảy, khi bố phải làm việc ở đài phát thanh, mẹ con tôi sẽ dành một buổi “Hẹn hò ăn trưa” cùng nhau. Mẹ thích mấy tiệm mì Ý sang trọng trông khi tôi chỉ khoái thức ăn nhanh và pizza, thế nên chúng tôi thường luân phiên nhau. Có khi mẹ bắt tôi phải ăn thứ mì khủng khiếp ấy, rồi lại đến lượt tôi “nhìn ngắm” cảnh mẹ cố nuốt trôi từng miếng hamburger. Chúng tôi có một nguyên tắc: Luôn luôn gọi hai món tráng miệng và cùng chia sẻ với nhau. Sau đó, mẹ và tôi sẽ lao vào khu trung tâm thương mại để săn hàng giảm giá và thi xem ai tìm được món hời nhất. Lúc nào cũng vậy, mẹ thường thắng.

Mẹ viết rất nhiều bài trên các tạp chí về mối quan hệ giữa hai mẹ con cũng như bằng cách nào mà cả hai vẫn gắn bó khi tôi vào cấp 3, tức “giai đoạn căng thẳng” giữa phụ huynh và con cái. Mẹ còn tổ chức nhiều buổi nói chuyện ở các trường học và họp mặt hội phụ huynh về cách “Giao tiếp với con cái”. Mỗi lần bạn bè của mẹ ghé qua nhà uống cà phê rồi than phiền rằng con cái của họ quá ngỗ nghịch và xin bí quyết hòa thuận của hai mẹ con tôi, mẹ chỉ lắc đầu:

- Tớ cũng không biết nữa. Halley và tớ thân thiết lắm, chuyện gì cũng nói với nhau cả.

Nhưng rồi bỗng dưng vào đầu hè này, mọi thứ bắt đầu thay đổi. Tôi cũng không nhớ chính xác từ khi nào, nhưng có lẽ là sau kỳ nghỉ tại khe vực Grand Canyon[4].

Cứ mỗi hè, bố mẹ lại dẫn tôi đi nghỉ mát. Đó là sự kiện trọng đại nhất của gia đình tôi trong suốt một năm, và điểm đến thường sẽ là những nơi tuyệt vời như Mexico hay châu Âu. Năm nay, chúng tôi làm một cuộc hành trình xuyên quốc gia, đến California, rồi sau đó là khe vực Grand Canyon, dọc đường dừng chân chỗ này chỗ kia ngắm cảnh và thăm hỏi họ hàng. Kỳ nghỉ thật tuyệt, bố lái xe còn hai mẹ con tha hồ nhàn rỗi trò chuyện, nghe đài, cùng sáng tác ra nhiều bài hát hoặc ghi nhớ các kỷ niệm vui để làm cột mốc cho từng nơi đã ghé thăm. Hai bố con tôi nhân cơ hội này ép mẹ ngày nào cũng phải “tọng” thức ăn nhanh để trả đũa cho suốt một năm chỉ toàn rau trộn dầu giấm và sủi cảo nấu với thịt jambon Ý cho những bữa ăn tại nhà. Kỳ nghỉ kéo dài suốt hai tuần, thỉnh thoảng cũng cự cãi lặt vặt nhưng trong phần lớn chuyến hành trình, cả gia đình đều vô cùng vui vẻ.

Dẫu vậy có ba sự kiện lớn đã xảy ra khi tôi trở về. Đầu tiên là việc bắt đầu đi làm tại cửa hàng Milton. Cuối năm học trước, Scarlett và tôi đã đi khắp nơi đăng ký tìm việc và đây là chỗ duy nhất chịu nhận cả hai đứa. Khi tôi đi nghỉ về thì Scarlett đã làm việc ở đó được hai tuần nên cô ấy hướng dẫn cho tôi quen việc. Sự kiện thứ hai là khi Scarlett giới thiệu tôi với Ginny Tabor, một cô bạn mà cậu ấy quen ở hồ bơi trong khi tôi đi nghỉ. Ginny là thành viên trong nhóm cổ vũ, nổi tiếng phóng túng, ngông cuồng và trong đội bóng đá người ta bàn tán về cô ta nhiều hơn hẳn những màn cổ vũ và cú nhảy tung người trên không. Ginny sống cách chỗ chúng tôi vài dặm, trong khu biệt thự Arbors sang trọng được thiết kế theo lối kiến trúc Tudor, có cả sân thể thao, hồ bơi và sân gôn nữa. Cha của cô nàng là nha sĩ còn người mẹ chỉ nặng chừng bốn mươi ký, suốt ngày phì phèo xì gà Benson Hedges 100 và có làn da bóng nhẫy giống hệt bộ ghế da trong phòng khách nhà tôi. Bà ấy cứ thế ném tiền cho Ginny và bỏ mặc chúng tôi tự lang thang đến hồ bơi hay lên vào sân gôn mỗi tối hẹn hò với đám con trai.

Chính điều này đã dẫn đến sự kiện thứ ba của mùa hè năm nay: Chỉ hai tuần sau khi trở về nhà, tôi quyết định chấm dứt với Noah Vaughn, cậu bạn trai cù lần mà tôi đã cặp kè suốt một năm qua.

Noah là “mối tình đầu” của tôi, nghĩa là chúng tôi thường xuyên gọi điện trò chuyện mỗi tối và thỉnh thoảng có hôn nhau nữa. Cậu ấy cao và ốm nhách, tóc đen dày còn mặt thì lấm tẩm mụn. Bố mẹ Noah là bạn thân của bố mẹ tôi, và việc chúng tôi tụ tập ở nhà một trong hai gia đình mỗi tối thứ sáu đã thành thông lệ. Một mối tình đầu như thế không có gì là tệ hại, tuy nhiên giờ đây, khi tôi vừa gia nhập vào cái thế giới nổi loạn đầy mới mẻ của Ginny Tabor thì Noah phải ra đi thôi.

Lẽ tất nhiên Noah khó mà chấp nhận điều này. Cậu ấy giận dữ, cau có với tôi nhưng vẫn cùng bố mẹ và em gái đến nhà tôi chơi vào mỗi cuối tuần, mặt lạnh tanh ngồi yên khi thấy tôi vừa hét toáng lên tạm biệt bố mẹ vừa lao ra cửa. Tôi luôn nói là qua nhà Scarlett chơi trong khi thực tế, bọn tôi gặp gỡ đám con trai hay đàn đúm với Ginny. Mẹ là người buồn bã hơn ai hết trong vụ chia tay này. Có lẽ mẹ mong sau này tôi sẽ lấy Noah thì phải. Nhưng tôi đã là một con người khác, chìm đắm vào những ngày hè sôi nổi bất tận. Và lúc tôi tập tành hút thuốc, uống bia, bắt đầu phơi nắng nhuộm nâu hết làn da và xỏ thêm hai lỗ khuyên tai cũng là lúc tôi bắt

đầu dần rời xa mẹ, một cách vô hình.

Trên bệ lò sưởi của gia đình có treo một bức ảnh luôn khiến tôi nhớ lại khoảng thời gian thân thiết của hai mẹ con ngày trước. Chúng tôi đứng ở Grand Canyon, tại một trong những nơi có thể phóng tầm nhìn bao quát nhất, sau lưng là những hẻm núi dài hun hút. Hai mẹ con tôi mặc áo thun cặp, đeo kiềng mắt và khoác vai nhau cười rạng rỡ. Từ trước đến nay chưa có tấm hình nào trông chúng tôi lại giống nhau đến vậy, từ chiếc mũi nhỏ đến thể đứng và nụ cười hồn hậu. Mẹ và tôi thật hạnh phúc trong ánh nắng rực rỡ và bầu trời trải rộng tít tắp phía sau. Khi về nhà, mẹ lồng khung bức ảnh ấy và treo ngay chính giữa bệ lò sưởi để ai cũng có thể nhìn thấy. Giống như thể bằng một cách nào đó, mẹ tôi linh cảm được rằng chỉ vài tháng sau, bức ảnh sẽ chỉ còn là dấu tích của một quãng thời gian mà chẳng ai tin được là đã từng tồn tại: quãng thời gian mẹ và tôi, hai người bạn thân thiết, cùng chụp hình tại Grand Canyon.

Khi chúng tôi về đến nơi, Scarlett đang ngồi ở bậc thềm trước nhà. Trời đã nhá nhem tối và đầu đó dọc con phố, những ngôi nhà dần sáng đèn, người ta bắt đầu ra ngoài vui đùa cùng với con cái hoặc dẫn chó đi dạo. Đường như có ai đó đang tổ chức tiệc nướng, mùi thơm bay phảng phất trong gió, quện với mùi cỏ mới cắt và mùi đất sau cơn mưa.

Tôi bước ra khỏi xe, đặt túi xách xuống trước nhà và hướng tầm mắt về phía nhà Scarlett. Chỉ có căn bếp đang sáng đèn, ánh sáng hắt qua bên nhà để xe trống trơn. Scarlett giơ tay lên vẫy tôi.

- Mẹ, con qua nhà Scarlett nhé.

- Ừ. - Mẹ vẫn chưa hết giận tôi sau vụ bỏ trại hè. Nhưng lúc ấy đã trễ và mẹ tôi cũng mệt rồi, cả hai có lẽ nên tạm thời "đình chiến".

Tôi đã thuộc nằm lòng khoảng cách từ nhà mình đến nhà Scarlett, thậm chí nếu có đánh mất tất cả giác quan thì tôi vẫn tìm đến được nơi đó. Phải bước qua một cái ổ gà giữa đường và bị vài vệt xước nho nhỏ khi đi ngang hai bụi cây trước nhà cậu ấy. Từ lối đi đến bậc cửa nhà Scarlett tổng cộng là mười tám bước chân. Vào năm lớp sáu, cả hai đã đo đạc cẩn thận và nhớ như in từng chi tiết. Chúng tôi đã dành cả tháng trời tính toán khoảng cách rồi đo bước chân, cố gắng chia cái thế giới nhỏ ấy ra thành từng phần để đo đạc.

Giờ đây, tôi đang tiến về phía Scarlett giữa ánh chiều nhập nhoạng, nghe rõ tiếng bước chân mình và tiếng máy điều hòa ro ro trên khung cửa sổ.

- Này, - tôi lên tiếng và Scarlett khẽ dịch người sang nhường chỗ cho tôi, - mọi chuyện thế nào rồi?

Có thể đó là một trong những câu hỏi gốc nhất mà tôi từng thốt ra, nhưng thật sự vào lúc này, từ ngữ chẳng còn nhiều ý nghĩa nữa. Tôi nhìn sang bên cạnh: Scarlett để chân trần, mái tóc buộc túm cầu thả. Cậu ấy đang khóc.

Chưa bao giờ tôi thấy bạn mình trong tình cảnh như thế. Scarlett lúc nào cũng là người mạnh mẽ, sôi nổi và dũng cảm hơn tôi. Ngay mùa hè đầu tiên mới dọn về đây, chính cậu ấy đã hạ bệ Lassister - cái con nhỏ kiêu căng xấu tính nhất trong đám con gái đồng đẳng - khi cả đám vây lấy hai đứa mà giở trò chọc ghẹo chỉ để thấy chúng tôi khóc nhè. Chính Scarlett cũng là người ngay từ lúc năm tuổi đã biết trông coi nhà cửa và thậm chí còn chăm sóc cả mẹ mình nữa. Và cũng chính cậu ấy đã bảo vệ tôi khỏi bị nuốt chửng trong cái thế giới này. Scarlett luôn là người mà tôi hằng tin tưởng.

- Scarlett? - Tôi gọi. Trong bóng tối, Scarlett quay đầu nhìn tôi, nước mắt chảy tràn trên gương mặt. Một lúc lâu, tôi cứ lúng túng không biết phải làm gì. Tôi nghĩ về bức ảnh của bạn mình

và Michael đánh trên chiếc gương trong phòng Scarlett. Bức ảnh mới chụp cách đây vài tuần, mặt nước sáng lấp lánh sau lưng họ. Và tôi cũng nhớ lại những điều hàng ngàn lần trước đây Scarlett đã làm để xóa tan mọi vết xước nhỏ nhất nhất trong lòng tôi, khi mà tôi tìm đến bên bạn thân của mình và khóc.

Tôi nhoài người kéo Scarlett về phía mình, vòng tay ôm chặt lấy người bạn thân thiết nhất đời như cố gắng đền trả những gì mình đã nợ lâu nay. Chúng tôi ngồi đó rất lâu, chỉ có tôi và Scarlett giữa ánh đèn vàng vọt tỏa ra từ căn bếp bên này và khung cửa sổ phía nhà tôi hắt lại. Mùa hè đã kết thúc, rất nhiều thứ khác cũng đã kết thúc. Tôi ngồi lặng yên bên Scarlett, cảm nhận đôi vai cậu ấy rung lên trong vòng tay mình. Không cần bận tâm rồi đây mình sẽ phải làm gì, hay ngày mai điều gì sẽ đến. Tất cả những gì tôi biết lúc này chỉ đơn giản là Scarlett cần tôi và tôi đang ở bên cạnh cậu ấy. Đó là điều tốt nhất chúng tôi có thể làm được cho nhau.

CHƯƠNG II

Tóc Scarlett màu đỏ, nhưng không phải kiểu màu cam đỏ ở giữa thân và đổ dần màu cà rốt về phía đuôi. Đó thực ra là màu nâu vàng, thậm chí đỏ kết hợp với màu nâu, chính điều này đã làm cho đôi mắt xanh của cậu ấy thêm long lanh. Da Scarlett hơi xanh xao, và khuôn mặt lúc nhỏ lại có thêm vô số tàn nhang. Nhưng dần dà chúng nhạt đi theo năm tháng, chỉ còn một chút đọng lại lác đác quanh mũi như thể ai đó tự tay vẩy các chấm li ti ấy lên. Scarlett thấp hơn tôi chính xác là bốn phẩy năm xen-ti-mét nhưng lại mang giày lớn hơn tôi một cỡ. Và ngay dưới bụng cậu ấy có một vết sẹo do mổ ruột thừa, vết ấy trông hết như cái miệng cười. Lúc nào Scarlett cũng đẹp một cách hết sức tự nhiên còn tôi lại không được vậy; và nói thật là tôi vẫn ngầm ganh tị với Scarlett. Với tôi, Scarlett như một kẻ ngoại đạo độc đáo. Tuy vậy, cậu ấy vẫn thường bảo sẽ đánh đổi tất cả nếu có được mái tóc dài, làn da rám nắng cùng với đôi mày rậm và hàng mi dày của tôi. Đó là chưa kể đến ông bố và gia đình mẫu mực của tôi, hoàn toàn khác hẳn Marion cùng những ý thích bất chợt của cô ấy. Giống như một cuộc đổi chác, chúng tôi thăm ghen tị lẫn nhau và thế lại hóa ra công bằng.

Cuộc sống của tôi và Scarlett tương hợp một cách hoàn hảo. Chúng tôi dậy thì cùng lúc, cùng thích xem phim kinh dị và mấy trò đùa ngớ ngẩn. Chúng tôi cũng thuộc nằm lòng tất cả những bài hát xưa cũ của bố mẹ. Scarlett tự tin và dễ kết bạn, trong khi tôi nhút nhát, trầm tính và thường thụ động trong đám đông. Lúc nào mọi người cũng chỉ biết đến tôi vì tôi là “Halley - bạn thân của Scarlett”, nhưng điều đó chẳng có gì quan trọng. Nếu không có Scarlett, tôi biết mình chỉ còn nước đánh bạn với đám “thiên tài lập dị” [5] và Noah Vaughn rồi. Số phận đó chắc chắn, chỉ có thể là chắc chắn, đã được định sẵn cho tôi cho tới ngày Scarlett ngược nhìn lên sau cặp mắt kính màu trắng và dành một chỗ cho tôi đồng hành cùng cô ấy suốt cuộc đời này. Tôi rất cảm kích Scarlett về điều đó, bởi cuộc sống này sẽ tẻ nhạt và tẻ hại biết bao nếu ta chẳng thể tìm lấy một người bạn thân.

Nếu mỗi người phải vẽ lại bức tranh cuộc sống của chính mình thì đối với tôi, nó đơn giản chỉ là một bức hình đen trắng trong những quyển sách tập tô màu của trẻ con, với những phần bên trong còn chưa được hoàn thiện. Tất cả những nét cơ bản đều có sẵn, nhưng màu sắc và các đường nét chi tiết chấm phá để tạo ra con người tôi - Halley - vẫn còn thiếu hụt. Và chính những màu sắc đỏ vàng rực rỡ từ bức tranh của Scarlett đã tô điểm thêm cho nó đôi chút, nhưng thực sự tôi vẫn đang chờ đợi được lấp đầy.

Hầu hết mọi người trong trường đều không biết nhiều về Michael Sherwood dù lúc nhỏ, cậu ấy ở cùng thị trấn. Cậu ấy dời đến California vào mùa hè cuối năm cấp 2 và rồi trở lại, hoàn toàn thay đổi: rám nắng, cao lớn và cực kỳ quyến rũ. Ngay lập tức, Michael trở thành hình mẫu hèn hò trong mơ của đám con gái.

Cậu ấy đi chơi cùng Ginny Tabor khoảng mười lăm phút, cặp kè với Elizabeth Gunderson - đội trưởng đội cổ vũ - vài tháng. Nhưng Michael dường như không mấy hứng thú với đám hội đoàn cũng như mớ đồng phục. Vậy nên, cậu ấy quay về kết thân với những người bạn khu Lakeview, như Macon Faulkner chẳng hạn. Hai người họ đã trở thành bạn thân của nhau, như tôi và Scarlett vậy. Thỉnh thoảng, bọn tôi vẫn thấy hai người bước dọc trên con đường giữa nhà tôi với nhà Scarlett ngay giữa đêm hôm khuya khoắt, vừa hút thuốc vừa cười vang. Cả hai đều rất khác biệt và chính điều đó đã mê hoặc bọn tôi.

Việc rời khỏi đám đông hào nhoáng càng khiến Michael Sherwood trở nên bí ẩn hơn. Chẳng ai dám chắc câu ấy thích hợp với hội đoàn nào, dù rằng cậu luôn thân thiện với tất cả, theo kiểu dễ thích nghi. Michael nổi tiếng vì những trò nghịch ngợm bắt chước giáo viên, hay luôn đòi bạn phải trả một đô-la nếu muốn nghe cậu ấy kể chuyện, những câu chuyện về đủ thứ mới mẻ xa lạ mà chắc chắn trong đó chỉ có phân nửa là sự thật nhưng lại vô cùng hấp dẫn và hoàn toàn xứng đáng với một đô mà bạn bỏ ra. Có lần, Michael kể với tôi cậu ấy đã làm thế nào để xử lý mấy thành viên cuồng tín của *Hội nữ hướng đạo sinh Girl Scout* đang đeo bám cậu ấy. Tôi chẳng tin tưởng mấy vào câu chuyện này nhưng vẫn trả cho cậu ta hai đô-la, để rồi sau đó phải nhin bữa trưa. Xứng đáng mà.

Mỗi chúng tôi đều biết một chuyện gì đó của Michael, những điều cậu ấy đã nói, đã làm hoặc đã trải qua. Và hơn tất thảy, chính những điều cậu ấy *chưa từng* làm lại khiến Michael nổi bật hơn hẳn. Cậu ấy như thể tách biệt khỏi chúng tôi, nhưng một phần nào đó lại hóa quen thuộc với tất cả mọi người.

Vào mỗi buổi lễ tổng kết năm học đều có tiết mục trình chiếu những bức ảnh không được lưu trong quyển Niên giám[6]. Tất cả học sinh chúng tôi tụ họp tại hội trường, chờ đợi lần lượt từng khuôn mặt trong lớp lướt qua màn ảnh và cùng cười vui vẻ khi thấy bạn mình xuất hiện hoặc la ó bĩu môi trước những gương mặt gây mất cảm tình. Trong số đó, chỉ có duy nhất một bức hình của Michael Sherwood, một tấm khá đẹp: cậu ấy ngồi một mình trên bức tường, đội chiếc nón đồng phục bóng chày màu đen quen thuộc và đang cười với điều gì đó ngoài khung ảnh mà chúng tôi không thấy được. Sau lưng cậu là đám cỏ xanh rì và phía trên là bầu trời trong xanh cứ thể trải dài tít tắp. Khi bức ảnh hiện ra, toàn đám đông trong hội trường hào hứng vỗ tay, huýt sáo và nghển cổ tìm Michael, lúc này đang ngồi trên ban công cùng Macon Faulkner với vẻ ngượng ngịu. Đối với chúng tôi, lúc nào hình ảnh của cậu ấy cũng như thế: hiếm hoi mà tất cả chúng tôi cùng có chung.

Đám tang được cử hành vào ngày thứ năm sau đó. Sau bữa ăn sáng, tôi mặc nguyên quần soóc và đi chân trần qua nhà Scarlett, tay xách theo hai chiếc áo đầm đen vì không biết nên chọn cái nào. Trước nay tôi chỉ mới tham dự lễ tang của ông ngoại ở Buffalo, khi ấy bố mẹ mặc quần áo cho tôi vì tôi còn quá nhỏ. Nhưng lần này thì khác.

- Vào đi! - Tiếng cô Marion với ra trước khi tôi kịp đưa tay lên gõ cửa. Cô ấy đang ngồi ở bàn ăn, tay lật giở từng trang tạp chí *Vogue*[7] và trước mặt là một ly cà phê nghi ngút khói.

- Cháu chào cô, - tôi mỉm cười chào đáp lại cô ấy, - Scarlett đã dậy chưa ạ?

- Đúng ra là đã thức cả đêm ấy chứ. - Cô Marion trả lời chậm rãi, tiếp tục lật từng trang báo và nhâm nhi cà phê. - Sáng dậy cô đã thấy nó trên ghế ngoài phòng khách rồi. Nó mà không nghỉ ngơi một chút thì sẽ ngã quỵ mất thôi.

Tôi phải cố gắng để không nhếch miệng cười. Những lời vừa rồi của cô Marion y hệt những gì tôi đã nghe chính Scarlett nói suốt bao năm nay về mẹ mình. Từ lúc kết thân với gia đình này, tôi luôn chứng kiến sự hoán đổi vai trò của hai mẹ con họ. Cách đây vài năm, cô Marion bị trầm cảm và thường tìm quên với rượu, đến độ Scarlett - vẫn còn mặc đồ ngủ - phải chạy sang cầu cứu gia đình tôi vào lúc hai giờ sáng, vì phát hiện mẹ mình nằm ngay thềm nhà, cơ thể lạnh ngắt, cầm in hằn vết bậc cửa và lắc rắc vụn bê tông. Bố tôi phải đỡ cô ấy vô nhà còn mẹ cố dùng các biện pháp tâm lý để trấn an Scarlett. Khi đó, cậu ấy im lìm, chẳng nói chẳng rằng, chỉ ngồi co người trên ghế bên cạnh giường cô Marion và trông chừng mẹ đến tận sáng. Bố nói Scarlett trông nghiêm nghị, còn mẹ lại gọi đó là “tâm lý chối bỏ sự thật”[8].

- Chào cậu! - Tôi ngược lên và thấy Scarlett trong chiếc áo thun đỏ và quần soóc, đang đứng ngay bậc cửa, tóc tai bù xù như vừa mới ngủ dậy.

Cậu ấy hướng mắt về phía hai chiếc váy trên tay tôi:

- Cậu định mặc cái nào thế?

- Tôi chưa biết nữa.

Scarlett tiến đến gần hơn, cầm lấy chúng đưa lên người tôiướm thử.

- Mặc cái váy ngắn này đi. - Cậu ấy nói khẽ và đặt chiếc còn lại lên kệ bếp, gần rổ trái cây. - Mấy cái áo cổ tròn khiến cậu trông như mới mười hai tuổi vậy.

Tôi nhìn xuống chiếc đầm cổ tròn, cố nhớ xem mình đã từng mặc loại này bao giờ chưa. Lúc nào Scarlett cũng là người lưu giữ mọi điều: từ ngày tháng đến các kỷ niệm hay những bài học. Tính tôi hay quên nên hiếm có thứ gì còn đọng lại trong trí nhớ được quá một tuần. Nhưng Scarlett thì nhớ tất cả mọi thứ, từ bộ quần áo đã mặc vào cái ngày trao đi nụ hôn đầu tiên, đến tên chị gái của anh chàng tôi gặp lúc đi tắm biển mùa hè năm ngoái. Cậu ấy là “lãnh tụ tinh thần” và là bộ nhớ tổng hợp cho cả hai đứa tôi.

Scarlett mở tủ lạnh lấy ra bình sữa, kẹp hộp bánh ngũ cốc Rice Krispies vào cánh tay, vừa đi ngang qua phòng, vừa tiện thể vớ luôn một cái chén trong máy rửa còn đang để mở. Cậu ấy ngồi xuống ngay giữa bàn ăn, bên trái là cô Marion. Tôi cũng nhắc ghế ngồi vào phía còn lại bên Scarlett. Dẫu chỉ là một gia đình bé nhỏ- và tôi từ lâu đã trở thành một thành viên danh dự - hai mẹ con họ vẫn có những quy tắc riêng.

Scarlett đổ một ít bánh ngũ cốc vào chén, thêm vào ít đường và đặt giữa hai đứa. - Cậu ăn không?

- Không, lúc này tôi ăn rồi.

Hôm nay mẹ cho tôi ăn bánh mì Pháp sau khi dành hết buổi sáng ra phía sau nhà tán gẫu với bà bạn tâm giao Irma Trilby, người nổi tiếng gầy nhom nhưng nói nhiều đến mức sáng nào tôi cũng nghe thấy tiếng bà ấy ngoài cửa sổ. Dường như bà Trilby này biết rõ bác Sherwood vì cùng trong hội phụ huynh. Chính bà Trilby này từng nhiều lần thấy ba người chúng tôi đi làm cùng nhau, thậm chí có một buổi tối muộn còn bắt gặp Michael và Scarlett đứng hôn nhau dưới ánh đèn đường. Michael là một anh chàng rất tuyệt vời, bà Trilby đã cất giọng the thé bày tỏ như thế. Chính cậu ấy đã xén tỉa gọn ghẽ bãi cỏ và luôn lén ông chủ để chọn cho bà ấy những trái chuối ngon nhất trong cửa hàng Milton. Thật là một anh chàng tử tế.

Sau khi nghe hết câu chuyện, mẹ mới chịu trở vào nhà, lòng đầy thương cảm và chuẩn bị cho tôi một bữa sáng no nê. Trong lúc tôi ăn, mẹ ngồi bên cạnh nhâm nhi tách cà phê, mỉm cười như thể chờ đợi tôi thốt lên điều gì đó. Chẳng lẽ người ta tiếc thương sự ra đi của Michael đơn giản chỉ vì không có ai cắt cỏ hộ và giúp chọn chuối ngon nữa sao.

- Vậy mấy giờ tiến hành nghi lễ? - Cô Marion với lấy gói thuốc Marlboro Lights[9] từ chiếc khay giữa bàn và hỏi tôi.

- Dạ, mười một giờ.

Cô ấy châm thuốc rồi nói:

- Hôm nay lịch làm việc ở tiệm kín mít rồi nhưng mẹ sẽ ráng sắp xếp, được chứ?

- Vâng ạ. - Scarlett đáp lại.

Cô Marion làm việc ở Fabulous You, một tiệm nhiếp ảnh sang trọng nằm trong khu trung tâm thương mại Lakeview. Ở đó, khách hàng được trang điểm và phục sức trọn gói, đảm bảo trong những bức hình dành tặng cho chồng hoặc người yêu ấy, họ phải trông mỹ miều hơn thường ngày. Cô Marion dành bốn mươi giờ một tuần chỉ để trang điểm cho chị em phụ nữ đủ lứa tuổi, từ các bà nội trợ đến đám thiếu nữ mới lớn. Tất cả đều cùng một kiểu môi dày cộm son và áo da hội nà ná nhau. Sau đó, cô chụp hình cho họ, trong những tư thế cầm ly sâm-banh trống rỗng, với ánh mắt hướng vào ống kính, cố gắng hết sức để sao cho ánh nhìn thật quyến rũ. Đó là một công việc vất vả nếu xét đến dần “người mẫu” mà cô phải cộng tác hàng ngày, đơn giản bởi không phải ai sinh ra cũng quyến rũ sẵn. Cô ấy vẫn thường bảo rằng điều kỳ diệu nằm ở các loại kem che khuyết điểm cùng một góc chụp sáng tạo.

Cô Marion khẽ kéo chiếc ghế ra sau và lấy tay cào cào lại mái tóc. Khuôn mặt cô giống hệt Scarlett, tròn đầy với đôi mắt màu lục thẳm. Tóc cô dày, màu vàng và cứ vài tháng, cô lại đi tẩy một lần. Cô Marion sơn móng tay màu đỏ tươi, hút thuốc liên tục và sở hữu một bộ sưu tập đồ lót có khi còn nhiều hơn cả cửa hàng Victoria's Secret[10]. Lần đầu tiên tôi gặp cô là ngày hai mẹ con Scarlett dọn về đây. Khi ấy, cô Marion mặc chiếc váy bó sát, áo hở rốn dính đầy hạt cườm và mang đôi guốc cao ít nhất phải hơn một tấc và đang ve vãn mấy người ở dịch vụ vận chuyển. Trong mắt tôi, người mẹ này của Scarlett khác hẳn mẹ tôi, cũng không giống bất kỳ người mẹ nào trên đời. Cô Marion như một cô búp bê Barbie và kể từ đó, tôi biết cô ấy sẽ luôn mê hoặc tôi.

- Thôi, - cô Marion uể oải đứng dậy, bước ngang qua Scarlett và xoa đầu con gái, - mẹ phải chuẩn bị đi làm đây. Khi nào cần, các con cứ gọi nhé!

- Vâng ạ! - Scarlett đáp lại và tiếp tục múc một muỗng đầy ngũ cốc.

- Chào cô ạ! - Tôi cũng tạm biệt cô ấy.

Đợi đến khi cô Marion xuống khỏi cầu thang cùng tiếng bước chân xa dần, Scarlett mới lên tiếng:

- Mẹ tớ sẽ không đến đâu.

- Sao cậu biết?

Scarlett thả chiếc muỗng xuống cái chén giờ đã sạch trơn.

- Đám tang lúc nào cũng làm mẹ tớ thấy khó ở. Mẹ luôn có sẵn những cái cơ hợp lý.

Khi cả hai lên lầu chuẩn bị, tôi thả người xuống giường của Scarlett. Chiếc giường ngổn ngang quần áo và tạp chí, chắn màn thì dòn lại thành đồng cầu thả. Scarlett mở tủ quần áo, đứng chống nạnh suy nghĩ. Phía dưới nhà, cô Marion hét với lên chào tạm biệt chúng tôi, tiếp đến là tiếng cánh cửa đóng sầm lại và tiếng động cơ xe rền vang và lướt ra ngoài phố. Từ cửa sổ phòng Scarlett nhìn xuống, tôi thấy mẹ mình đang ngồi trên xích đu ngay hiên nhà, vừa uống cà phê vừa đọc báo. Khi thấy cô Marion lái xe ngang qua vẫy tay chào, mẹ ngược lên cười xã giao và lại tiếp tục đọc báo.

- Ghét thật! - Scarlett bất ngờ lên tiếng, cúi người vào chiếc tủ lòi ra chiếc váy màu xanh nước biển cổ trắng - Tớ chẳng có bộ nào phù hợp cả.

- Thì cậu mặc cái váy mười hai tuổi của tớ đấy! - Tôi đề nghị và cậu ấy liền nhăn mặt.

- Chắc là mẹ tớ có! - Scarlett bất ngờ lên tiếng và bước vội khỏi phòng. Tủ quần áo của cô Marion lúc nào cũng đầy ắp như trong truyện cổ tích, cô ấy vừa là tín đồ thời trang lại vừa tiếc

của không chịu bỏ đi thứ gì, một sự kết hợp đáng lo ngại.

Tôi vớ tay, mở chiếc radio kể bên giường, nằm ngửa ra và nhắm mắt lại. Có lẽ tôi đã dành hơn nửa cuộc đời mình trong căn phòng này, cùng nằm dài trên giường chia nhau quyển tạp chí *Seventeen*[11], cùng nhau ngắm nghía những mẫu váy dạ hội sắp ra mắt cho mùa lễ hội, cùng nghiền ngẫm mấy bí quyết ngăn ngừa mụn trứng cá và cấm nang cửa cấm lỗ con trai. Ngay cạnh cửa sổ căn phòng là một chiếc kệ dán đầy ảnh: hình tôi và Scarlett trong chuyến đi biển cách đây hai năm, cùng đội hai chiếc nón thủy thủ giống hệt nhau và giơ tay chào kiểu nhà binh. Thêm một bức ảnh của cô Marion năm mười tám tuổi, bức ảnh thời còn đi học nay đã bắt đầu nhàu úa và ngả màu. Và cuối cùng, ở phía góc kệ vẫn là bức ảnh Scarlett và Michael chụp ở hồ nước. Lúc tôi ở trong trại hè Sisterhood, Scarlett đã di chuyển nó đến vị trí dễ với tới hơn.

Bất chợt, tôi cảm thấy có thứ gì đó cắn vào lưng mình. Tôi vớ tay định đẩy nó sang một bên. Thứ đó hóa ra là một đôi giày ống đế cao và nó cứ ở lì một chỗ bất chấp nỗ lực dịch chuyển của tôi. Tôi đổi tư thế và giật mạnh, lòng tự hỏi không biết Scarlett đã mua đôi giày từ lúc nào. Khi tôi đang định hỏi với ra ngoài thì bất ngờ, chiếc giày đá bật trở lại khiến mớ bụi nhùi lộn xộn trên giường bị xô tung, đồ đạc vung vãi rơi xuống sàn khi ai đó trồi lên từ bên dưới khiến đám chăn gối và tạp chí văng tứ tán. Và Macon Faulkner hiện lên ngay trước mắt tôi.

Cậu ta đảo mắt khắp phòng như thể còn chưa định thần được đây là đâu. Mái tóc vàng của cậu ta được tẩy sát trên vành tai và phần trán húi cao, cùng một bên tai có ba lỗ xỏ khuyên bạc.

- Ờ...ờ... - Cậu ta cố xoay xở ngồi ngay ngắn lại và chớp chớp mắt. Một mớ bừa bộn bao quanh người Macon, thậm chí một vạt khăn trải giường còn đang quấn quanh cánh tay cậu ta nữa. - Scarlett đâu rồi nhỉ?

- Cậu ấy ở dưới nhà. - Tôi trả lời như cái máy và chỉ tay ra cửa một cách vô thức.

Macon lắc đầu, cố lấy lại sự tỉnh táo. Thật sự thì việc này cũng chấn động tương tự như tôi thấy Mahatma Gandhi[12] hoặc quỷ dữ trên giường của Scarlett vậy. Thậm chí, tôi còn không biết liệu Scarlett có bạn bè gì với Macon hay không. Nhưng dĩ nhiên, mọi người đều biết cậu ấy. Macon khá nổi tiếng, những gì cậu ấy làm ai mà không biết.

Nhưng rốt cuộc Macon làm cái quái gì trên giường của Scarlett - bạn tôi - mới được? Không thể nào - Không thể. Lẽ ra Scarlett phải nói với tôi. Cậu ấy luôn kể cho tôi nghe về mọi chuyện cơ mà. Và chẳng phải chính cô Marion đã khẳng định là Scarlett ngủ ngoài ghế sofa suốt đêm qua sao?

- Chắc tớ mặc bộ này quá. - Scarlett vừa nói vừa bước vào phòng với chiếc váy màu đen trên tay. Cậu ấy nhìn Macon rồi liếc sang tôi, rồi tiếp tục bước đến bên chiếc tủ quần áo, như thể việc phát hiện ra một cậu con trai lạ mặt trên giường mình vào 10 giờ sáng thứ Năm là một chuyện rất đời bình thường vậy.

Macon lại nằm xuống, lấy một tay che mắt. Còn một chiếc giày, tức nguyên bàn chân của cậu ta, lại chễm chệ trên đùi tôi. Ôi trời, chân của Macon Faulkner trên đùi tôi!

- Cậu gặp Halley bao giờ chưa? - Scarlett vừa treo chiếc váy vào tủ vừa hỏi Macon. - Halley, đây là Macon. Macon, đây là Halley.

- Chào! - Cậu ấy gật đầu và lấy chân ra khỏi đùi tôi như chuyện này chẳng có gì nghiêm trọng rồi bước xuống giường và đứng dậy vươn vai. - Khiếp, tớ mệt quá đi mất!

- Ừ, tất nhiên rồi! - Scarlett nói bằng giọng bức bối như những khi tôi tỏ ra yếu đuối trước đây. - Cậu trông như kẻ nghiện ấy!

Macon lại ngã người ra sau, chân cuộn tròn trong tấm ga trải giường và tìm kiếm thứ gì đó trong khi tôi ngồi yên quan sát cậu ta. Cậu ấy mặc áo thun trắng có đường viền rách tua rua và quần lửng màu xanh thẫm, đi đôi giày to bụi. Macon cao, rắn chắc và rám nắng từ sau mùa hè làm thêm với công việc trang trí sân vườn trong khu. Trước nay tôi chỉ nhìn thấy bóng dáng cậu ta lúi húi trong các khu vườn hoặc là từ đằng xa mà thôi.

- Này, cậu có thấy... - Macon lên tiếng, nhưng Scarlett đã vớ tay lấy cái mũ bóng rổ trên chiếc bàn kế bên giường ngủ. Macon ngồi thẳng dậy đón chiếc mũ từ tay Scarlett vớ về “cừ non vô số tội”. - Ừ, cảm ơn nhé!

- Không có chi. - Scarlett vuốt mái tóc ra đằng sau và lấy tay tóm lại, mỗi lần suy nghĩ điều gì cô ấy đều như thế.

- Thôi, lát nữa gặp nhé! - Macon vừa nói vừa đi về phía cửa phòng, tay dứt túi và bước ngang qua tôi như tôi đang tàng hình vậy.

- Ừ. - Scarlett đứng ngay cánh cửa.

- Đi ra lối này có sao không? - Macon hỏi nhỏ, chỉ tay xuống phía dưới phòng cô Marion.

- Không sao đâu.

Cậu ấy gật đầu, bước tới Scarlett vớ về hơi ngượng ngùng và cúi xuống khẽ hôn lên má Scarlett.

- Cảm ơn nhé! - Macon nói khẽ, chú ý không để tôi nghe thấy. - Tớ chỉ muốn nói thế thôi.

- Không sao đâu. - Scarlett ngược lên cười mỉm với Macon, rồi cả hai chúng tôi nhìn cậu ấy nhún nhảy đi xuống, đôi giày gỗ cộp cộp vào bậc cầu thang ra khỏi cửa. Khi tiếng bước chân xa dần, tôi bước đến bên bậc cửa sổ, dựa người vào tấm kiếng chờ đợi Macon ra đến khoảng sân trước và liếc mắt dõi theo - đủ mười tám bước chân là đến đường lộ. Phía bên kia, mẹ tôi cũng gấp tờ báo lại, ngược mắt lên quan sát Macon.

- Thật không thể tin nổi! - Khi Macon Faulkner đã đi ngang bụi cây đầy gai và rẽ trái thẳng tiến về tấm biển “Lakeview - Vùng đất bạn hữu”, tôi quay lại nói to.

- Cậu ấy rất buồn. - Scarlett giải thích đơn giản. - Michael là bạn thân nhất của cậu ấy mà.

- Nhưng cậu thậm chí còn chưa nói với tớ là cậu quen với Macon. Giờ thì tớ lên phòng cậu và thấy cậu ta ngay trên giường!

- Tớ chỉ quen cậu ấy qua Michael thôi. Cậu ấy đang bất ổn, Halley. Macon gặp đủ thứ rắc rối rồi.

- Dù sao thì thật là kỳ cục. - Tôi đáp. - Ý tớ là chuyện Macon tá túc trong phòng cậu ấy.

- Cậu ấy cần một ai đó. Thế thôi.

Tôi vẫn dõi mắt theo Macon Faulkner khi cậu ta đi ngang qua ngôi nhà đẹp nhất vùng, khuất khỏi chỗ máy vòi phun nước tự động đang bắn nước xì xì và tờ báo nằm chổng chơ trong buổi sáng muộn trời quang đầy nắng. Cũng không biết tại sao tôi lại cứ nhìn theo như thế. Khi cậu ấy đi đến góc phố và chuẩn bị khuất khỏi tầm mắt, Macon quay lại giơ tay lên vẫy tôi, như thể cậu ta biết tôi vẫn đứng bên cửa sổ nhìn theo từ lúc này.

Khi chúng tôi đến, mọi người đã đứng thành một hàng dài ngay ngắn ngoài cánh cửa nhà thờ. Scarlett hầu như không nói gì dọc đường, khi chúng tôi tiến lại phía đám đông, cậu ấy liên tục siết chặt nắm tay.

- Này, cậu ổn không? - Tôi hỏi.

- Kỳ cục, tất cả thật là lố bịch. - Scarlett trả lời với giọng lí nhí và trống rỗng, mắt nhìn thẳng về phía trước.

Tôi ngược lên và biết Scarlett đang ám chỉ điều gì. Elizabeth Gunderson, trưởng đội cổ vũ, đang đứng giữa đám bạn ngay trước bậc thềm nhà thờ. Cô ta khóc nức nở, tay cầm một chiếc áo T-shirt màu đỏ.

Khi chúng tôi còn cách đám đông khoảng vài bước chân, Scarlett dừng lại đột ngột, khiến tôi đang tiếp tục đi bị mất đà phải trở lui vài bước. Scarlett đứng yên bất động, hai tay ôm lấy ngực.

- Scarlett?

- Tệ thật. Lẽ ra bọn mình không nên đến đây.

- Nhưng...

Chưa kịp nói dứt câu, Ginny Tabor đã tiến đến phía sau chúng tôi, ôm chầm lấy cả hai và bắt đầu khóc. Cô nàng mặc một chiếc đầm màu xanh ngấn cùn cốn, người đầy mùi keo xịt tóc và khói thuốc lá.

- Lay Chúa! - Ginny nói, tựa đầu lên tôi rồi đến Scarlett khi cả hai đều cố tránh cô ta một cách hết sức tế nhị. - Thật đau buồn quá đi! Tớ không thể ăn nổi chút gì từ lúc biết tin. Ôi, đau lòng quá!

Cả hai chúng tôi không ai đáp lại, chỉ tiếp tục bước tới trong khi Ginny lóng ngóng rút ra một chiếc thuốc, bật lửa và lấy tay kia phủi phủi làn khói:

- Ý tớ là không phải lúc nào chúng tớ cũng vui vẻ với nhau, nhưng tớ đã yêu cậu ấy *rất nhiều*! Chỉ là do hoàn cảnh, - nói đến đây, cô ta lại nấc lên và lắc lắc đầu, - mà chúng tớ mới chia tay. Nhưng anh ấy đã từng là tất cả đối với tớ trong suốt hai tháng ấy. Tất cả!

Tôi liếc qua Scarlett lúc này đang nhìn chăm chăm xuống đất rồi nói với Ginny:

- Ginny ạ, tớ rất tiếc.

- Ồ, - Ginny đáp lại bằng giọng khản đặc, tiếp tục phà ra một làn khói thuốc dài. - Nếu cậu quen thân với Michael thì sẽ đau lòng lắm. Cậu hiểu không?

- Ừ, tớ biết.

Chúng tôi ít gặp Ginny từ giữa hè. Sau khi bỏ vài tuần tụ hội chơi bời với chúng tôi, cô ta bị tổng đi tham dự kỳ trại hè kết hợp các hoạt động cổ vũ và học giáo lý trong khi bố mẹ Ginny sang châu Âu. Đối với chúng tôi, điều đó cũng bình thường thôi. Cuộc sống Ginny có vô vàn những thay đổi và bạn phải chấp nhận điều đó. Vài ngày sau đó, Scarlett gặp Michael, thế là nửa mùa hè còn lại của chúng tôi lại tiếp diễn.

Hai đứa tôi nối đuôi đoàn người vào trong nhà thờ. Phía sau, nàng Elizabeth đang đi tới. Ginny - dĩ nhiên - tiếp tục gây chú ý bằng cách tới bên Elizabeth tức tưởi, rồi cả hai đứng đó ôm chầm lấy nhau và cùng khóc.

- Tôi nghiệp, - đứa con gái đứng sau lưng tôi nói, - cậu ấy yêu Elizabeth vô cùng. Cậu biết không, cái áo mà cô ấy đang cầm trên tay là của Michael đấy. Từ lúc nghe tin, cô ấy chẳng hề rời nó.

- Tớ tưởng họ chia tay rồi cơ chứ! - Một đứa khác phản đối, vừa nói vừa thối bong bóng kẹo cao su.

- Ừ thì hồi đầu hè, nhưng cậu ấy vẫn còn yêu Elizabeth. Dù sao thì con nhỏ Ginny Tabor đó thật quá nông cạn. - Đứa con gái đầu tiên đáp trả. - Nó đi lại với Michael có hai ngày chứ mấy.

Khi vào trong nhà thờ, Scarlett và tôi chọn ngồi phía sau, kế bên hai phụ nữ lớn tuổi đang quỳ gối nghiêm trang khi chúng tôi len vào trong. Ở phía trên gian cung thánh có treo hai tấm poster lớn gắn đầy hình của Michael: hình sơ sinh, hình đi học và thêm những bức hình mà tôi từng thấy trong các quyển kỷ yếu của trường. Và ngay chính giữa, nổi bật nhất, chính là bức ảnh ở buổi chiếu hình tổng kết cuối năm, bức ảnh mà chúng tôi đã nhiệt tình cổ vũ trong khán phòng tối đèn hồi tháng Sáu. Tôi muốn chỉ cho Scarlett thấy, nhưng khi tôi quay sang, cậu ấy đang nhìn chăm chăm vào cái lưng ghế trước mặt, nước da xanh tái. Thế là tôi lại tiếp tục im lặng.

Tang lễ bắt đầu hơi trễ, dòng người cứ thế tiếp tục xếp thành hàng, chậm rãi lê bước và liên tục lấy mảnh giấy chương trình được phát ở cửa phẩy phẩy làm quạt. Elizabeth Gunderson bước vào, vẫn còn sứt sùi và được dẫn thẳng đến chỗ ngồi, ngay phía sau là Ginny Tabor đang nức nở. Nhìn thấy bạn bè lớp tôi trong khung cảnh thế này thật là kỳ khôi: một số ăn vận chỉnh chu, có lẽ do đã quen mặc lễ phục, số khác trông thật lác lõng, ngượng nghịu kéo kéo cà vạt và chỉnh lại áo sơ mi. Tôi tự hỏi Michael sẽ cảm thấy thế nào nếu cậu ấy từ trên cao nhìn xuống những con người đang hiện diện ở đây, với những khuôn mặt đỏ ửng ngọ nguậy trong ghế ngồi, những đứa con gái đang khóc lóc nỉ non mà cậu bỏ lại sau lưng, và với cha mẹ cùng chị gái mình, những người ngồi ngay băng ghế đầu, khuôn mặt đượm vẻ trầm mặc u buồn. Tôi nhìn sang Scarlett, người đã yêu Michael rất nhiều chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, siết nhẹ tay Scarlett. Scarlett cũng siết lại bàn tay tôi, mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước.

Lễ tang diễn ra trang trọng và ngắn gọn, không khí ngày càng ngột ngạt với một đám đông người ngồi san sát nhau và chúng tôi hầu như không thể nghe rõ tiếng mục sư bởi tiếng quạt gió và băng ghế cọt két. Ông ấy nói về Michael, về vị trí đặc biệt của cậu ấy trong lòng mọi người, rồi lại thêm vài điều về sự sắp đặt đầy ẩn ý của Đức Chúa. Khoảng được mười phút thì Elizabeth Gunderson đứng dậy ra ngoài, tay che miệng bước nhanh dọc dãy ghế, kéo theo mấy đứa trong nhóm. Những người phụ nữ ngồi kế chúng tôi lắc đầu tỏ vẻ khó chịu và Scarlett lại nắm tay tôi chặt hơn, móng tay cậu ấy bấu cả vào da thịt của tôi.

Khi buổi lễ kết thúc, tiếng rì rầm nổi lên và mọi người lục đục kéo ra ngoài. Trời bỗng dưng tối sầm lại, một cơn gió thoáng qua, mang theo mùi ẩm ướt. Có vẻ một cơn mưa đang kéo đến. Trên trời, những đám mây kết thành từng mảng lớn và xám xịt sau mấy ngọn cây.

Tôi hầu như lạc mất Scarlett trong đám đông ồn ào trước sảnh nhà thờ. Ginny đang tựa vào Brett Hershey, đội trưởng đội bóng đá và anh chàng này phải dìu cô ta ra ngoài. Elizabeth thì đang ngồi trên băng ghế trước trong một chiếc xe đậu ngoài bãi, cửa xe để mở và hai tay ôm đầu. Những người khác đứng tùm lại, lưỡng lự như thể họ đang chờ đợi ai đó cho phép ra về, tay vẫn giữ tờ chương trình tang lễ và liếc chùng lên bầu trời.

- Tội nghiệp Elizabeth. - Scarlett nói khẽ với tôi khi bọn tôi băng qua chỗ Elizabeth.

- Họ chia tay cũng lâu rồi mà.

- Ừ. - Scarlett đá một viên sỏi khiến nó lăn đi lách cách dưới gầm xe. - Nhưng Michael từng rất yêu cô ta.

Tôi nhìn qua Scarlett. Gió thổi làm tóc cậu ấy bay lòa xòa trước mặt. Chiếc đầm đen của cô Marion càng làm nổi bật nước da trắng xanh của Scarlett.

- Michael cũng rất yêu cậu, Scarlett à.

Scarlett ngược nhìn lên bầu trời đen kịt mây, hơi ẩm báo hiệu cơn mưa càng lúc càng rõ rệt hơn.

- Ừ, tớ biết chứ. Tớ biết.

Hạt mưa nặng trĩu đầu tiên rơi xuống trên vai tôi, để lại một chấm tròn thẫm màu. Rồi bất ngờ mưa ào xuống. Nước trút xối xả, làm mọi người vội bước về phía xe của mình, chỉ kịp đưa những tờ chương trình lên che tạm trong khi chạy. Scarlett và tôi ngồi vào bên trong xe, ngắm dòng nước lăn trên tấm kính chắn gió. Lâu lắm rồi tôi mới thấy trời mưa to đến vậy.

Chúng tôi rẽ ra đường chính trên chiếc Ford Aspire của Scarlett. Nó là món quà sinh nhật của bà ngoại cậu ấy tặng từ hồi tháng Tư. Cái xe này nhỏ xíu, chỉ bằng phân nửa một chiếc xe thông thường. Khi xe đang băng qua dòng nước trên đường, tôi tự hỏi không biết liệu nó có bị kéo tuột vào dòng chảy và trôi đi mất như Wynken, Blynken và Nod[13] trong truyện cổ hay không.

Scarlett nhìn thấy trước tiên một kẻ đang lững thững bước một mình dọc vỉa hè, chiếc áo sơ mi sũng nước và dính chặt vào lưng. Đầu cúi xuống, hai tay rút túi quần và chăm chăm nhìn xuống đất trong khi những người xung quanh bước vội vã cùng chiếc ô che đầu. Scarlett liền bấm còi, cho xe chạy chậm chậm bên lề đường.

- Macon! - Scarlett gọi to, âm thanh bị nuốt chửng trong màn mưa dày.

- Này!

Cậu ta không nghe thấy và Scarlett khều tôi:

- Gọi cậu ấy đi Halley.

- Gì cơ?

- Kéo cửa xuống, hỏi xem cậu ấy muốn đi nhờ không.

- Scarlett, - tôi nói, tự nhiên cảm thấy hồi hộp. - Tớ có quen cậu ấy đâu!

- Thì sao nào? - Scarlett nhìn tôi. - Trời đang mưa đấy. Nhanh lên nào!

Tôi kéo cửa kính xe xuống, thò đầu ra ngoài, cảm giác nước mưa đang trút ào ạt xuống gáy tóc.

- Này! - Tôi gọi.

Cậu ta vẫn không nghe thấy. Tôi hắng giọng lần nữa, có chần chừ đôi chút.

- Ê này!

- Halley! - Scarlett lên tiếng, liếc mắt vào tấm kiếng chiếu hậu. - Bọn mình sắp gây tắc đường rồi đấy. Nhanh lên đi!

- Nhưng cậu ấy đâu có nghe thấy tớ đâu. - Tôi chống chế.

- Bởi vì cậu cứ lí nhí.

- Ai bảo vậy? - Tôi phản đối. - Giọng tớ ở mức độ vừa phải đấy chứ.

- Cậu phải hét to lên.

Những chiếc xe chạy ngang qua chúng tôi khiến nước mưa bắn vào cửa sổ, làm ướt cả chiếc váy của tôi. Scarlett thở hắt ra, tỏ vẻ mất kiên nhẫn:

- Mau lên nào Halley, đừng có nhút nhát như thế!

- Tớ không nhút nhát! Trờì ạ!

Scarlett nhìn tôi. Tôi lại đưa đầu ra ngoài cửa sổ:

- Macon, - lần này tôi lớn tiếng hơn một chút vì bực bội. - Đây Macon!

Scarlett lại thở hắt ra thật mạnh. Trong khi tôi đã hoàn toàn ướt sũng nước mưa.

- Macon, - tôi hét to hơn, nhòai hấn đầu ra khỏi xe. - Macon!!!

Cậu ấy giật mình, quay lại nhìn tôi như thể chúng tôi vừa mới từ dưới đất trời lên trong chiếc xe nhỏ tí này và chuẩn bị đè bẹp cậu ta. Macon tiếp tục nhìn chăm chăm vào tôi, áo cậu ấy sũng nước và bết chặt vào người, tóc tai rũ rượi và cứ thế đứng yên nhìn tôi, như thể tôi là một đũa đở hơi chính gốc.

- Hả? - Macon la lớn đáp lại. - Gì vậy?

Bên cạnh tôi, Scarlett bật cười, lần đầu tiên tôi thấy cậu ấy cười từ lúc tôi ở trại hè về. Scarlett tựa lưng vào ghế, tay bụm miệng cười giòn giã không thể nhịn được. Tôi chỉ muốn chết đi cho rồi.

- À... - Tôi ngập ngừng trong lúc Macon vẫn nhìn mình, - cậu có muốn quá giang không?

- Không sao. - Macon hét qua tôi để trả lời Scarlett. - Nhưng cảm ơn nhé!

- Macon, trời đang mưa đấy. - Giờ tôi mới nhận ra giọng Scarlett giống hệt giọng cô Marion. Khi Macon ngược lên, tôi nhận ra mắt cậu ta đỏ hoe và sưng húp. - Nhanh lên nào!

- Tớ không sao. - Macon lặp lại, bước lùi khỏi chiếc xe. Cậu ta đưa tay lên vuốt mặt và cả mái tóc, khiến nước bắn tung tóe.

- Gặp lại sau nhé!

- Macon!

Scarlett gọi giật lần nữa, nhưng Macon đã tiếp tục bước đi trong cơn mưa. Khi chúng tôi dừng

lại ngay ngã tư đường, cậu ấy rẽ ngang và biến mất, tôi chỉ kịp nhìn thấy chiếc áo sơ mi của Macon như một vệt trắng quét ngang bức tường gạch trong ngõ hẻm. Rồi cậu ấy nhanh chóng mất dạng. Scarlett thở dài khi tôi vừa kéo kính xe lên vừa tự bằng quơ một câu gì đó rằng mọi người đều có con đường riêng của mình. Tôi vẫn tiếp tục nhìn về phía ngõ hẻm nơi Macon biến mất, tự hỏi không biết cậu ấy có còn ở đó hay không.

CHƯƠNG III

Khi nghĩ về Michael Sherwood, tất cả những gì hiện lên trong tâm trí tôi là cậu ấy gắn liền với những món thực phẩm. Nào là những trái chuối vàng thẫm, những trái kiwi xanh bóng hay đám mận tím mỡ màng và tươi roi rói. Tình bạn của chúng tôi với Michael - anh chàng nổi tiếng và vô cùng đặc biệt này - đã bắt đầu một cách hết sức đơn giản bằng trái cây và các loại rau củ như thế.

Scarlett và tôi làm thu ngân tại cửa hàng Milton, chúng tôi mặc áo khoác màu xanh với tấm bảng tên: *Tôi là Halley! Chào mừng bạn đến cửa hàng Milton!* Scarlett làm ở quầy số tám *No Candy*^[14], còn tôi chịu trách nhiệm quầy dành cho các khách hàng nhỏ lẻ mua dưới mười lăm sản phẩm. Nó ở ngay cạnh quầy của Scarlett, gần đến mức vẫn có thể liếc mắt sang và nói chuyện với nhau, át đi tiếng máy tính tiền những khi đông khách. Dĩ nhiên đây không phải là một công việc lâu bền, nhưng ít ra chúng tôi có thể làm việc cùng nhau.

Michael Sherwood đến nhận việc vào cuối tháng Sáu. Cậu ấy thất cà vạt chỉnh tề, có vẻ hơi hơi hộp khi đứng đợi nộp đơn tại quầy *Dịch vụ khách hàng* và vẫy tay với tôi như thể tôi và cậu ta đã là bạn bè thân thiết vậy. Michael được xếp vào bộ phận Nông phẩm - vị trí *Trợ lý Giám đốc Quầy hàng thực phẩm hàng ngày*.

Công việc đó bao gồm trách nhiệm sắp xếp trái cây, bọc chúng trong các khay nhựa màu xanh và đóng gói lại, rồi ngày hai lần vẩy nước cho rau củ tươi lâu bằng một cái bình xịt lớn. Hầu như Michael luôn vui vẻ và hay nói cười, nhờ thế mà nhanh chóng kết thân với mọi người từ quầy Thực phẩm tươi sống đến quầy Mỹ phẩm. Tuy nhiên, cậu ấy quan tâm nhiều đến tôi và Scarlett. Mà nói cho đúng thì cũng chỉ có Scarlett thôi, còn tôi - như thường lệ - chỉ là nhân vật phụ mà thôi.

Chuyện bắt đầu bằng những trái kiwi. Trong suốt tuần đầu tiên, ngày nào Michael Sherwood cũng ăn trưa bằng bốn trái kiwi. Chỉ mỗi kiwi mà thôi, ngoài ra không thêm bất cứ gì khác. Chiến thuật tiếp cận của cậu ta như sau: đặt túi kiwi lên cái cân ở quầy của Scarlett, mỉm cười, rồi mang ra ngoài bãi cỏ nhỏ chỗ bãi đậu xe, cắt thành từng miếng và ăn một mình. Điều đó khiến hai đứa tôi cứ thắc mắc mãi, bởi chẳng bao giờ bọn tôi ăn kiwi cả.

- Cậu ấy thích trái cây, - Scarlett kết luận ngắn gọn vào một ngày nọ, khi Michael vừa mới rời khỏi, không quên để lại một nụ cười tươi rói hết mức có thể, đủ để khiến má Scarlett ửng đỏ. Lúc trước, có một dạo Michael cũng xếp hàng tính tiền ở quầy của tôi, nhưng kể từ ngày thứ ba trở đi cậu ấy xếp hàng ở quầy Scarlett, dù đèn báo "Xin mời khách hàng kế tiếp" bên phía tôi đã sáng lên.

Tôi hướng mắt ra ngoài, quan sát Michael trong chiếc tạp dề màu xanh cùng với đám trái xù xì nhỏ tí kia và lắc đầu. Scarlett thì phải mất đến mười lăm phút mới thôi đỏ mặt.

Ngày hôm sau, Michael lại tiếp tục mang kiwi đến quầy tính tiền và Scarlett lên tiếng bắt chuyện:

- Chắc cậu thích kiwi lắm!

- Chúng ngon tuyệt cú mèo! - Michael trả lời, đứng tựa vào quầy tính tiền của Scarlett. - Cậu đã ăn thử bao giờ chưa?

- Chỉ một ít trong salad trái cây thôi. - Scarlett đáp. Lúc này, tôi mãi lắng nghe đến nỗi “đầy nhăm giá” lên đến hai trăm đô-la, làm mọi việc ở quầy của tôi trở nên nháo nhào và khiến bà khách hoảng vía vì bà ta chỉ mua vài gói nui, thêm mấy trái dừa và một hộp băng vệ sinh. Trong lúc bận tách rời đám hàng hóa ra và đóng gói lại từ đầu, tôi đã bỏ lỡ phân nửa câu chuyện và khi quay lại thì Michael đã ra ngoài ăn trưa, chỉ còn lại Scarlett tay nắm chặt một trái kiwi và ngắm nghía, ngắm soi nó đến từng chi tiết.

- Michael cho tớ đấy! - Scarlett thầm thì, khuôn mặt đỏ ửng.

- Cậu tin nổi không?

- Này cô! - Một vị khách hàng ở quầy tôi lớn tiếng. - Có chịu tính tiền không đấy?

- Vâng! - Tôi đáp lại và quay sang phía Scarlett. - Cậu ấy còn nói gì không?

- Tính tiền giùm tôi nào! - Một ông cao lớn, râu rậm, mặc chiếc áo sơ mi hoa đặt rổ hàng lên bàn, làm xô lệch mấy cuộn phiếu mua hàng tôi đang cầm trên tay. Ông ấy mua bốn hộp thịt heo chế biến sẵn, một vài chai xit phòng và hai bình gas nhỏ. Nhiều khi ta chẳng thể mong biết được mọi người mua tất cả những thứ này để làm gì.

- Tớ nghỉ giải lao đây. - Scarlett vừa nói với sang tôi vừa mở ngăn kéo quầy. - Cũng hơi trễ rồi đấy.

- Này đợi đã, tớ sắp xong rồi đây! - Nhưng dĩ nhiên tại quầy của tôi vẫn còn một hàng dài người với những giỏ hàng mười lăm món lắt nhắt, cũng có thể là mười tám và lên đến hai mươi món với chút sáng tạo trong môn tập đếm. Tất cả đều đang sốt ruột nhìn tôi.

- Này Halley, có sao không nếu tớ... - Scarlett hỏi tôi, trong khi đi thẳng đến văn phòng để đóng quầy thu ngân, trên tay cầm chặt trái kiwi.

Cậu ấy liếc nhanh ra ngoài sân, nơi Michael đang ngồi ngay chỗ vệ đường cùng với bữa trưa của cậu ta.

- Ừ, không sao đâu. - Tôi đáp, quay lại phía Scarlett trong lúc đưa từng món hàng của người đàn ông râu ria qua máy quét mã vạch. - Coi như tớ nghỉ trễ hơn một chút...

Nhưng Scarlett đã rời bước ra ngoài về phía vỉa hè đầy nắng và ngồi xuống cạnh Michael, chẳng kịp nghe nốt câu tôi nói. Cô bạn Scarlett thân thiết nhất của tôi đã đánh đổi trái tim mình bằng một trái kiwi như thế.

Kể từ sau đó, tôi hiếm có dịp nghỉ giải lao cùng Scarlett. Michael Sherwood thu hút Scarlett của tôi bằng những loại rau trái lạ lẫm. Cậu ấy thả mấy miếng dưa lưới hoặc cam ruột đỏ xuống quầy thu ngân của Scarlett khi cô nàng đang bận bịu tính tiền. Rồi mỗi khi Scarlett ngược nhìn lên thì lại có gì đó treo lủng lẳng ngay bảng thông báo: một trái lê cùng với ba củ cải nhỏ ngay ngắn. Luôn có rất nhiều điều bí ẩn về Michael, và Scarlett thích thú vì chúng. Ngay chính tôi, nếu ở trong tình huống ấy chắc chắn cũng sẽ như vậy.

Đó là mùa hè đầu tiên không chỉ dành riêng cho tôi và Scarlett. Michael luôn bên cạnh pha trò, nhảy ùm sắp bung xuống hồ bơi hoặc là vòng tay ngang thắt lưng Scarlett, chọc khuấy một ít sô-cô-la hạnh nhân ở quầy thực phẩm. Đó cũng là mùa hè đầu tiên mà tôi và Scarlett không còn bên cạnh nhau vào tất cả các buổi tối. Thỉnh thoảng, lúc trời chập choạng, tôi nhìn ngang hàng

cây ven đường, thấy bóng Scarlett đứng đó đợi xe Michael từ từ lái vào nhà. Có những tối muộn khi nghe tiếng họ chào tạm biệt nhau bên ngoài, tôi khẽ vén chiếc rèm cửa lên quan sát cậu ấy hôn Scarlett trong ánh đèn đường trải vàng. Trước đây, chưa khi nào tôi phải gây chú ý với Scarlett. Vậy mà giờ thì chỉ cần một ánh mắt từ Michael là cậu ấy vội vã nghỉ giải lao và chạy biến đi mất, để mặc tôi ăn trưa một mình hoặc ngồi nhà xem ti-vi với bố, mà bố thì cứ đến tám giờ ba mươi tối là bắt đầu ngủ lơ mơ trên ghế sofa và ngáy khò khò như tra tấn người khác. Tôi nhớ Scarlett biết bao.

Nhưng Scarlett đang quá hạnh phúc và không đòi hỏi tôi lại ngăn đường cậu ấy. Lúc nào Scarlett cũng vui vẻ, miệng cười rạng rỡ ngồi trên bãi cỏ trước cửa hàng Milton với Michael và bắt mấy quả nho cậu ấy tung vào miệng. Cứ đến cuối tuần là cả hai trốn trong nhà, nấu mì Ý mời cô Marion ăn và cùng xem phim. Scarlett kể với tôi rằng từ sau khi chia tay Elizabeth cuối năm học trước, Michael không muốn dính đến mấy tin đồn nhảm nữa. Lần chúng tôi đến hồ nước là dịp đầu tiên hai người họ mạo hiểm đi chơi công khai. Tuy nhiên, khi đó, bãi khá vắng người và yên tĩnh nên bọn tôi tha hồ chơi ném đĩa và cùng thưởng thức chỗ đồ ăn Scarlett mang theo mà không sợ bị làm phiền. Tôi ngồi bên lề, nghiền ngẫm quyển tạp chí, thỉnh thoảng ngược mắt nhìn hai người họ đang bơi ngoài xa, cùng ngụp lặn và cười vang. Khi chúng tôi chuẩn bị ra về thì trời đã ráng chiều, ánh nắng đỏ quện vàng phía sau lưng họ, thế nên tôi quyết định chụp một bức ảnh. Đó cũng chính là bức ảnh duy nhất của hai người mà Scarlett có. Ngày nhận ảnh từ tiệm, cậu ấy như muốn giật nó khỏi tay tôi, và đưa ngay một tấm cho Michael dán vào đồng hồ số trên xe cậu ấy. Bức ảnh cứ yên vị ở đó cho đến cách đây vài tuần, khi Michael đổi sang dùng xe gắn máy.

Đến khoảng đầu tháng Tám thì Michael chính thức tỏ tình với Scarlett. Cậu ấy kể lại rằng khi họ đang ngồi bên hồ bơi trong vườn nhà Scarlett, chân đang đưa nghịch nước thì Michael tựa người ra phía sau, hôn lên tai Scarlett và nói yêu cô ấy. Khi Scarlett kể lại với tôi, cậu ấy thì thầm như thể những lời đó là câu thần chú mà nếu lớn tiếng để quá nhiều người biết thì phép nhiệm màu sẽ tan biến ngay.

Nhưng chính điều đó lại thành ra tệ hơn cả khi mà chỉ hai tuần sau đó, Michael ra đi quá đột ngột. Cậu ấy là chàng trai duy nhất từng yêu thương và thổ lộ với Scarlett. Tất cả những người khác đều không hay biết Scarlett yêu Michael Sherwood đến mức nào. Ngay đến tôi cũng vậy, dù rằng tôi rất muốn biết điều đó.

Vào ngày khai giảng năm học mới, Scarlett và tôi lái xe vào bãi, tìm một chỗ đậu ngay phía sau dãy nhà môn hướng nghiệp. Cậu ấy tắt động cơ chiếc Aspire và thả chìa khóa xe vào túi áo. Rồi chúng tôi ngồi yên trong xe.

- Tớ không muốn đi học.
- Ừ, tớ biết. - Tôi đáp lại.
- Ý tớ là chỉ trong năm nay thôi. - Scarlett nói tiếp và thở dài.
- Tớ không nghĩ mình lại rơi vào hoàn cảnh thế này.
- Ừ, tớ biết. - Tôi lặp lại lần nữa.

Từ sau lễ tang, Scarlett dường như thu mình lại, hiếm khi nhắc đến Michael và tôi cũng thế. Khi mùa hè bắt đầu, chúng tôi nhắc đến cậu ấy nhiều bao nhiêu thì giờ đây, cái tên Michael đã nằm ngoài đường tròn và không ai được phép nhắc đến. Người ta trồng một cái cây trong sân trường với một tấm bảng nhỏ để tưởng nhớ Michael còn gia đình Sherwood thì treo biển bán nhà - nghe đâu họ sẽ dọn đến Florida. Cuộc sống đã bắt đầu tiếp diễn với sự vắng bóng của Michael. Tuy nhiên, tôi rất ghét phải nhìn một Scarlett với vẻ mặt chất đầy nỗi u buồn như thế.

này, nhất là mỗi khi có ai đó nhắc đến Michael.

Mọi người đang xúng xính áo quần và tuôn xuống lối đi bằng bê-tông dẫn đến tòa nhà chính. Tiếng xe và tiếng nói cười lao xao ngang qua chúng tôi. Vẫn nán lại trong chiếc Aspire, tôi và Scarlett đang cố tận hưởng những giây phút tự do cuối cùng.

Tôi cứ thế ngồi đó và chờ đợi, ngo nguậy chiếc ba lô mới trên đùi khiến mấy quyển tập gáy xoắn mới toanh cùng với mớ bút chì đã chuốt nhọn trôi tuột ra khỏi ngăn túi gọn gàng mà chúng đang yên vị. Lúc nào Scarlett cũng luôn là người quyết định thời gian.

- Thôi, - Scarlett thong thả lên tiếng, khẽ khoanh tay ngang ngực. - Dù gì mình cũng chẳng có lựa chọn nào khác.

- Scarlett Thomas! - Tiếng ai đó hét văng bên ngoài cửa xe khiến chúng tôi phải ngược lên. Thì ra là Ginny Tabor với kiểu tóc ngắn mới tinh và son môi đỏ rực đang nắm tay Brett Hershey - đội trưởng đội bóng bầu dục - chạy ngang qua chúng tôi. Chỉ riêng Ginny là người có thể bám dính lấy bạn trai ngay tại lễ tang.

- Lớp học phía này! - Cô nàng giơ ngón tay sơn đỏ chót lên, chỉ đường rồi ngửa cổ cười vang trong khi Brett đứng yên ngó nghiêng chỗ khác. Ginny vẫy vẫy chúng tôi và chạy tiếp về phía trước, kéo theo cả Brett. Không thể tin nổi là tôi và Scarlett đã cặp kè với cô nàng hồi đầu hè. Từ đó đến nay chắc cũng đã hàng thế kỷ rồi.

- Ôi trời ạ! Tớ ghét nhỏ đó quá đi mất! - Scarlett nói.

- Ừ! - Tôi đồng tình.

Scarlett hít một hơi thật sâu, nhào người về phía sau với lấy cái ba lô và đặt nó lên đùi.

- Được rồi, mình đâu có trốn tránh mãi được.

- Đúng đấy! - Tôi đáp và mở cửa xe.

- Đi thôi. - Scarlett miễn cưỡng bước ra, đóng sầm cửa xe lại sau lưng và xốc cái ba lô lên một bên vai. Tôi nổi gót, hòa vào đám đông đi qua bãi đậu xe dành cho giáo viên để vào khoảng sân trước tòa nhà chính. Tiếng chuông đầu tiên reo lên, mọi người rào bước dồn vào bên trong, gây ra một vụ “kẹt đường” lớn ngay cửa ra vào. Người chen lấn với ba lô, khuỷu tay và cẳng chân cứ thế hích đẩy nhau. Tôi cũng nương theo dòng người xuống hội trường rồi rẽ vào lớp học, mắt luôn dõi theo mái tóc đỏ của Scarlett ở phía trước.

- Tới rồi! - Tôi thở phào khi dừng lại trước cánh cửa được trang trí một mô hình con ếch bằng bìa các-tông của thầy Alexander.

- Chúc may mắn nhé! - Scarlett nói to, mở cánh cửa dẫn vào lớp học của mình và nháy mắt với tôi trước khi biến mất sau cánh cửa.

Phòng học của thầy Alexander đã kíp nòng nặc mùi phóc- môn. Thầy cười với tôi, hàm râu khê nhếch lên khi tôi ngồi xuống ghế. Ngày đầu tiên của năm học mới lúc nào cũng thế: giáo viên điểm danh, phát thời khóa biểu và giao cho bạn trách nhiệm phải báo cáo lại với phụ huynh cả đồng thông báo về tiền xe buýt đưa đón, phí căn-tin và các nội quy trong trường. Ngay bên cạnh tôi, Ben Cruzak đã lơ mơ ngủ gật, đầu gục xuống bàn trong khi “tiểu thư” Cavanaugh ngồi đằng sau đang giũa lại mấy cái móng tay.

Ngay đến con rắn trên bục giảng của thầy Alexander, sau màn xoi tái một con chuột để thu hút

các nhà khoa học “nhí” ở phía dưới, giờ đây cũng trở nên chán phèo. Bọn tôi chỉ chờ đợi mỗi tiếng chuông reo để lại ủa ra ngoài.

Sau mười lăm phút đều đều diễn thuyết về mối tương tác thầy trò và đặt một mớ thông báo dày chừng ba xen-ti-mét lên bàn mỗi học sinh, thầy Alexander cuối cùng cũng chịu phát thời khóa biểu. Ngay lập tức, tôi biết ngay mình gặp rắc rối: thời khóa biểu xếp tôi học lớp Toán nâng cao thay vì lớp Toán sơ cấp, rồi còn cả lớp tiếng Pháp 3 trong khi tôi chọn môn tiếng Tây Ban Nha, và tệ hơn cả là lớp Âm nhạc.

- Chúc các em một ngày vui vẻ! - Thầy Alexander cố át tiếng chuông reng trong lúc đám học sinh đua nhau tuôn ra cửa lớp.

Tôi bước đến bên bàn thầy.

- Sao thế, Halley?

- Thời khóa biểu của em bị nhầm lẫn ạ. Em bị xếp nhầm vào lớp Âm nhạc.

- Âm nhạc?

- Vâng. Thêm nữa, lớp Toán nâng cao và tiếng Pháp 3 đều không phải lớp của em.

- Thế à, - thầy đáp và liếc qua đầu tôi, về phía một đám học sinh khác đang lục tục kéo vào để học tiết học chính thức đầu tiên - vậy thì em nên ghé qua lớp tiếp theo để xin phép xuống phòng Học vụ nhé.

- Nhưng thưa thầy...

Thầy Alexander đứng dậy, ria mép khẽ giật giật:

- Nào, ổn định chỗ ngồi ngay, tôi sẽ đưa sơ đồ lớp để các em tự điền tên mình vào đó. Đây là sơ đồ cho suốt học kỳ này, vậy nên các em hãy chọn cẩn thận. Này, đừng chạm vào tấm kính ấy, em chọc giận con rắn bây giờ. Tiết đầu này sẽ giới thiệu về môn Sinh học, vì vậy nếu các em không thuộc lớp này thì...

Tôi bước ra ngoài, Scarlett đang tựa lưng vào bình cứu hỏa đợi tôi.

- Sao Halley, môn gì tiếp theo thế?

- Toán nâng cao.

- Nhưng cậu còn chưa học xong phần sơ cấp mà?

- Ừ. - Tôi đổi ba lô sang vai bên kia và cảm thấy việc học hành thật đáng ngán. - Thời khóa biểu của tớ lộn xộn hết rồi. Tớ phải học Âm nhạc đây này.

- Âm nhạc?

- Ừ. - Tôi né sang một bên nhường đường cho đội bóng đá đi ngang. - Tớ phải đến phòng Học vụ đây.

- Chán thật! Bây giờ tớ phải học Tiếng Anh rồi đến Mỹ thuật Ứng dụng. Xong xuôi sẽ gặp cậu nhé. Ngay sân trường cạnh máy bán sô-đa ấy.

- Sợ là lúc ấy tớ đang trong lớp Âm nhạc cũng nên. - Tôi rầu rĩ. Scarlett bật cười: - Người ta đâu có ép cậu học lớp đó được. Thật đấy. Lên phòng Học vụ đi rồi mình gặp nhau sau.

Phòng Học vụ lúc này lổ nhố học sinh. Người đứng dựa tường, người lại ngồi hẳn xuống nền nhà chờ đợi. Trên quầy tiếp tân, tiếng chuông điện thoại kêu inh ỏi không ngừng, một nhân viên ngược lên nhìn tôi bằng đôi mắt quạ quọ. Cô ta đeo một chiếc kính bự chẳng khiến đôi mắt to hơn gấp trăm lần và trông hệt như cái chén.

- Sao, em cần gì?

- Thời khóa biểu của em có chút nhầm lẫn ạ. - Trong lúc tôi nói, chuông điện thoại lại reo lên, tín hiệu đỏ chớp nháy liên tục. - Em muốn xin đổi lại cho đúng ạ.

- Ừ, được thôi. - Cô ta trả lời, chup lấy ống nghe và giơ một ngón tay lên trước mặt tôi, ra dấu tạm ngưng. - Xin chào, đây là phòng Học vụ. Ô, tiếc là thầy ấy đang bận. Vâng, chắc chắn. Được rồi. - Rồi cô ta gác máy, sợi dây điện thoại vẫn còn quấn quanh cổ tay. - Đến đâu rồi nhỉ! À, em cần chỉnh lại thời khóa biểu?

- Thời khóa biểu của em bị sai. Em bị xếp nhầm vào học lớp Âm nhạc.

- Âm nhạc? - Cô ấy nháy mắt với tôi. - Có vấn đề gì với môn Âm nhạc hả em?

- Không ạ. - Tôi trả lời, vừa lúc một học sinh cấp dưới cầm chiếc kèn clarinet đi ngang, mặt cau có. Thế là tôi hạ thấp giọng.

- Nhưng em không biết chơi một nhạc cụ nào cả. Ý em là em chưa từng tham gia lớp Âm nhạc lần nào.

- À! - Cô tiếp tân nói chậm rãi, trong khi chiếc điện thoại lại reng lên lần nữa. - Có thể đó chỉ là lớp Âm nhạc sơ cấp thôi. Ở mức độ vỡ lòng ấy.

- Nhưng em chưa bao giờ vào lớp Âm nhạc. - Tôi nói lớn hơn một chút để át tiếng chuông điện thoại. - Em không muốn học lớp này.

- Được rồi, vậy em ghi tên vào tờ giấy này. - Cô ngắt lời, mất hết kiên nhẫn, không thêm tranh luận với tôi về sự hữu ích của âm nhạc nữa mà chộp lấy cái điện thoại khi nó chưa đổ hết hồi chuông. - Chúng tôi sẽ điều chỉnh lại cho em trong thời gian sớm nhất.

Tôi ngồi xuống ngay sát tường, ngay bên dưới chiếc kệ sách với một dãy những tựa đề dành cho tuổi mới lớn như *Chia sẻ sự khác biệt: Thấu hiểu con cái ở tuổi mới lớn* và *Áp lực từ bạn bè: Mở lối đi riêng*. Quyển sách thứ hai của mẹ tôi, *Rối loạn cảm xúc: mẹ, con gái và tuổi ẩm ương* cũng được đặt ở đó càng khiến tôi thêm khó chịu. Chỉ khi nào muốn tự hành hạ mình, tôi mới nhặt nó lên và đọc lại xem tình mẹ con của chúng tôi đã từng tốt đẹp ra sao mà thôi.

Phòng Học vụ nóng hầm hập, mọi người nói chuyện ồn ào và chen chúc nhau. Đứa con gái kế bên tôi đang bận viết lên bìa quyển vở của nó hàng loạt chữ "*Chết*" sắc sỡ bằng hộp bút chì đủ màu. Tôi nhắm mắt lại, mừng tượng lại kỳ nghỉ hè vừa rồi, với hồ bơi mát lạnh và những ngày dài thong dong chỉ có bơi lội và ngủ nướng.

Có ai đó ngồi xuống bên cạnh tôi, dựa lưng vào tường, đủ để vai người đó chạm vào vai tôi. Tôi khoanh tay trước ngực và co chân lại. Tiếp đến là một ngón tay đặt lên vai tôi, gõ gõ. Tôi mở mắt ra, hy vọng mình có thể giết thời gian trong căn phòng tẻ ngắt này với ai đó, Ginny Tabor cũng được.

Nhưng đó không phải là Ginny. Đó là Macon Faulkner và cậu ta đang cười với tôi.

- Cậu gây chuyện à? - Macon hỏi.

- Gì cơ? - Đứa kẻ bên đã ghi kín ra cả bìa sau quyển tập, cần mẫn viết hết chữ này đến chữ khác bằng mực xanh lá cây.

- Cậu đã làm gì vậy? - Macon lặp lại. - Mới ngày đầu tiên mà đã phải vào đây rồi?

- Đâu có. - Tôi đáp. - Thời khóa biểu của tớ bị in sai thôi.

- Hả, vậy sao! - Macon chậm rãi đáp lại, vẻ không tin. Cậu ấy mặc áo thun đỏ và quần jeans, đầu đội chiếc mũ của đội bóng chày, để lộ mái tóc vàng bên dưới. Macon không mang theo ba lô, chỉ có một quyển tập gáy lò xo trong tay với một cây bút giắt ngay trang bìa. Hiển nhiên, Macon Faulkner không phải loại mọt sách. - Chắc cậu vừa mới gây chuyện nên mới phải xuống đây, đúng không?

- Không hề! - Tôi lặp lại, chẳng rõ có phải hôm nay mình bỗng dưng có được sự dạn dĩ của Scarlett hay không. Nhưng thú thực là tôi không cảm thấy ngại khi trò chuyện cùng Macon. - Tớ bị xếp vào nhầm lớp thôi mà.

- Ồ, thật không đấy, - Macon nói bằng giọng thoải mái và dựa lưng vào tường. - Cậu đã biết cách xoay xở ở đây chưa?

Tôi tròn mắt nhìn Macon:

- Gì chứ?

- Để dễ thoát tội ấy. - Cậu ta nháy mắt với tôi. - Thôi nào, cậu chắc là cần sự trợ giúp rồi! Nghe này, đầu tiên là không thừa nhận gì cả. Rõ chưa. Đó là điều quan trọng nhất.

- Nhưng tớ có gây chuyện đâu. - Tôi nhắc lại.

- Kể đến, - cậu ta nói to hơn, không thềm đếm xỉa đến lời tôi, - làm mấy người giám thị phải chột dạ bằng cách nhắc đến chuyên gia tâm lý. Chưa hiểu à, giả dụ thế này nhé: “Chuyên gia tâm lý luôn bảo rằng em có chút vấn đề với việc tuân theo kỷ luật”, thế đấy. Cứ nhắc đến “chuyên gia tâm lý” là được giám tội rồi!

- Ừ, có lý đấy! - Tôi cười, đáp.

- Thật mà. Nhưng nếu vẫn không được thì chuyển chiêu *thôi miên*. Nhưng chỉ khi nào hết cách rồi ấy.

- Chiêu gì?

- Thôi miên. - Macon nhìn thẳng vào mắt tôi. - Cậu xem phim *Chiến tranh giữa các vì sao*^[15] chưa? Kiểu như các Jedi điều khiển suy nghĩ đối phương ấy.

- Dĩ nhiên là rồi.

- Ừ, chiêu này là để chi phối suy nghĩ của người khác, rồi sau đó điều khiển hành động của họ. Giống như... mà thôi, bây giờ tớ sẽ là thầy Mathers nhé. Tớ sẽ nói: “Macon, mới ngày đầu tiên mà em lại gây chuyện rồi. Bắt đầu năm học kiểu gì thế?”. Nếu là tớ, cậu sẽ nói sao?

- Tôi không biết. - Tôi lắc đầu.

- Cậu sẽ nói là: “Thưa thầy Mathers, xin thầy bỏ qua cho em lần này vì năm học mới bắt đầu thôi. Em hứa sẽ không cố ý phạm lỗi nữa đâu, lửa luôn tàn nhanh như khi bùng phát mà, phải không thầy”.

- Lửa? - Tôi ngạc nhiên. - Lửa nào?

- Vấn đề là ở đó đó. - Macon nói tỉnh queo, búng búng mấy ngón tay. - Cậu phải thật tự tin khi “nổ banh trời” với thầy cô. Và rồi họ sẽ nói gì?

- “Có chuyện gì với em vậy” chứ còn gì nữa.

- Không! Sẽ là “Ồ, Macon, lần này tôi bỏ qua cho em vậy. Mọi thứ mới bắt đầu và đây chẳng qua chỉ là một sơ ý nhỏ, lửa luôn tàn nhanh như khi bùng phát mà”.

Tôi bật cười.

- Làm gì có!

- Có! - Macon gật đầu đáp lại. - Mánh khéo cả! Tin tớ đi! Và đúng là khi nhìn cậu ấy cười với mình, tôi đã hoàn toàn tin vào điều đó. Tôi đưa thời khóa biểu của mình cho Macon xem:

- Thật sự thì tớ không phạm lỗi gì cả. Trừ khi vấn đề của tớ không được giải quyết, còn lại thì chẳng lý gì tớ phải dùng đến nó cả. Cậu ấy liếc mắt vào tờ giấy, nhướn mắt nhìn tôi:

- Toán học nâng cao. Thật á?

- Không, tớ còn chưa học hết chương trình Toán sơ cấp nữa. Cậu ấy gật gù, rõ ràng là chúng tôi cùng giống nhau ở điểm này.

- Để xem...Tiếng Pháp, Thể dục... Này, mình học cùng lớp Thể dục đấy!

- Sao cơ? - Ôi trời, Macon Faulkner và tôi sẽ cùng nhau chơi cầu lông, học đánh gôn và tập bóng rổ!

- Đây này. Tiết thứ ba. - Cậu ấy tiếp tục sẫm soi cái thời khóa biểu rồi ngược lên cởi cái mũ ra, lắc lắc mái tóc và khẽ hất ngược nó ra phía sau. - Khoa học, Tiếng Anh... gì nữa nhỉ... Ôi nhìn này!

Tôi biết ngay là cậu ấy đang muốn nói về cái gì.

- Nhạc này! - Macon cười rạng rỡ. - Cậu cũng học lớp Nhạc!

- Không phải! - Tôi nói to, khiến cậu bạn cầm cái kèn clarinet lúc nãy phải liếc về phía mình. - Nhầm lẫn nghiêm trọng vậy mà chẳng ai chịu tin tớ.

- Cậu chơi nhạc cụ gì đấy? - Macon hỏi.

- Không gì cả. - Tôi đáp lại, cố gắng làm ra vẻ khó chịu nhưng quả thật là cậu ấy có duyên quá đi mất. Thật khó tin chuyện Macon Faulkner nói chuyện với tôi suốt từ nãy đến giờ.

- Cậu ra dáng người thổi sáo, - Macon vuốt vuốt cằm vẻ đăm chiêu, - hoặc là piccolo[16].

- Thôi đi! - Tôi phản đối, thậm ngạc nhiên về sự dũng cảm bất chợt của mình.

Macon cười to, lắc lắc đầu:

- Hay là triangle[17]? - Cậu ấy giơ một tay lên như đang giữ cái triangle, một tay vờ nắm cái đầu kim loại gõ gõ về say mê.

- Để tớ yên đi. - Tôi rên rỉ và đưa hai tay lên ôm đầu, nhưng trong lòng thầm mong cậu ấy sẽ không làm điều tôi nói.

- Thôi mà, - Macon nói, vòng tay qua siết lấy vai tôi khiến tôi hồi hộp đến suýt ngất, - tớ chỉ chọc cậu chút thôi.

- Hôm nay đúng là ngày tệ nhất. - Tôi nói lúc cậu ấy thu tay lại. - Tệ nhất!

- Faulkner! - Giọng nói vang lên khá lớn khiến cả gian phòng im lặng hẳn đi. Thầy Mathers, giám thị của khối lớp 11 đang đứng ở cái bàn ngay tiền sảnh với một tập giấy trên tay, dáng vẻ hơi khó chịu. - Lại đây.

- Đến lượt tớ đấy! - Macon nói vui vẻ và vợ vội quẩn tập rồi đứng dậy. Cậu ấy gõ một ngón tay lên đầu và nháy mắt với tôi. - Nhớ nhé! Dùng chiêu thôi miên ấy.

- Ừ! - Tôi gật đầu.

- Gặp cậu sau, Halley! Macon chào và tiến đến chỗ thầy Mathers. Thầy ấy đặt tay lên vai Macon, dẫn cậu ấy đi dọc hành lang. Thật không thể tin nổi Macon vẫn còn nhớ tên tôi[18]. Và cô nàng bạn rạn với *Chết Chết Chết* giờ đây đang liếc chừng tôi, cứ như thể sau cuộc trò chuyện ngắn ngủi vừa qua với Macon Faulkner, tôi bỗng trở thành nhân vật quan trọng hơn và đáng chú ý hơn vậy. Ngay chính bản thân tôi cũng *cảm thấy* sự khác biệt. Macon Faulkner, người từ xưa đến nay chưa nói với tôi quá bảy câu nay vừa đột ngột xuất hiện và tán gẫu với tôi cả mấy phút đồng hồ. Cứ như thể chỉ sau một ngày chính thức gặp gỡ, chúng tôi đã thành bạn bè thân thiết. Điều này đẩy lên trong tôi một cảm giác bồn chồn kỳ lạ, khiến tôi bất chợt liên tưởng đến hình ảnh Scarlett đứng ở quầy thu ngân số tám trong cửa hàng Milton, má ửng hồng, còn tay mân mê trái kiwi Michael tặng.

- Hal - Hal Cooke. Em nào là Hal Cooke? - Một giọng nói uể oải vang lên khiến chút tự hào vừa gom góp được của tôi tan thành mây khói trong chốc lát. Chỉ có những lúc như thế này, ngay trong ngày đầu tiên của năm học, tôi mới thầm trách bố mẹ đã không đặt tên mình là Jane hay Lisa cho rồi.

Tôi với lấy cái ba lô, đứng dậy. Vị giám thị ngồi tại bàn là một phụ nữ người Mỹ gốc Phi cao lớn, mặc bộ vest màu hồng tươi và đang cố gắng đọc cho đúng tên tôi.

- Halley, - tôi nói trong lúc tiến lại chỗ cái bàn, - tên em là Halley.

- Ừ ừ... - Cô quay lại, vẫy tay ra hiệu bảo tôi đi theo dọc hành lang, qua hai căn phòng và bước vào phòng thứ ba. Khi đi ngang qua phòng chính giữa, tôi nghe loáng thoáng giọng Macon lẫn với giọng trầm trầm của thầy Mathers đằng sau cánh cửa khép hờ và tự hỏi không biết những mảnh khoe của cậu ấy có chút tác dụng nào không.

Nhưng tôi gần như đã quên mất Macon vì còn phải nhận ngay lấy thời khóa biểu mới. Tôi rời phòng Học vụ ngay vừa khi chuông báo hết tiết vang lên và mọi người ủa ra ngoài. Phải len lỏi mãi, tôi mới đến được nơi hẹn với Scarlett.

- Này! - Scarlett gọi tôi giữa một rừng người đang cầm đủ loại tiền và ào ào hướng đến cái máy bán nước. Cậu ấy giơ hai lon Coca lên cao, vẫy vẫy ra hiệu để tôi biết vị trí mà len đến chỗ bức tường, nơi đã từng chiếu bức hình chụp Michael Sherwood hồi lễ Tổng kết năm ngoái.

Scarlett đưa cho tôi một lon Coca:

- Lớp Âm nhạc thế nào?

- Tuyệt lắm! - Tôi nói và mở lon nước của mình ra tu một hơi dài. - Họ bảo nếu chơi kèn ô-bo-a[19] thì tớ sẽ là thiên tài đấy!

- Nhảm quá đi! Tôi cười mỉm:

- Nhưng tớ không phải học lớp đó, vui chưa nào! Này, cậu không đoán được tớ đã gặp ai trong phòng Học vụ đâu.

- Ai?

Một tiếng “Bụp” lớn phát ra từ cái máy bán nước đã cắt ngang lời chúng tôi, và tôi chỉ kịp nhìn thấy một học sinh chạy đi tìm người quản lý. Ngày nào cái máy này cũng phải trục trặc ít nhất một lần, khiến bọn học sinh phải ca cẩm không ngớt. Tôi đợi đến khi đám đông đã vãn, tiếng ồn ào xa dần mới trả lời:

- Macon Faulkner.

- Thật à? - Scarlett trầm ngâm mở ba lô tìm kiếm thứ gì đó.

- Cậu ta sao rồi?

- Hình như đang bị phạt.

- Ừ, không lạ lắm. - Scarlett đặt lon Coca xuống. - Mà sao tự nhiên tớ thấy khó chịu quá!

- Cậu bị bệnh à?

- Hình như thế. - Scarlett lôi lọ thuốc trị cảm cúm Advil và lấy ra hai viên. - Chắc vì tớ vốn ác cảm với trường học từ xưa tới giờ.

- Ừ, có thể lắm! - Tôi nói, lặng yên nhìn Scarlett dựa lưng vào tường và khẽ nhắm mắt lại. Ánh mặt trời chiếu lên mái tóc đỏ khiến nó thắm màu hơn và trông càng lung linh với những vệt sáng lóng lánh.

- Nhưng mà, - tôi nói tiếp, - thật kỳ cục. Cậu ta ngồi sát bên tớ thế này này, rồi bắt đầu nói đủ thứ vào tai tớ. Làm như thể cậu ta quen biết tớ vậy.

- Thì Macon quen cậu đấy chứ.

- Cũng đúng, nhưng chỉ mỗi một chút hôm đám tang thôi. Trước đó chúng tớ đâu có biết gì nhau.

- Thì sao nào? Thị trấn này bé xíu mà Halley. Mọi người đều biết nhau cả.

- Chẳng biết nữa, tớ vẫn thấy sao sao ấy! - Tôi lặp lại, mơ màng hồi tưởng đến mọi diễn biến, từ lúc Macon chọc chọc lên vai tôi cho tới khi cậu ấy vừa cười vừa chào bằng đúng tên tôi và bước

đi.

- Ừ, - Scarlett trả lời chậm rãi, đưa tay ra sau túm tóc lên cao, - có khi Macon thích cậu đấy.

- Ôi thôi đi! - Tôi bắt đầu đỏ mặt. - Cậu làm sao biết được. Không nên đoán mò chứ!

Chuông lại reng lên, tôi uống vội lon nước của mình và ném nó vào thùng rác bên cạnh. - Vào tiết ba rồi.

- Hừm, giờ đến môn Địa lý.[20] - Scarlett đeo ba lô lên vai. - Còn cậu?

- Của tớ là môn... - Chưa kịp dứt lời thì ai đó đã đập mạnh vai tôi và chạy mất biến. Lại là trò ú tim cũ rích. Tôi quay lại nhìn qua vai Scarlett và thấy bóng Macon đang rảo bước về phòng thể dục.

- Nhanh lên nào! - Cậu ta hét về phía tôi, vọng qua dãy hành lang vắng lặng. - Muốn trễ tiết Thể dục sao!

- Ừm, môn Thể dục. - Tôi ngượng ngịu hoàn tất nốt câu nói dang dở với Scarlett và cảm giác hai má mình đang ửng đỏ. - Thôi tớ đi đây.

Scarlett chỉ yên lặng nhìn tôi và lắc đầu, như thể cậu ấy đã biết tổng điều gì đó mà tôi còn chưa rõ. - Cẩn thận đấy! - Scarlett nói khẽ, xốc lại cái ba lô trên vai.

- Chuyện gì mới được chứ?

- À, - Scarlett nhìn tôi, khuôn mặt buồn bã. Rồi khẽ lắc đầu, mỉm cười và dậm bước đi. - Ý tớ là cậu nên cẩn thận trong tiết Thể dục, và cả những chuyện khác nữa.

- Ừ. - Tôi đáp lại, lòng tự hỏi có phải Scarlett đã lường trước được việc tôi sẽ bị một quả bóng chày đập vào mặt hay là bị mù mắt vì trái cầu lông bay ngang? Hay đó là vì Macon và tất cả những điều gọi nhớ quá khứ lại khiến Scarlett buồn đến như vậy?

- Tớ sẽ cẩn thận mà.

Scarlett vẫy tay chào tôi rồi bước đi, dãy nhà *Khoa học tự nhiên* nằm ở tòa nhà phía trên đồi, còn tôi đi về hướng ngược lại, đẩy cánh cửa của lớp Thể dục ra và bước vào một không gian sặc mùi nấm mốc, thuốc nóng giảm đau và những miếng đệm ướt át - nơi Macon Faulkner đang đợi.

Tiết Thể dục bỗng dừng trở thành năm mươi phút quý giá nhất trong cuộc đời đi học của tôi từ trước tới giờ. Dù có gặp bệnh tật, thảm họa thiên nhiên hoặc thậm chí là cả cái chết đi nữa, tôi vẫn sẽ có mặt vào tiết thứ ba, chỉnh tề trong bộ đồng phục quần lửng xanh và vớ trắng. Macon thỉnh thoảng vắng mặt vài buổi; những lúc như thế, tôi rất đau khổ, chỉ miễn cưỡng đập banh và liếc chùng cái đồng hồ suốt buổi. Nhưng những ngày Macon đi học thì lại khác, Thể dục bỗng chốc trở thành môn tuyệt vời nhất mà tôi từng được học.

Dĩ nhiên, tôi vẫn giả vờ như mình ghét cay ghét đắng tiết học, bởi vì nếu tỏ ra thích thú môn Thể dục thì còn tệ hơn việc phải gia nhập lớp Âm nhạc nữa. Nhưng tôi là đứa con gái duy nhất không ca cẩm lớn tiếng cái môn bóng chuyền cơ bản trong phòng thay đồ vào lúc 10 giờ 30 phút sáng. Tôi chỉ lãnh đạm bước ra khỏi phòng thay đồ với bộ dạng ngái ngủ và giả bộ lơ đãng không nhìn thấy Macon, lúc này đang đứng kế bên cái vòi phun nước, chân đi đôi giày không đúng quy định và cũng không thèm mang vớ (lần nào cậu ấy cũng bị trừ năm điểm vì chuyện này). Tôi ngồi xuống cách Macon vài bước chân, vẫy vẫy tay và giả vờ như không nghĩ cậu ấy sẽ

đến ngồi cạnh mình, nhưng Macon luôn bước tới chỗ tôi. Luôn luôn như vậy. Trước khi thầy Van Leek vào tiết, một vài phút hiếm hoi ấy luôn là thời khắc tuyệt vời nhất trong một ngày dài của tôi. Thường thì cuộc trò chuyện lúc nào cũng như thế này:

Macon: Hôm nay thế nào? Tôi: Một kinh khủng!

Macon: Thế à, tối qua tớ cũng về muộn lắm!

Tôi (ra vẻ được phép đi chơi quá tám giờ tối): Ừ, tớ cũng thế! Ngày, hôm nay cậu lại không mang vớ nha.

Macon: Tớ quên mất.

Tôi: Thế nào cậu cũng trượt môn này cho xem.

Macon: Nếu cậu chịu mua cho tớ mấy đôi vớ thì chắc không sao đâu.

Tôi (mỉa mai cười to): Hay quá há! Macon: Chứ sao. “Sứ mệnh” của cậu mà. Tôi: Thôi à nha.

Macon: Ui, đến giờ tập rồi kìa.

Tôi (ra vẻ hào hứng): Ừm, chờ xem tớ đập bóng vào mũi cậu đây. Macon (cười lớn): Hờ hờ, cứ thử xem!

Tôi : Hừm, hãy đợi đấy!

Chỉ như thế thôi đã là quá đủ.

Macon đi học không phải để tiếp nhận tri thức và sự rèn luyện từ các thầy cô, cũng chẳng để chuẩn bị vào đại học. Đối với cậu ấy, đó là chuyện bất đắc dĩ, và việc thường xuyên ăn vặt hay vào lớp trễ là hệ quả tất yếu. Trong gần nửa số buổi học, bộ dạng Macon trông nhếch nhác như thể vừa mới thức dậy và lúc nào thầy Thể dục cũng phải quát mắng cậu ấy vì tội lén mang đồ ăn vào trong phòng tập: những lon Coca va đập nhau côm cốp trong ba lô, còn kẹo cao su và các thứ bánh snack thì đầy trong túi áo. Những lần như vậy, Macon quả đúng là “sư phụ” về khoản chối tội.

- Faulkner! - Thầy giáo sẽ quát lên ngay khi Macon vào lớp trễ mười phút, không mang vớ và miệng vẫn còn ngậm một miếng gà rán tẩm bột. - Đi trễ thì phải có giấy xin phép chứ!

- Có ngay đây, thưa thầy! - Macon sẽ vui vẻ nói và lôi trong túi ra một tờ giấy. Tất cả chúng tôi đều chăm chú quan sát khi thầy Van Leek sầm soi mảnh giấy, riêng cậu ta chẳng bao giờ tỏ vẻ lo lắng. Macon trượt tất cả các bài kiểm tra thể dục dễ ợt, nhưng bù lại, cậu ấy có thể nhái bất cứ chữ ký nào ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy. Thượng đế kể ra cũng ưu đãi cho cậu ấy đấy chứ.

- Vấn đề nằm ở cổ tay! - Macon giảng giải cho tôi trong lúc hí hoáy “mô phỏng” cái chữ ký bay bướm của mẹ cậu ấy và điền vào tờ đơn những lý do như đi dự lễ tang hoặc đi khám bệnh. Tôi cứ chờ xem có khi nào cậu ta bị bắt quả tang không, nhưng điều ấy thật sự chưa bao giờ xảy ra.

Dường như Macon không bị cấm đoán gì. Tất cả những gì tôi biết về mẹ cậu ấy là chữ “i” của bà không có dấu chấm trên đầu. Thậm chí tôi cũng không biết nhà Macon ở đâu. Cậu ấy hoang dã, khác biệt và trước mặt Macon, tôi cố cư xử giống hệt như thế để bắt nhịp. Cậu ấy kể cho tôi chuyện tiệc tùng thâu đêm để rồi bị cảnh sát “viếng thăm cảnh cáo”, hoặc những chuyến lang thang đầy ngẫu hứng ra biển, thậm chí đến tận thủ đô, ngay giữa lúc đêm khuya mà chẳng cần lấy một kế hoạch nào. Macon xuất hiện mỗi thứ hai đầu tuần với những câu chuyện mới mẻ,

mặc áo thun in hình các nhóm nhạc tôi chẳng biết tên và tay còn lem nhem con dấu vào cửa của mấy quán bar[21]. Những cái tên và địa danh cậu ta nói đến đều lạ lẫm nhưng tôi chỉ im lặng gật đầu, thầm ghi nhớ và sau đó kể lại cho Scarlett nghe cứ như thể tôi biết rõ chúng vậy. Có điều gì đó trong chính con người Macon và tất cả những gì liên quan đến cậu ấy - cái dáng nhảy chân sáo thông dong, nụ cười ranh mãnh và quá khứ bí mật, huyền hoặc - khiến chúng càng thêm đáng nhớ và hấp dẫn đến mức khó tin, nếu so với cuộc sống vốn dĩ vô cùng giản dị của tôi.

Dĩ nhiên, Scarlett chỉ cười nhẹ và khẽ lắc đầu mỗi khi nghe tôi tường thuật cặn kẽ những câu chuyện vô nghĩa trong các buổi thể dục. Những khi Macon không đi học, cậu ấy cũng chỉ lặng yên ngồi bên cạnh, nghe tôi uể oải ăn từng miếng sandwich và hờn mát suốt giờ nghỉ trưa rằng thật tình thì mình chẳng ưa gì Macon cả. Thỉnh thoảng, tôi ngược lên nhìn Scarlett và bắt gặp khuôn mặt buồn bã của cậu ấy, như thể những ký ức về Michael Sherwood bất chợt trỗi dậy từ một góc khuất nào đó mà Scarlett đã cố giữ kín trong lòng, gợi nhớ đến những tháng ngày đầu hè khi mà cậu ấy mới là người đầy ắp những câu chuyện để liên tưởng với tôi.

Giữa những ngày tháng Chín ấy, mọi chuyện bắt đầu xảy đến. Sau mùa hè, các chương trình truyền thanh của bố tôi trên đài trải qua một cuộc sửa đổi cách tân và nó mau chóng được đón nhận nồng nhiệt. Mỗi sáng, tôi đều nghe thấy tiếng bố phát ra trong những chiếc xe hơi đậu ở bãi hoặc khi dừng đèn đỏ, hoặc ngay cả ở siêu thị Zip nơi tôi và Scarlett tạt ngang mua chút Coca trước khi đến trường. Bố tôi pha trò, chọc cười các thính giả gọi điện đến đài và cho phát các ca khúc tôi từng nghe qua, những bản nhạc đã gắn liền với tôi từ thời thơ ấu. *“Buổi sáng với Brian!”* hoặc *“Brian còn ngon hơn bánh bắp mỗi sáng!”*, những khẩu hiệu đó được dán đầy trên mấy tấm bảng thông báo nằm trong khu trung tâm mua sắm. Bố tôi thấy như thế là ngoạn mục, thậm chí còn hơn hẳn vụ “Vùng đất bạn hư”, còn mẹ thì bắt đầu cẩn thận chuyện bố thường xuyên đi vòng vèo cốt để nhìn ngắm những biểu ngữ đó. Đâu đâu tôi cũng nghe giọng nói của bố, dù trong nhà hay ngoài ngõ. Không ngờ giọng nói của bố lại dễ chịu đến thế.

Nhưng tệ nhất có lẽ là những lần bố “lôi” tôi lên sóng. Có lần, tôi đang nấn ná trong siêu thị Zip trước khi đến trường, đúng lúc chương trình của bố đang được mở và thính giả đang gọi đến chia sẻ những tình huống dở khóc dở cười của mình. Hầu hết các bạn cùng trường tôi đang mua thuốc lá, bánh ngọt hoặc đủ loại kẹo - những thứ ấy luôn đắt hàng vào buổi sáng sớm. Khi gần đến lượt tính tiền, bất chợt tôi nghe thấy tên mình trên sóng radio.

- Ôi, nhớ lúc con gái Halley của chúng tôi mới lên năm, - bố tôi bắt đầu kể chuyện - trời ạ, chưa bao giờ tôi buồn cười đến thế! Gia đình tôi đang đi picnic gần nhà, khi đó hai vợ chồng tôi...

Mặt tôi đỏ ửng ngay lập tức và dường như nhiệt độ cơ thể tôi tăng lên mười độ ứng với mỗi từ bố thốt ra. Đúng ngay lúc ấy, cái máy tính tiền hết giấy in hóa đơn, và thế là tôi bị mắc kẹt ngay ở đó. Giọng bố tôi vang lên rõ mồn một từng tiếng:

- ...Chúng tôi đang đứng nói chuyện với mấy người hàng xóm, ngay kế bên đó là một vũng bùn rất lớn, các bạn biết đấy, trời mưa dai dẳng suốt mấy ngày và chỗ nào cũng ướt cả. Thế rồi Halley hét lớn tới chỗ tôi “Bố ơi, nhìn con này!”. Hai vợ chồng tôi nhìn về phía Halley, con bé tung tăng chân sáo theo kiểu các bé gái vẫn thường chạy ấy, các bạn có hình dung ra được không?

- Hừ! - Cô thu ngân khó chịu, lấy nắm tay đập đập vào cuộn giấy. Nó vẫn chưa chịu vào đúng khớp. Tôi gặp rắc rối to rồi!

- Tôi thề, - bố tôi bắt đầu cười thành tiếng, *- là lúc con bé tiến sát về phía đồng bùn, tôi đang lẩn tránh chuyện gì đó trong đầu. Ôi trời ơi, và thế là Halley nhà tôi lao thẳng vào đồng bùn ấy luôn các bạn ạ. Cứ như chuyện ấy vừa xảy ra mới đây vậy.*

Sau lưng tôi, tiếng cười khúc khích vang lên, còn dạ dày tôi bắt đầu quặn lại.

- Con bé lẽ ra chỉ chạm chân đến rìa vũng bùn thôi, nhưng vì đang trong đà chạy, hai chân nó cứ thế... như thể biến đi đâu mất ấy. - Giờ thì bố tôi cười phá lên, chắc hẳn cả ngàn thánh giả và các nhân viên công sở khắp cả nước cũng đang cười phá theo bố tôi. - Nó mất đà, mông nện xuống, cứ thế trượt luôn qua vũng bùn, đập xuống ngay dưới chân hai vợ chồng tôi với vẻ mặt hết hoảng. Mình thấy con bé lấm lem nào bùn là bùn. Còn hai chúng tôi phải cố gắng nhịn cười. Thật không thể chịu nổi! Đó là cảnh tượng hài hước nhất mà tôi từng chứng kiến. Vui nhộn nhất!

- Tất cả một đô-la chín xu. - Cô thu ngân bất ngờ lên tiếng thông báo. Tôi đưa vội tiền, nhận lại tiền thối, đi ngang tất cả những gương mặt đang cười nhảu nhở trong siêu thị và ra chỗ Scarlett đang đợi ngoài xe.

- Ôi trời ơi! - Cô ấy nói khi nhìn thấy tôi chui vào ghế. - Cậu rồi sẽ phải xấu hổ lắm đây!

- Thôi đi. - Tôi trả lời cụt ngủn. Suốt cả ngày hôm đó, tôi cứ phải nghe đi nghe lại những lời trêu chọc về “vụ án” bùn sinh đó, rồi lại còn bị xô đẩy, cười cợt nữa. Nhưng tệ nhất là việc Macon dành cho tôi cái “mỹ danh” *Công chúa xứ bùn*. Thật kinh khủng!

- Bố xin lỗi nhé! - Câu đầu tiên của bố vào tối hôm đó đấy. Tôi chẳng thêm đếm xỉa, chỉ lẳng lặng bước lên lầu.

- Bố thật sự, thật sự xin lỗi mà, Halley. Chỉ là đùa vui thôi mà, con gái yêu. Thật đấy!

- Anh Brian này, - mẹ tôi lên tiếng, - em thấy anh đừng nên can thiệp quá giới hạn vào cuộc sống riêng của Halley, được không nào?

Không thể tin được! Đó là mẹ tôi - người đã xuất bản hẳn hai quyển sách tâm lý về tôi - vừa nói ra câu đó. Tôi cảm thấy như bố mẹ mình đang kiếm tiền bằng cách mang con gái họ ra làm trò đùa ấy.

- Ừ, anh biết rồi. - Bố tôi cười mỉm rồi cố vớt vát. - Nhưng dù sao kỉ niệm đó cũng rất vui mà, phải không? - Bố lại cười hì hì rồi gắng khôi phục vẻ nghiêm trang của một ông bố. - Phải vậy không con?

Tôi chỉ còn biết đáp lại:

- Vâng, vui lắm ạ! Ngoạn mục hết sảy!

Đó chỉ là một ví dụ nhỏ về những chuyện không đâu mà bố mẹ “vô tình” gây ra. Chúng luôn khiến tôi bực mình. Không phải chỉ những chuyện cười đáng xấu hổ được lan rộng rãi trên sóng phát thanh mới khiến tôi khó chịu. Sự thật là vì tôi không bao giờ đoán trước được những rắc rối ấy. Chúng cứ như một quả cầu tuyết bất ngờ lăn xuống từ đỉnh đồi, mỗi lúc một phình bự ra và đâm sầm vào, đè bẹp tôi. Cũng tương tự như thế khi bố mẹ tôi khệ nhai nhau mỗi khi họ hỏi đến chuyện trường lớp và học hành trong lúc tôi lăm bằm trả lời “Ồn cả ạ!”. Những khi ấy, tôi chỉ biết nhìn sang nhà Scarlett vẻ thèm muốn, bởi cậu ấy chắc chắn đang ăn tối một mình trước cái tivi và chẳng phải trả lời ai câu hỏi nào.

Đã từng có thời, mẹ là người đầu tiên tôi tìm đến nếu muốn thổ lộ về những chuyện như Macon Faulkner hay những tiết Thể dục. Nhưng giờ đây, những gì tôi thấy ở mẹ chỉ là đôi môi mỏng, mím chặt ngượng trên chiếc cổ thẳng, cứng ngắc. Chúng ở trước mặt tôi, phía bên kia bàn ăn, và luôn lên giọng nhắc nhở tôi phải làm bài tập về nhà, không được lỉnh sang nhà Scarlett vào các ngày trong tuần, đừng quên rửa chén và nhớ đổ rác.

Bao năm qua, mẹ vẫn nói với tôi những điều tương tự như thế. Nhưng giờ đây, chúng dường

như mang những ý nghĩa khác. Chúng rơi xuống, đậu trên chiếc bàn ăn chắn giữa mẹ con tôi, khiến rào cản giữa chúng tôi càng thêm chất chồng và kết thúc luôn mọi mong muốn chuyện trò, dù là nhỏ nhất.

Tôi biết mẹ sẽ không chịu hiểu bất cứ chuyện gì liên quan đến Macon Faulkner. Noah Vaughn - người từng hiện diện trong bức ảnh tại Grand Canyon bên cạnh mẹ - mới là người xứng đáng nhất với cô con gái tuyệt vời của mẹ. Thế giới hiện tại của tôi, như trường học và chuyện tình giờ Thể dục, cũng như sự ra đi của Michael Sherwood... đều không có chỗ trong sự quan tâm của mẹ. Giống như một bài trắc nghiệm loại trừ, yêu cầu bạn chọn ra thứ khác biệt trong một nhóm các đồ vật gồm táo, chuối, lê và một cái máy kéo. Làm gì có sự lựa chọn nào khác nữa. Mẹ tôi - và tất cả những nỗ lực của mẹ - chẳng khác nào cái máy kéo.

CHƯƠNG IV

Cuối cùng thì Macon cũng mời tôi đi chơi. Đó là lúc 11 giờ 27 phút sáng ngày 18 tháng 10. Thật tuyệt diệu và đáng nhớ! Cuộc sống của tôi vốn không có nhiều sự kiện nổi bật, vì vậy, tôi muốn nhớ thật kỹ đến từng chi tiết cái ngày trọng đại ấy.

Hôm đó là thứ sáu, ngày chúng tôi có bài kiểm tra môn cầu lông. Sau khi nộp bài, tôi lôi quyển Ngữ văn[22] ra ôn từ vựng, không quên liếc nhìn qua chỗ Macon, lúc này đang ngồi gặm bút chì, mắt nhìn trần nhà vật lộn với năm câu hỏi ngắn ngủn trong cái đề bài thầy Van Leek đã dùng gần mười lăm năm nay.

Một vài phút sau, cậu ấy đứng dậy gài cây bút chì lên sau vành tai và đi ngang chỗ tôi để nộp bài. Tôi ngồi thẳng người lại, lẩm nhẩm từ *feuilleton* - *tiểu phẩm*, liên tục, như thể đang niệm thần chú để kéo Macon lại trò chuyện với mình vậy. *Feuilleton, feuilleton* - cậu ấy nộp bài, vươn vai một cái rồi chậm rãi quay xuống lớp học. *Feuilleton, feuilleton* - Macon tiến đến mỗi lúc một gần hơn, rồi nhe răng cười khi đi ngang qua tôi và tiến thẳng về chỗ ngồi. *Feuilleton, feuilleton* - tôi tiếp tục lẩm nhẩm trong tuyệt vọng, đám từ vựng như đang trôi bồng bềnh trước mắt. Cuối cùng, khi từ *feuilleton* sau chót thoát ra khỏi miệng tôi thì tập vở của cậu ta bắt đầu sột soạt ngay bên cạnh tôi và Macon ngồi phịch xuống. Ngay lúc đó, tôi có cảm giác như tiết Thể dục nhằm chán này, thậm chí là cả vũ trụ, đều ngừng chuyển động. Trong mười lăm phút tiếp theo, tôi đã có Macon bên cạnh mình.

- Này, - Macon mở lời và nằm xuống sàn tập sáng bóng, đầu cậu ấy đặt ngay cạnh chân tôi, - ai là người nghĩ ra môn cầu lông vậy?

Tôi nhìn Macon.

- Cậu không biết à?

- Tớ đâu có nói thế đâu. Tớ chỉ muốn biết cậu trả lời ra sao thôi.

- Nếu vậy thì tớ trả lời đúng đó.

- Vậy là ai nào? Tôi chỉ nhún vai:

- Thì cậu biết đấy, ông ấy chứ ai.

- À! - Macon gật gù, lại nhoẻn miệng cười và lấy tay vuốt vuốt mái tóc. - Thế thì đúng chóc rồi. Tớ cũng trả lời thế mà, ha, *công chúa bùn lầy*.

- Ủ, vậy là cậu đúng! - Tôi lật lật trang sách, cố giả vờ như mình đang rất tập trung vào nó.

- Cuối tuần này cậu định làm gì? - Macon hỏi tiếp.

- Tớ chưa biết nữa. - Mỗi thứ sáu, những câu hỏi như thế luôn xảy đến. Và Macon có những kế hoạch hoành tráng, còn tôi thì luôn vờ như mình cũng thế.

- Hẹn hò với Noah hử?

- Không hề. - Tôi trả lời ngay.

Lớp Thể dục của Noah từng tham dự một cuộc thi đấu bóng chuyền với lớp tôi, thế nên sau khi Noah làm bầm chào tôi, tôi đành phải nói đến cậu ấy trong những cuộc trò chuyện. Tôi cũng không hiểu tại sao lại thừa nhận chuyện Noah từng là bạn trai mình, nhưng giờ thì tôi đang cố quên biến sự thật ấy.

- Còn cậu thì sao? - Tôi hỏi lại.

- Có một bữa tiệc, tớ cũng không biết nữa. - Macon đáp lại.

- Hình như là ở khu Arbor.

- Thế à.

- Ừ, nhưng chắc cũng chẳng ra đâu vào đâu.

Tôi gật đầu. Bởi vì gật đầu luôn là cách an toàn nhất, tiếp theo sẽ là nói dối vài câu.

- Ừm, hình như Scarlett từng nói với tớ.

- Ừ, chắc chắn là cậu ấy biết. - Scarlett thường được đưa vào làm trung gian như thế đấy. - Hay là hai cậu cũng đến chơi nhé?

- Để xem... - Trong đầu mình, tôi đã nhất quyết sẽ đến Arbor. Dù Thượng đế có ngăn cản thì tôi vẫn sẽ đi. - Không biết Scarlett có muốn đi không. Tớ không hứa trước đâu.

- Ô hay! - Macon ngược lên nhìn tôi, một lọn tóc vàng lòa xòa trước trán cậu ấy. - Nếu Scarlett không đi thì cậu cũng nên đến chứ.

- Tớ không thích đi một mình. - Tôi nói ngay, không do dự.

- Cậu đâu có đi một mình, - Macon trả lời. - Có tớ ở đó mà.

- À... ừ... - Tôi nhìn lên cái đồng hồ ngay trên đầu Macon và cố ghi nhớ thời khắc ấy. Ghi nhớ mãi mãi. Cuối cùng cũng đến khoảnh khắc này, sau tất cả những trận cầu lông, những pha đập bóng chuyền hay những vòng chạy quanh nhà thi đấu. Đây chính là điều tôi chờ đợi từ bấy lâu. - Được rồi, tớ sẽ đến.

- Có thể chứ! - Macon mỉm cười với tôi, và ngay lúc ấy, tôi hẳn sẽ chấp thuận bất cứ yêu cầu nào của cậu ấy, dẫu biết rằng ý định đó nguy hiểm biết chừng nào. - Gặp cậu ở đó nhé, Halley!

Chuông hết tiết rung âm ỉ, vang dội khắp bốn bức tường của sảnh đường mênh mông. Mọi người lục tục đứng dậy, thầy Van Leek đang cố thông báo thật to lần nữa về môn bowling sẽ bắt đầu vào thứ hai tuần sau và dặn dò mọi người nên chuẩn bị học năm bước lấy đà trước. Tuy vậy, tôi chẳng còn chú tâm lắng nghe nữa, vì Macon đã gấp tập vở lại và chìa tay ra, đỡ tôi đứng dậy. Tôi nhìn Macon, tự hỏi về những thứ mà bản thân mình đang sa vào, nhưng rồi lại tự gạt đi. Tôi nắm lấy tay Macon, cảm nhận những ngón tay cậu ấy gần kề, phủ trùm lên tay mình. Tôi để mặc Macon kéo mình về phía cậu ấy, với đôi chân chạm đất và đôi mắt mở to.

Tan học, tôi và Scarlett vừa bước vào nhà thì đã thấy cô Marion. Cô ấy đang bận rộn chuẩn bị một cuộc hẹn hò trọng đại với một người tên là Steve Michaelson. Chú ấy là kế toán và họ vừa mới quen biết nhau gần đây. Cô Marion vừa sơn phết lại móng tay vừa hút thuốc lá phì phèo,

trong khi hai đứa tôi ngồi ăn khoai tây chiên và quan sát cô ấy.

Tôi hỏi:

- Thế cái chú Steve này ra sao, hả cô?

- Chú ấy tử tế. - Cô Marion nói bằng giọng nhừa nhựa và tiếp tục phả ra một làn khói thuốc. - Nghiêm túc, nhưng cũng khá dễ chịu. Cô quen chú ấy qua bạn bè.

- Sao mẹ không kể cho Halley nghe mấy chuyện khác? - Scarlett nói, nhai miếng khoai tây nghe kêu lắc rắc.

- Chuyện gì? - Cô Marion lắc lắc chai sơn móng.

- Mẹ biết rõ mà.

- Gì thế? - Tôi tò mò.

Cô Marion đưa một ngón tay lên, ngắm nghía lớp sơn trên móng.

- À, chuyện nhỏ thôi, về sở thích ấy mà.

- Mẹ kể cho Halley nghe đi chứ! - Scarlett lại nhắc, khẽ nhướn lông mày lên ra hiệu và tôi biết ngay sắp có chuyện hay ho đây.

Cô Marion nhìn Scarlett, thở dài và nói tiếp:

- Chú ấy là thành viên của một hội, kiểu như một câu lạc bộ lịch sử chuyên về đề tài thời kỳ Trung Cổ.

- Nghe hấp dẫn quá cô ơi, - tôi hưởng ứng trong lúc Scarlett kéo ghế đứng lên, đi về phía bồn rửa chén. - Một câu lạc bộ Lịch sử à?

- Mẹ. - Scarlett xoa xoa tay dưới vòi nước. - Phải kể cho Halley nghe cả về những việc họ làm trong đó chứ.

- Ờ, thế họ làm gì ạ? - Tôi bắt đầu mất kiên nhẫn.

- Hóa trang! - Scarlett lên tiếng ngay trước khi cô Marion kịp mở miệng. - Thế này nhé, người đàn ông này có một niềm yêu thích đối với lịch sử thời Trung Cổ. Và thế là mỗi dịp cuối tuần, chú ấy lại hội họp cùng bạn bè. Khi đó, họ hóa trang và phục sức y hệt các nhân vật thời Trung Cổ, mà nói cho đúng ra là biến thành những người mà họ tin là *tiền kiếp* của họ ở thời Trung Cổ ấy. Có khi họ còn cưỡi ngựa đấu thương[23], tổ chức lễ hội, và hát tình ca như thật nữa cơ.

- Họ đâu có cưỡi ngựa đấu thương! - Cô Marion lăm bằm, nhìn chăm chăm vào mấy ngón tay.

- Ồ, có mà mẹ. - Scarlett nói tiếp. - Con vừa mới nói chuyện với chú ấy tối hôm qua và chú ấy kể cho con nghe hết.

- Thế thì sao nào? - Cô Marion đáp lại. - Ghê gớm quá nhỉ! Mẹ thấy đó là một sở thích thú vị đấy chứ. Chẳng qua là như mình được sống trong một thế giới khác vậy thôi.

- Vâng, giống như không được bình thường, mẹ nhỉ! - Scarlett phản đối, quay lại bên bàn ăn và ngồi xuống cạnh tôi.

- Như gàn dở ấy.

- Không hề nhé! - Cô Marion phản đối.

- Này Halley, cậu có biết *tiền kiếp* ở thời Trung Cổ của chú ấy là ai không? Đoán thử xem! - Scarlett quay sang hỏi tôi.

Tôi nhìn Scarlett:

- Ui, sao tớ biết được!

Cô Marion vẫn chăm chú vào mớ mỹ phẩm. Cô quét thêm một lớp sơn bóng bên trên lớp màu hồng, vờ như không nghe thấy câu chuyện của chúng tôi.

- Là Vlad, - Scarlett đáp, - Vlad “Dracula”[24] ấy.

- Ai bảo là “Dracula” nào! - Cô Marion cau có. - Chiến binh chứ. Hai cái đó khác nhau hoàn toàn mà Scarlett.

- Vâng, chẳng lẽ nào chẳng thế. - Scarlett không bao giờ hài lòng với bất cứ ai mà cô Marion từng hẹn hò. Hầu hết bọn họ đều phải nhìn Scarlett với vẻ ái ngại khi bước qua ngưỡng cửa nhà cô Marion vào mỗi cuối tuần.

- Nhưng mà, - tôi từ tốn nói trong lúc cô Marion đã sơn xong bàn tay trái của mình và đang vẩy vẩy nó, - cháu nghĩ có khi chú ấy lại đang hoang.

- Chứ sao nữa. - Cô Marion nói ngắn gọn, đứng dậy và bước lên cầu thang, giơ thẳng mấy ngón tay ra trước mặt mà rầy rầy. - Lẽ ra Scarlett cũng sẽ hiểu ra chuyện ấy, nếu nó chịu cho người ta một cơ hội tử tế.

Chúng tôi nghe tiếng cô Marion đi lên gác, trần nhà kêu cọt két theo từng bước chân cô ấy. Scarlett bước đến nhặt mấy cục bông gòn ném chúng vào sọt rác rồi lấy chai sơn bóng và lọ nước rửa đặt lại vào cái rổ ngay kế bên phòng tắm.

- Con đã cho họ nhiều cơ hội đấy chứ. - Bất chợt, Scarlett lên tiếng, cứ như cô Marion vẫn còn ngồi ở đây. - Chẳng qua là ai cũng có quá nhiều sự thật bên trong con người họ mà thôi.

Chúng tôi chui vào phòng ngủ của Scarlett ngồi, quan sát khi chú Steve lái chiếc Hyundai đuôi cong đến, mang theo một bó hoa. Chú ấy trông không giống chiến binh hay kẻ ác ma khi đưa cô Marion ra xe, giữ cửa cho cô ấy bước lên và đóng lại một cách bài bản. Scarlett ngồi xoay lưng lại cửa sổ không thèm nhìn họ nổ máy, nhưng tôi vẫn áp tay lên mặt kiếng, vẩy vẩy cô Marion khi chiếc xe đi xa dần.

Khi về đến nhà, mẹ tôi đang ngồi trong phòng ăn đọc báo.

- Chào con, dạo này trường lớp thế nào?

- Vẫn ổn ạ. - Tôi đứng ngay cửa phòng ăn, mắt hướng lên cầu thang.

- Thế còn bài kiểm tra toán? Con làm tốt chứ?

- Dĩ nhiên, con nghĩ là vậy.

- Ừ, tối nay nhà Vaughn ghé qua xem phim với nhà mình đấy, con muốn cùng tham gia không? Lâu rồi họ chưa gặp con đấy.

Noah Vaughn đã học lớp mười một, thế mà cậu ta vẫn còn dành cả buổi tối thứ sáu để xem phim cùng bố mẹ hai bên gia đình. Không thể tin nổi là trước đây, tôi từng cặp kè với một người như thế.

- Con đã có hẹn với Scarlett rồi mẹ ạ. Mẹ tôi gật đầu:

- Ừ, cũng được. Mà hai đứa định làm gì vậy?

Tôi nghĩ ngay đến Macon và cái đồng hồ trong phòng Thể dục cùng khoảnh khắc đáng nhớ ấy.

- Cũng không có gì đặc biệt, chắc tụi con sẽ ra ngoài ăn pizza. Im lặng. Rồi mẹ tôi nói tiếp:

- Ừm, vậy cũng được. Nhớ về nhà trước mười một giờ đấy. Mà ngày mai đến phiên con phải xén cỏ ngoài vườn nhỉ?

- Vâng ạ.

Khi tôi bước lên đến nửa cầu thang thì mẹ nói:

- Halley này, nếu hai đứa thấy chán thì về nhà coi phim nhé. Càng đông càng vui.

- Vâng ạ.

Tôi đáp mà trong đầu lại tự hỏi sao mẹ luôn muốn can thiệp vào mọi việc tôi làm đến vậy. Tại sao mẹ luôn theo sát tôi, hoặc cố giữ tôi bên mình bằng cách này hay cách khác, ngay cả khi tôi luôn cố gắng hết sức để tách khỏi mẹ? Nếu tôi nhắc đến Macon, thế nào mẹ cũng sẽ tuôn ngay một tràng những câu hỏi như: *Ai tổ chức bữa tiệc đó? Bố mẹ bạn ấy có cùng tham dự không? Có bia rượu gì không đấy?* Tôi hoàn toàn có thể hình dung cảnh mẹ gọi điện thoại đến nhà người ta, yêu cầu được nói chuyện với bậc phụ huynh giống hệt lần đầu tiên mà tôi nói sẽ đi dự tiệc ở nhà bạn. Tôi phải giữ bí mật về Macon, giống như những điều bí mật khác mà tôi đang bắt đầu giữ cho riêng mình. Dù ít dù nhiều, tôi sẽ cất thật kỹ chúng trong tâm trí tôi và giữ ngoài tầm tay của mẹ, càng xa càng tốt.

Scarlett và tôi đến nơi lúc chín giờ ba mươi, xe hơi xếp thành hàng dài dọc con phố, đậu bừa bãi bên lề đường và thậm chí còn che mất cả thùng thư nữa. Nơi này là khu nhà của gia đình Tabor, bữa tiệc tối nay cũng do Ginny Tabor tổ chức. Điều đầu tiên hiện ra trước mắt chúng tôi khi đi bộ lên phía ngôi nhà là Ginny Tabor đã bắt đầu say khướt, đang ngồi vắt vẻo phía sau đuôi chiếc xe BMW của mẹ, một tay cầm chai rượu vang ướp lạnh còn tay kia phì phèo điều thuốc lá.

Ginny rú lên khi thấy chúng tôi bước lên bậc thềm màu trắng và nâu sô-cô-la cùng tông màu với toàn bộ ngôi nhà. Gia đình Tabor sống trong ngôi biệt thự trông như một ổ bánh mì gừng vĩ đại - lối kiến trúc Tudor[25] với những mái hiên nhô ra và các bậc cửa đầy hoa.

Ginny cứ thế gọi toáng lên, nhảy xuống cái xe và không quên kéo theo cả Brett Hershey.

- Bạn hiền ơi! - Ginny nói lúc tiến đến gần hơn, vấp phải một cái vòi nước lớn ngay giữa lối đi. Cô nàng mặc chiếc đầm đỏ chót và đi giày cao gót - rõ là hơi quá trình trọng so với một bữa tiệc nhẹ vào tối thứ sáu thế này. - Tớ chỉ muốn nói chuyện với một mình cậu thôi!

Tôi nghe tiếng Scarlett thở dài bên cạnh. Cậu ấy bị cảm lạnh và tối nay không muốn ra ngoài

chút nào. Chỉ vì tôi van vãn quá nên Scarlett mới chịu rời bỏ chiếc ghế sofa êm ấm dễ chịu của mình, bên cạnh hộp khăn giấy và đối diện với cái ti vi. Tôi cũng phải tránh né luôn cả Noah Vaughn. Cậu ta cứ ngồi lì ở phòng ăn khi tôi chào tạm biệt, trừng trừng nhìn tôi như đang đợi xem liệu tôi có đột nhiên muốn trở lại làm bạn gái cậu ta không. Clara - em gái của Noah - thì níu chân nài nỉ tôi ở lại, còn mẹ thì nhắc khéo rằng tôi có thể rủ Scarlett cùng xem phim. Tôi suýt nữa đã tin rằng tất cả sắp sửa kéo tôi ngồi xuống, buộc tôi phải ở nhà và phá hủy buổi tối quan trọng nhất trong đời tôi rồi.

Cầu mong sao Macon sẽ biết trân trọng những gì tôi đã vất vả vượt qua để đến gặp cậu ấy.

Tôi kín đáo dò quanh tìm Macon trong khi Ginny vòng tay qua ôm chặt Scarlett. Brett đứng kế bên trông có vẻ ngượng ngịu. Cậu này đích thị là dân Mỹ chính hiệu, cao to, cơ bắp, vai rộng và để tóc húi cua.

- Đêm nay là đêm *tuyệt nhất* đấy! Bờ sẽ không tin là nó có thể xảy đến đâu. - Ginny phà hơi thẳng vào mặt Scarlett, thậm chí ngay từ chỗ tôi cũng có thể ngửi thấy hơi thở của cô nàng. - Laurie Miller và Kent Hutchinson ở trong phòng ngủ của khách cả buổi, còn mấy người hàng xóm vừa đã gọi cảnh sát tới đấy! Nhưng quản gia của nhà tớ đã đứng ra bảo lãnh nên họ chẳng làm được gì cả, chỉ nhắc nhở bọn này “kiềm chế” thôi!

- Thế à? - Scarlett lại hắt xì và lôi trong túi áo ra một cái khăn giấy.

- Cả Elizabeth Gunderson cũng đến đây nữa đó. Nó kéo theo một lô một lốc bạn bè mới kết thân từ sau khi Michael chết. Tụi nó đang uống rượu và khóc lóc trên gác mái kia. Nghe nói tụi nó lập đàn cho Michael, nghe đâu là thế. - Ginny lại tu một ngụm rượu. - Quái dị quá ha? Như muốn gọi hồn cậu ấy về ấy!

- Mình vào trong thôi. Chúng tớ cần tìm một người. - Tôi nói rồi kéo lưng áo Scarlett bước vào nhà. Phía bên trong, nhạc tự nhiên ngưng lại khiến một đứa con gái cười giòn giã.

- Ai cơ? - Ginny hỏi lớn sau lưng, trong khi Brett choàng tay qua giữ eo để cô nàng đứng thẳng lại. Nhạc lại tiếp tục nổi lên, tiếng trống nên thình thình càng lúc càng lớn khi chúng tôi tiến sâu vào bên trong. Ginny vẫn còn hét lên vài ba câu gì đó nhưng tôi không nghe rõ, tiếng nói cứ lú lú nhú nhú và loăng ra khi chúng tôi bước vào nhà. Tôi kéo cánh cửa đang khép hờ rồi bước vào, bất ngờ đụng ngay phải Caleb Mitchell và Sasha Benedict đang mải mê khóa mồi nhau ngay kế cái đồng hồ đứng. Trong phòng khách, cả đám đang nhảy nhót, một số thì nằm dài trước ti vi xem người dẫn chương trình MTV khoa chân múa tay mà chẳng nghe được âm thanh nào. Phía xa, chỗ căn phòng nhỏ, một đám con gái đang chơi bài, mấy đồng tiền xu lăn tròn trên mặt bàn. Không thấy Macon đâu cả.

- Vào trong này xem, - Scarlett nói và tôi đi theo vào nhà bếp. Một đám nữa đang ngồi ngả nghiêng trên kệ bếp sáng bóng lẫn trên bàn ăn; thuốc lá và rượu vương vãi. Sau một mùa hè tập tành làm người mẫu và đi sửa mũi, Liza Corbin - người từng nổi tiếng là lập dị nhất trường - đang ngồi ngả vào lòng một tên con trai, đầu dựa vào vai hắn và cười ngả ngớn. Một đứa con gái từng điểm danh chung với tôi đang ngồi bệt xuống nền nhà, hai đầu gối khom lại trước ngực, tay giữ chặt chai rượu, trông thật ra đáng bộ say sưa. Scarlett đi xuống hành lang và mở một cánh cửa, ngạc nhiên vô cùng khi thấy một phụ nữ người Bồ Đào Nha đang ngồi trên chiếc giường to bụi, vừa theo dõi chương trình Falcon Crest[26], vừa thêu thùa.

- Ôi, cháu xin lỗi ạ. - Scarlett nói ngay và vội vàng đóng cửa lại khi thấy người phụ nữ ngược lên ngạc nhiên nhìn chúng tôi. Cậu ấy khẽ lắc đầu và mỉm cười, nói:

- Chắc đó là vị quản gia đấy.

- Ừ, có lẽ vậy. - Tôi đồng tình. Tôi bắt đầu nhận ra buổi tối hôm nay đúng là một sai lầm lớn của mình. Ở đây chỉ toàn những gương mặt trong đội bóng bầu dục và đội cổ vũ, cùng một nửa đám con gái đua đòi trong trường tôi mà không hề thấy bóng dáng Macon đâu. Giờ đây tôi thấy mình thật ngu ngốc. Tôi đã cẩn thận lựa chọn quần áo sao cho trông thật ngẫu hứng, như thể tôi là gương mặt thường trực tại các bữa tiệc tùng bên cạnh đám con trai vậy.

Chúng tôi đi lên lầu, tiếp tục ngó nghiêng nhưng vẫn không tìm thấy Macon. Tôi ngốc quá, cứ tìm kiếm và tìm kiếm, trong khi giờ này có lẽ cậu ấy đã ở cách đây hằng bao nhiêu dặm, rong ruổi đến biển hoặc thủ đô Washington trong một phút hứng thú rồi.

Trong lúc chúng tôi ở trên lầu, dường như có chuyện nghiêm trọng đã xảy ra bên dưới. Không khí im lặng và có tiếng ai đó đang rít lên. Tôi nhìn kỹ trong góc nhà, Ginny đang đứng ngay phòng khách, dưới chân là tấm thảm đầy mảnh thủy tinh vỡ. Có một vết đỏ thẫm trên váy đầm của cô nàng. Ginny lão đảo, mặt mếu máo và chỉ một ngón tay ra cửa.

- Vậy đấy, *cút* hết ngay! - Cô ta quát đám đông đang túm tụm xung quanh, chỉ cách cô nàng vài bước chân và vẫn đang tròn mắt nhìn, chưa hiểu chuyện gì xảy ra. - Tôi nói *cút xéo! Ngay bây giờ!!!*

- Trời đất! - Scarlett nói nhỏ sau lưng tôi. - Có chuyện gì vậy?

- Có người vừa mới đánh vỡ một món đồ gia bảo. - Một đứa con gái đứng trước mặt bọn tôi cất tiếng thì thào, đó là một đứa học trong lớp Thể dục với tôi. - Bằng gốm sứ hay pha lê gì đấy, và giờ thì rượu vang dây ra khắp cái thảm.

Ginny ngồi sụp xuống, thẫn thẫn cái thảm bằng một chiếc áo thun trong khi mấy đứa bạn chí cốt xung quanh đang góp vài mẻo vặt với vẻ nghi ngại. Đám đông trong phòng khách lục tục kéo nhau ra cửa.

- Thật chẳng ra làm sao cả! - Một đứa con gái mặc áo yếm nói với lại sau khi bỏ đi. - Bia thì hết sạch rồi!

Cô nàng tóc đỏ đeo khuyên mũi đi bên cạnh liền gạt đầu tán thành, tay hất mái tóc dài ra sau lưng:

- Nghe đâu trên thị trấn có một bữa tiệc ra trò đấy. Mình đến đó thôi. Còn hơn là ở đây với đám con trai miệng còn hôi sữa này.

Lần lượt từng đứa bạn của Ginny đứng dậy, nhặt thuốc lá và đồ đạc của mình rồi bước ra cửa. Brett Hershey, luôn luôn thể hiện mình là một anh chàng lịch lãm, đi lấy một cái chổi và đồ hốt rác để dọn dẹp đám thủy tinh vụn vỡ trong khi Ginny ngồi bệt xuống tấm thảm khóc lóc. Ngôi nhà dần trở nên yên lặng.

Tôi nhìn Scarlett, phân vân không biết nên làm gì thì cô ấy ghé mắt vào phòng khách và nói bằng giọng vui vẻ:

- Tạm biệt Ginny. Gặp lại cậu vào thứ hai nhé!

Ginny nhìn lên chúng tôi. Mascara của cô nàng đã lấm lem, để lại một vết đen ngay dưới viền mắt.

- Bố mẹ sẽ giết tớ mất! - Ginny rên rỉ, tay đập đập một cách tuyệt vọng vào vết bẩn trên tấm thảm. - Cái ly này là quà cưới của bố mẹ tớ. Làm sao mà tớ giấu nó được đây!

- Nước xô-đa ấy. - Scarlett đáp lại trong khi chúng tôi đi dần ra cửa, hy vọng tìm được một lối sạch sẽ không bị dính vụn thủy tinh. Ginny ngược mắt lên nhìn chúng tôi vẻ hoang mang.

- Và một ít thuốc tẩy Clorox nữa. Nó sẽ dọn sạch mọi vết bẩn. - Scarlett nói thêm.

- Nước xô-đa à. - Ginny lặp lại chậm chạp. - Cảm ơn nhé.

Chúng tôi đi qua cánh cửa chính và nó tự khép lại phía sau lưng. Ai đó để lại một lỗ bìa đã rỗng không ngay chỗ đài phun nước, một cái vỏ chai trôi trên mặt nước và đập leng keng vào thành đài khi chúng tôi đi ngang qua.

- Tốn thời gian quá! - Scarlett bình luận khi chúng tôi bước ra chỗ để xe. Nãy giờ cậu ấy vẫn cố giữ im lặng để tôn trọng cơn hờn dỗi của tôi. - Thật đấy!

- Lẽ ra tớ phải biết ngay từ đầu chứ. - Tôi nói. - Chuyện cậu ta muốn hẹn hò với tớ chẳng đáng tin chút nào.

- Ừ, thì tớ cũng tưởng cậu ta muốn hẹn cậu thật mà.

- Sao cũng được! - Tôi đáp lại, bước vào trong xe và Scarlett bắt đầu nổ máy. - Tớ nên thôi ngay chuyện vớ vẩn này đi!

- Tớ đồng ý! - Scarlett nói giọng phấn khởi, nhấn ga điều khiển xe ra đường lộ, giữa hai bên dãy nhà của khu Abor. - Từ nay, tớ khỉ phải nghe những tình tiết tẻ nhạt chán ngắt trong cái lớp Thể dục nữa rồi.

- Cho tớ yên đi. - Tôi tựa đầu vào khung kính cửa xe lạnh lẽo. - Chán quá rồi!

- Ừ. - Scarlett dịu dàng, đưa tay khẽ vỗ vào chân tôi.

- Tớ biết.

Khi về đến nơi, chúng tôi nán lại bậc thềm nhà Scarlett, uống Coca và không nói gì nhiều. Scarlett xì mũi liên tục, trong khi tôi gom hết kiêu hãnh còn sót lại, vụng về biện minh:

- Thật ra, tớ đâu có thích Macon. Cậu ấy quá ngông cuồng!

- Ừ. - Scarlett tán thành, dường như tôi cảm nhận được cô ấy đang khẽ mỉm cười. - Macon không hợp với cậu đâu.

- Chắc chắn là không hợp! - Tôi tiếp tục, không để ý đến Scarlett. - Cậu ta nên hẹn hò với Ginny Tabor mới đúng, hoặc con nhỏ Elizabeth Gunderson! Những đứa nổi tiếng ngang ngửa cậu ấy. Tớ thật ngốc mới nghĩ cậu ấy sẽ quan tâm đến một người như tớ.

Scarlett dựa lưng vào cánh cửa và duỗi thẳng chân ra.

- Halley, sao cậu lại có lối suy nghĩ vớ vẩn thế?

- Sao lại vớ vẩn?

Phía bên kia đường, Noah Vaughn đang đi ngang cửa sổ nhà tôi.

- Một người như cậu à? Phải may mắn lắm mới có được cậu, Halley à. Cậu phải biết rõ điều đó chứ. Cậu xinh đẹp, thông minh, trung thực và thú vị. Elizabeth và Ginny chỉ là loại thùng rỗng

kêu to. Thế đấy! Cậu là một người rất đặc biệt.

- Scarlett, thôi đi mà!

- Cậu không tin thì thôi. - Scarlett nói tiếp, không để ý đến tôi. - Nhưng sự thật là vậy. Tớ biết cậu tốt hơn biết bao nhiêu người. Macon Faulkner phải rất may mắn nếu *được cậu chọn*. - Scarlett lại hắt xì, đến độ phải vội mò mẫm xung quanh tìm bịch khăn giấy Kleenex. - Khoan, đợi tớ một tí nhé!

Scarlett vào trong nhà, cánh cửa khẽ đóng lại ken két sau lưng. Còn lại một mình, tôi ngồi trên bậc thềm, nhìn về phía ngôi nhà nhỏ sáng đèn của mình dưới bầu trời đen đặc. Trong nhà, có lẽ bố đang lai rai bắp rang với bia, còn mẹ và cô Vaughn thế nào cũng trò chuyện rôm rả khiến mọi người không thể nghe nổi tiếng ti-vi. Noah dĩ nhiên vẫn sẽ cau có còn Clara chắc đã thiếp đi trên giường ngủ của tôi và lát nữa, em ấy sẽ được bế ra xe sau. Tôi đã từng quá quen thuộc với những tối thứ sáu như thế này. Có lẽ vì thế mà mẹ không hiểu được tại sao tôi chấm dứt việc cùng ngồi với Noah trên ghế sofa, bên cạnh mẹ và ôm bịch bắp rang trong lòng. Mẹ cũng sẽ không thể hiểu được tại sao chỉ cần nghĩ đến cảnh đó là tôi đã thấy nghẹt thở, hoặc chán ngán đến nỗi chẳng buồn nhìn vào mặt mẹ.

Và rồi bất chợt, tôi thấy dáng ai đó đang tiến về phía nhà mình, len lỏi qua sân nhà ông McDowell, qua hàng rào rồi băng ngang vỉa hè và dừng lại ngay phía cuối khoảnh sân trước nhà tôi. Tôi ngồi thẳng lên, quan sát cái bóng luồn qua bụi cây mà mẹ tôi đang cố cắt tỉa để không mọc lấn lên hàng rào. Cái bóng ấy bước nhẹ nhàng qua cái vũng nhỏ từng khiến bố tôi bị trật khớp trong khi đang cắt cỏ vào mùa hè trước. Tôi đứng thẳng dậy và rón rén băng qua đường, tiến thẳng về phía bên hông nhà mình.

Cái bóng cuối cùng cũng dừng lại ngay dưới cửa sổ kế bên giường ngủ của tôi rồi đứng yên nhìn lên một lúc lâu. Sau đó, nó cúi xuống nhặt lên một vật, khẽ tung tung trong lòng bàn tay. Một tiếng *ping* vang lên khi vật đó bay trong không trung, đập vào miếng kính trên cửa. Khi tôi tiến lại gần hơn, cái bóng đang thả tiếp một viên đá khác, nhưng lần này nó đi trật vào máng xối, rơi xuống và vang lên một tiếng động khá lớn. Tôi tiếp tục tiến sát lại, giờ đã có thể nghe rõ *tiếng gọi* khẽ.

- Halley! - Ngưng lại, sau đó một viên đá lại bắn vô cái cửa kính. - Haaa-ll-eeey!!!

Tôi di chuyển đến sau cái cây xòe tán trước giường ngủ của mình, cách Macon Faulker khoảng hai bước chân. Cậu ấy dường như đang cố tình muốn đập vỡ cửa sổ phòng tôi, hoặc chí ít cũng làm cho nó yếu đi đến mức tự vỡ vụn.

- Halley! - Macon bước lại gần ngôi nhà, ngóng cổ vào bên trong.

Tôi rón rén lại phía sau lưng khẽ đập lên vai Macon ngay vừa khi cậu ấy đang định ném thêm một viên đá nữa. Macon giật mình khi nhìn thấy tôi, viên đá ném dở chừng rớt xuống, khẽ đập vào đầu cậu ấy và lăn lông lóc giữa hai chúng tôi.

- Ôi được rồi! - Macon đáp, vẻ bối rối trông thấy. Rõ ràng là tôi đã khiến cậu ấy giật mình. - Cậu ở đâu ra thế Halley?

- Sao tự nhiên lại ném cửa sổ nhà tớ?

- Không, tớ chỉ muốn gọi cậu thôi.

- Nhưng tớ đâu có trong nhà.

- Thì tớ không biết. Cậu làm tớ sợ chết mất! - Macon đáp.

- Xin lỗi nhé! - Tôi nói, trong lòng không tin nổi Macon đang ở đây, ngay trong sân nhà tôi cứ như một bóng ma mà tôi đã mong được gặp biết bao. - Mà sao cậu biết đó là cửa sổ phòng tớ?

- Mới đây thôi. - Macon nói đơn giản. Cậu ấy thường không giải thích nhiều nếu không cần thiết. Macon vẫn còn chưa hết giật mình, nhưng giờ đây, cậu ấy đã cười vui vẻ với tôi, hàm răng sáng bóng, như thể việc biết đây là cửa sổ phòng tôi chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả.

- Cậu ở đâu suốt tối nay vậy? - Cậu ta hỏi.

- Lúc nào cơ?

- Tối này. Tớ tưởng cậu đến buổi tiệc chứ.

- Tớ đã đến. - Tôi cố làm ra vẻ thản nhiên. - Nhưng tớ không thấy cậu.

- Gì? - Macon đáp lại rành rọt. - Cậu xạo quá!

- Thật sự là vậy. Chúng tớ mới vừa về đến.

- Tớ ở đó từ lúc bảy giờ tối. - Macon nói to, át cả giọng tôi.

- Tớ không thấy cậu đâu nhưng cứ chờ mãi ở đó. Cậu cho tớ leo cây đó, biết không...

- Tớ bị cậu cho leo cây thì có. - Tôi nói to hơn. - Scarlett sẽ làm chứng cho tớ.

- Scarlett? Cả Scarlett cũng đâu có đến.

- Dĩ nhiên là có. Cậu ấy đi cùng tớ. - Tôi nhìn sang bên kia đường, Scarlett đang đứng ngay bậc thềm, đưa một tay lên che mắt và nhìn sang phía chúng tôi. Tôi vẫy tay ra hiệu và Scarlett vẫy đáp lại, sau đó cô ấy lại ngồi xuống tiếp tục xì mũi.

- Tớ ở trên lầu, - Macon nói tiếp, - nhưng tớ chẳng thấy cậu đâu cả.

- Lầu nào mới được chứ?

- Chỗ tầng gác mái ấy.

- Ô, vậy thì bọn tớ không lên trên đó.

- Tại sao vậy?

Tôi nhìn Macon.

- Thế sao lại phải leo lên đó?

Macon thở dài, vẻ không muốn tiếp tục tranh cãi.

- Tớ không biết, tớ ở trên đó suốt thôi.

Đèn trên phòng tôi bất ngờ bật sáng và có tiếng kéo cửa. Bố lộ đầu ra ngoài nhìn xung quanh. Ngay lập tức, tôi vội vàng đẩy Macon vào sát tường nhà, khuất khỏi tầm nhìn của bố rồi bước ra đứng ngay dưới ánh đèn.

- Bố ơi, - tôi gọi to, khiến bố giật mình vội thụt đầu vào trong và va luôn đầu vào cửa sổ, - là con đây.

- Halley à? - Bố tôi quay vào trong phòng, tay xoa xoa đầu và nói vọng vào trong. - Là chị Halley thôi. Không sao đâu Clara, cháu ngủ tiếp đi.

Macon lén nhìn bố tôi. Nếu bố nhìn xuống, thế nào cũng sẽ phát hiện ra cậu ấy.

- Con đang tìm đồ. - Tôi lên tiếng. Tôi không hay nói dối bố, và thật may là trời tối mịt. - Cái lắc tay của Scarlett bị rơi ngoài này, chúng con đang tìm xem nó ở đâu.

Bố tôi nhòai người ra nhìn xung quanh.

- Lắc tay? Thế Scarlett ở dưới với con à?

- Vâng, bố ạ. - Tôi đáp, những lời nói dối cứ lần lượt tuôn ra. - À, mà lúc này thì có, nhưng bọn con đã tìm thấy và Scarlett về nhà rồi. Bạn ấy đang bị cảm lạnh và đủ thứ bệnh khác nữa. Con cũng đang định về bên nhà Scarlett thì bố mở cửa sổ ra đấy.

Phía đối diện tôi, Macon khẽ cười rúc rích. Bố tôi nói:

- Con sắp vào nhà chưa? Mười rưỡi rồi đấy?

- Mười một giờ cơ mà bố.

- Hai đứa nên vào đi. Nhà Noah mang đến một bộ phim tuyệt lắm, với lại bố vừa làm thêm bắp rang này.

- Vậy hả bố, nhưng mà con phải qua xem Scarlett thế nào đã. - Tôi nói nhanh, bước lẩn vào bóng cây đằng sau lưng mình.

- Mai gặp nhau bố nhé!

Bố tôi búng ngón tay:

- À đúng rồi! Ngày mai con có hẹn với... - Bố dừng lại đột ngột và nói tiếp - *Quái vật* nhà mình phải không?

Ngay lúc ấy tôi chỉ muốn biến ngay đi cho rồi.

- Quái vật? - Macon thì thầm và cười nhả nhỏ. Phía trên đầu chúng tôi, bố đang húng hắng nói thêm gì đó.

Quái vật là tên bố tôi đặt cho cái máy cắt cỏ - một trong những thứ mà bố tự hào nhất. Có điều bố lại vừa làm tôi mất mặt.

- Vâng ạ. - Tôi đáp, lòng mong mỏi bố mau chóng rời khỏi cái cửa sổ.

- Ừ. - Bố vừa nói vừa đóng cánh cửa sổ lại và lấy tay sập mạnh ngay chỗ thường bị kẹt. - Mà đừng quanh quẩn ở đây nữa nhé, con dọa Clara sợ chết mất đấy.

- Vâng.

Cánh cửa đóng lại, tôi đứng yên quan sát căn phòng khi bố tắt đèn, vẫn tiếp tục đứng đó thờ

gấp cho đến lúc chắc chắn bố đã đi ra ngoài.

- Cậu đấy, - Macon bước ra chỗ sáng, - cậu đúng là *trùm* nói dối.

- Không đâu. - Tôi đáp lại. - Tớ ít khi nói dối lắm. Nhưng mà bố tớ chắc chắn sẽ hoảng hồn nếu trông thấy cậu ở đây.

- Cậu muốn tớ đi à? - Macon bước đến gần tôi. Ngay cả trong bóng tối, tôi vẫn hình dung được từng xen-ti-mét trên khuôn mặt của cậu ấy, khuôn mặt tôi đã luôn ngăm nhìn qua tấm lưới cầu lông trong giờ Thể dục.

- Ừ.

Tôi nói chắc nịch. Macon dậm bước đi, nhưng tôi vội níu tay cậu ấy lại. - Này, tớ đùa thôi mà.

- Chắc không?

- Chắc.

Giây phút ấy, dường như tôi không còn là Halley nữa. Tôi giống như một thiếu nữ vội vã và táo bạo. Có điều gì đó trong con người Macon luôn khiến tôi cư xử khác lạ và nó tô điểm thêm vào bức tranh cuộc sống vốn dĩ tẻ nhạt của tôi những nét màu sắc mới. Giờ đây, tôi đang níu tay cậu ấy, hai má đỏ bừng. Trong bóng tối, tôi có thể là Elizabeth Gunderson, là Ginny Tabor hoặc Scarlett... nhưng là ai đi nữa cũng không quan trọng. Và khi Macon nghiêng mặt xuống hôn lên môi tôi, trong tôi chỉ còn duy nhất một suy nghĩ, một cảm giác hồ nghi xen lẫn băng khuâng, không hiểu sao điều này lại có thể xảy ra - một nụ hôn ngay góc sân nhà tôi - nơi đã quá đỗi thân quen. Một chiếc xe quẹo gấp nơi góc đường cùng tiếng nhạc nổi lên âm ỉ. Nó chạy ngang qua nhà tôi, còi hú inh ỏi và dừng lại ngay dưới gốc cây kim ngân.

- Tớ phải đi rồi. - Macon nói và hôn tôi lần nữa. - Mai tớ sẽ gọi cho cậu.

- Đợi đã! - Tôi vội vã lên tiếng khi cậu ấy vừa quay đi, quyến luyến giữ bàn tay tôi một lúc trước khi rời ra. - Cậu đi đâu thế?

- Faulkner! - Giọng ai đó hét toáng lên bên đường. - Cậu đâu rồi?

- Tạm biệt nhé, Halley. - Macon thì thầm, mỉm cười với tôi rồi nhẹ nhàng đi ngang ngôi nhà và biến mất vào màn đêm.

Tôi dựa lưng vào góc tường, theo dõi cậu ấy đi lom khom qua cửa sổ nhà bếp, nơi Noah Vaughn đang đứng ngay đó. Khuôn mặt Noah lạnh tanh không chút cảm xúc, tay nắm chặt lon Coca và nhìn tôi chăm chăm. Cậu ta không hay biết gì về hình ảnh đọng lại trong mắt tôi: Macon - như một làn khói mỏng tan biến vào bóng đêm.

Sáng hôm sau, tôi vừa bước ra ngoài đã thấy bố chờ sẵn, miệng cười khoái chí.

Dường như bố tôi đang vô cùng thích thú.

- Ôi, cô gái xén cỏ đây rồi! Sẵn sàng chiến đấu với *Quái vật* chưa con gái?

Rồi bố lại tiếp tục giả giọng gầm gừ.

- Con chẳng thấy có gì đáng cười cả, bố ạ.

- Dĩ nhiên rồi! - Bố tôi lại cười hinh hích. - Con nên bắt tay vào trước khi mặt trời lên. Ít nhất phải mất hai giờ đồng hồ đấy!

- Thôi đi bố! - Tôi nhăn nhó và bố càng cười dữ hơn. Trong mắt bố tôi, bãi cỏ này luôn là một chướng ngại bất trị. Suốt mấy năm trời, gia đình tôi phải nhờ đến dịch vụ xén cỏ lần đám thiếu niên muốn tìm việc làm thêm, nhưng rốt cuộc, tất cả đành tháo chạy. Chỉ còn bố thôi, ông là người duy nhất có thể giải quyết thứ cỏ cây lộn xộn đó mà vẫn còn nguyên vẹn. Và vì thế, chuyện bố tự hào như một chiến binh vĩ đại là không mấy khó hiểu.

- Nào, bắt đầu nhé! - Bố tôi chợt lấy lại vẻ nghiêm trang. - Có một cái vũng giữa cây bách bố mới phát hiện ra hồi hè năm ngoái, thêm một đường rẽ cây ngay gần hàng rào thế nào cũng sẽ kéo lệch con sang một bên và làm tắt động cơ máy xén. Đây là còn chưa kể đến cái rãnh ở sân sau và một lô một lốc mấy cái gốc cây ẩn dưới đám cỏ nữa. Nhưng con sẽ làm được thôi.

- Cứ để con tự làm, bố ạ. - Tôi ngồi xuống khởi động cái máy cắt cỏ, kéo nó lên phía trước nhà, trong khi bố vẫn đứng phía sau cười khoái chí.

Khoảng sân trước nhà tôi nắng gắt và nóng hầm hập. Chẳng bao lâu sau, cơn buồn ngủ kéo đến, khiến tôi bất cẩn lao ngay vào cái vũng. Đầu gối tôi khuỵu xuống và toàn thân chúi nhủi về phía trước, cái máy xén cỏ bật tung ra, kêu càn cạch rồi tắt ngóm. Giờ này, bố tôi có lẽ đã ra chỗ hàng rào bàn luận chuyện cắt cỏ, chơi golf hoặc đủ thứ chuyện khác với ông hàng xóm Perkins rồi. Họ không thấy tôi ngã đập mặt vào bãi cỏ và hậm hực đá cái máy vì bực bội.

Bất chợt, tôi nghe có tiếng còi, rồi một chiếc xe tải chở hàng trôi tới, dừng ngay vệ đường. Tấm bạt màu xanh trên thùng xe tung lên. Macon đến.

- Này, - Macon mở lời, bước xuống và đóng sầm cánh cửa xe lại. - Cậu sao rồi?

- Ổn cả. - Tôi đáp. - À...ờ, thực ra thì không. Tớ vừa bị trượt ngã. - Tôi nhìn lên chỗ bố, lúc này cũng đang quay lại nhìn chúng tôi.

- Bố cậu đấy à? - Macon hỏi.

- Ừ.

Macon đảo mắt một vòng xem cái khoảng trống nhỏ tí tôi vừa mới dọn sạch, so sánh nó với đám cỏ lùm xùm khắp nơi chỉ sau một tuần mưa rả rích. Cậu ấy bình thần hỏi tiếp:

- Thế... có cần giúp đỡ không?

- Này, không phải cậu... - Tôi lắp bắp. Nhưng Macon đã quay lại chiếc xe tải, kéo tấm bạt sang một bên để lộ một cái máy cắt cỏ to gấp đôi cái máy của bố và đã được tháo hẳn cái thùng phía sau đi. Cậu ấy đội ngược chiếc nón bóng rổ có dòng chữ Nhà vườn Broadside, và sẵn sàng bắt tay vào việc.

- Cậu không biết đâu, - tôi nói với Macon trong lúc cậu ấy kiểm tra động cơ và các bánh xe, - đám cỏ này bất trị lắm, phải thông thuộc địa hình thì may ra mới không bị bầm dập.

- Cậu đánh đồng tớ với mấy anh chàng cắt cỏ dịch vụ sao Halley? - Macon ngược mắt lên nhìn tôi và hỏi lại. - Tớ thật tình *hy vọng* cậu không nghĩ thế.

- Đâu có. - Tôi vội đáp. - Nhưng mà... tớ chỉ muốn nói là công việc khó khăn lắm!

- Xùy xùy. Cậu đứng lùi ra sau đi. - Macon phẩy phẩy tay, xua tôi ra chỗ khác rồi cậu ta đứng

đây, kéo dây khởi động chiếc máy cắt cỏ và bắt đầu điều khiển nó ngang dọc. Cái máy ngoam lấy đám cỏ với diện tích gấp đôi chiếc *Quái vật* nhà tôi. Tôi quay lại ngó chừng bố, người lúc này đang đứng quan sát Macon từ xa: cậu ta lướt cái máy qua đám rể cây, qua cả cái vũng đáng ghét và trượt sát hàng rào một cách ngoạn mục.

- Halley! - Bố tôi gọi, cố át tiếng máy xén. - Đây là nhiệm vụ của con cơ mà.

- Con đang làm đây bố. - Tôi đáp, nhanh nhẩu chộp lấy cái máy cắt cỏ nhỏ tí của mình. Nó kêu rí rả như đồ chơi con nít khi tôi kéo qua giữa đám cây bách xù. - Đấy, con đang làm này.

Nhưng khi Macon kéo cái máy ngang qua lần nữa thì tôi không còn nghe được bố nói gì. Cái máy xén gọn đám cỏ, để lại một khoảng sân xanh non và bằng phẳng sau lưng cậu ấy. Macon gật đầu chào bố tôi rồi quẹo mắt sang bên hông nhà. Tiếng động từ cái máy xén cỏ làm lũ chim đậu trên mái vòm sau nhà tôi hoảng hồn bay tứ tán.

- Cậu nhóc đó là ai thế? - Bố tôi hỏi, mắt nghiêng ngó sang bên hông nhà.

- Sao ă? - Tôi vẫn chăm chỉ lướt cái máy xén của mình vòng quanh mấy cái cây gần hàng rào. Mùi cỏ mới xén quện lẫn vào không khí vừa nồng ngọt lại vừa hăng hắc.

- Cậu trai ấy là ai?

Tôi tắt cái máy. Phía sân sau, Macon đang di chuyển xung quanh mấy gốc cây bị vùi lấp trong đám cỏ. Dĩ nhiên là bố tôi cũng chứng kiến cảnh ấy và có vẻ rất lấy làm ấn tượng.

- Bạn của con đấy ă. - Tôi trả lời.

Dường như giọng điệu của tôi khiến bố phát hiện ngay ra có điều bất thường. Khuôn mặt bố khẽ biến sắc và rõ là giờ đây bố không còn quan tâm đến đám cỏ nữa.

Mẹ tôi bước ra từ cánh cửa trước nhà, tay cầm ly cà phê.

- Anh Brian? Cái cậu nhóc đang xén cỏ trông lạ quá.

- Ừ, anh biết rồi, anh đang xử lý vụ này đây.

- Em tưởng việc cắt cỏ là trách nhiệm của Halley chứ? - Mẹ nói, như thể tôi không có mặt ở đây vậy.

- Ừ. - Bố đáp lại, giọng mệt mỏi. - Không có chuyện gì đâu.

- Vậy thì tốt. - Mẹ quay lưng vào nhà, nhưng tôi biết thế nào mẹ cũng sẽ đứng ngay cánh cửa kính và quan sát chúng tôi.

- Đây là trách nhiệm của con. - Bố tôi lặp lại y nguyên những lời mẹ vừa nói.

- Nhưng con đâu có nhờ cậu ấy. - Tôi giải thích, tiếng máy xén ồn ào chỗ góc nhà và tiếp tục di chuyển về phía ga-ra. - Tối qua, chúng con có nói chuyện và chắc là cậu ấy nhớ. Cậu ấy làm nghề xén cỏ bố ă. Cậu ấy chỉ muốn giúp đỡ con thôi.

- Nhưng nói gì đi nữa thì đó vẫn là trách nhiệm của con, Halley. - Bố tôi ra vẻ nghiêm khắc, nhưng giọng nói đã có phần dịu lại.

Cái máy xén đang tiến lại gần hai bố con tôi. Macon đã dọn sạch nhẵn lối đi ngay trước nhà. Rồi

cậu ấy đến gần hơn nữa, tiếng động cơ gầm rú đình tai một lúc rồi tắt hẳn. Ba người chúng tôi đứng yên nhìn nhau, tai tôi vẫn còn ong ong.

- Macon, đây là bố tớ. - Tôi chậm chạp giới thiệu. - Còn đây là Macon, bố ạ.

Macon bắt tay bố tôi rồi dựa người bên cái máy, cởi nón ra:

- Ôi, sân nhà bác thật gồ ghề. Ba cái thân cây trơ lồi, nhọn hoắt phía ngoài kia tí nữa là giết cháu mất!

Bố tôi có vẻ hơi ngần ngại nhưng cuối cùng ông cũng mỉm cười. Có lẽ bố đang tự hỏi không biết mẹ sẽ muốn bố cư xử thế nào trong tình huống này. Hai tay rút túi quần, bố tôi đáp lại:

- Ừ, cháu biết không, lâu lâu mấy cái gốc đó lại lún xuống một tí đấy.

- Cháu hiểu mà. - Macon đáp lại. Tôi ngoái nhìn về phía sau, mẹ vẫn đứng ngay cửa ra vào và đang theo dõi chúng tôi, nhưng tôi không đoán được thái độ hiện tại của mẹ. - Tuy nhiên, cái máy xén này được trang bị cảm biến và động cơ đệm nên dễ vận hành lắm ạ.

- Cảm biến? - Bố tôi bước đến gần hơn, quan sát cái bảng điều khiển của máy. Rõ ràng bố đang bị dao động giữa việc làm đúng trách nhiệm và lòng thôi thúc lao vào nghiên cứu cái dụng cụ làm vườn này. - Ừ nhĩ!

- Cái này cho phép mình xác định muốn xén ở mức nào. - Macon cứ thế thao thao giải thích cho bố tôi cách dùng cái máy.

- Sau đó, lưỡi dao sẽ cắt gọn bất cứ thứ gì cao hơn mức đã định trong khoảng diện tích này. Rồi mình cứ thế mà điều khiển thôi.

- Khoảng diện tích cơ à! - Bố tôi lặp lại, vẻ mặt thích thú. Rồi chúng tôi nghe tiếng mở cửa và dòng mơ mộng của bố tôi bị cắt đứt bởi giọng nói chói tai của mẹ đã cất lên:

- Anh Brian, ra đây em bảo cái này.

Bố tôi lùi lại, ánh mắt vẫn còn nán lại trên cái máy xén.

- Oi, anh vào ngay đây! - Bố trả lời mẹ rồi quay lưng bước về phía bậc thềm vào nhà. Từ chỗ này, tôi vẫn thấy được đôi môi mẹ đang mấp máy giận dữ dù bố còn chưa chạm đến bậc thềm.

- Cảm ơn nhiều nhé. Cậu vừa cứu tớ đấy! - Tôi nói với Macon.

- Có gì đâu. - Macon bắt đầu kéo cái máy lên vĩa hè. - Thôi, tớ mang cái này về đây. Mình còn gặp nhau nữa mà, đúng không?

- Ừ, gặp cậu sau nhé, Macon.

Tôi đứng nhìn Macon leo lên chiếc xe tải. Cậu ấy tháo phăng cái nón ra và ném nó xuống ghế bên rồi lái xe đi, bấm còi hai lần khi đến ngã quẹo. Tôi lững thững bước lên thềm nhà, nơi mẹ đang đứng đợi.

- Halley, mẹ tưởng chúng ta đều ý thức rằng cắt cỏ là trách nhiệm của con chứ.

- Con biết ạ. - Tôi trả lời, trong khi bố tránh nhìn vào mắt tôi. - Cậu ấy chỉ muốn giúp con thôi.

- Ai thế?
- Là một cậu bạn ạ.
- Làm sao con quen cậu ta?
- Chúng con học chung lớp Thể dục. - Tôi nói rồi mở cửa và bước vào nhà, tìm cách lủi mất. - Chẳng có gì đâu, mẹ ời.
- Cậu bé cũng ngoan đấy chứ! - Bố tôi mở lời, ngắm nhìn bãi cỏ.
- Em không biết. - Mẹ tôi đáp trong khi tôi bước lên cầu thang, vờ như không nghe thấy gì, cố che giấu những bí mật của mình. - Ngoan hay không thì sao em biết được.

PHẦN II: Những ngã rẽ

“Khi điều tồi tệ có khả năng xảy ra, nó sẽ xảy ra thật”. Những con đường bắt đầu rẽ lối. Hướng nào dành cho tôi? Tại sao trái tim và lý trí luôn phải mâu thuẫn nhau? Có thật chúng luôn “dẫm đạp” lên nhau như lời người ta vẫn nói?

Tôi lao đi tìm kiếm tự do, muốn thay đổi tất cả và ngỡ mình đã đủ vững trên hai chân. Nhưng có những điều không bao giờ có thể thay đổi: mẹ, bố và Scarlett. Tôi phải tìm ra lời giải cuối cùng cho tất cả những khúc mắc này.

CHƯƠNG V

- Halley, xong thì gấp tờ trong nhà vệ sinh nhé. - Scarlett lên tiếng trong lúc tôi đang bận cân mấy thứ thực phẩm cho một phụ nữ tắt bật với hai đứa con đang khóc inh ỏi.

- Có chuyện gì vậy? - Tôi lơ đãng hỏi lại, những tiếng ồn và đám trái cây nào cam nào mận lăn tròn trên băng hàng hóa ở quầy tính tiền làm tôi không chú ý lắm đến Scarlett.

- Nhanh lên đây! - Scarlett khẽ gắt rồi quay người đi thẳng xuống quầy ngũ cốc, khiến tôi không kịp nói thêm gì nữa.

Có rất nhiều khách hàng đang đợi đến lượt mình, họ xếp hàng ngoằn ngoèo qua cả khu trưng bày Halloween và kéo dài tới tận quầy sản phẩm dành riêng cho phụ nữ. Mãi mười lăm phút sau tôi mới xoay sở vào được toa-lét. Scarlett đang đứng ngay trước bồn rửa mặt, hai tay ôm lấy ngực.

- Có chuyện gì vậy?

Tôi hỏi, nhưng cậu ấy chỉ lắc đầu.

- Sao vậy? Có chuyện gì vậy? - Tôi hỏi lại lần nữa.

Scarlett với tay ra sau hộp đựng giấy và lấy ra một cái que nhỏ màu trắng, ở phía đầu có một vòng tròn nhỏ. Khi cái que nằm trong tầm mắt, tôi nhận ra có một vết hồng nhạt nằm ngay giữa cái vòng tròn đó. Ngay lúc đó, tôi hiểu ra vấn đề.

- Không! - Tôi bàng hoàng. - Không thể nào! Scarlett khẽ gật đầu và cắn chặt môi:

- Tớ có thai rồi.

- Không thể được!

- Tớ đã có thai. - Cậu ấy lắc lắc cái que trước mặt tôi và vết hồng khẽ mờ đi. - Nhìn này.

- Mấy thứ này thường không chính xác mà. - Tôi nói rành rọt từng tiếng, như thể bản thân biết rõ lắm.

- Tớ đã thử đến lần thứ ba rồi.

- Thì sao nào?

- Sao là sao? Halley, không có cái gì lại sai đến ba lần cả. Ba tuần nay, sáng nào tớ cũng thấy rất khó chịu và đi tiểu thường xuyên nữa. Tớ có thai rồi.

- Không. - Tôi khẳng khẳng. Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh mẹ tôi với đôi môi mấp máy hai chữ “Không được”. - Không đời nào.

- Giờ tớ phải làm sao đây? - Scarlett nói, đi tới đi lui về bối rối. - Tớ chỉ quan hệ có một lần duy nhất!

- Cậu quan hệ rồi à? - Tôi hỏi. Scarlett dừng lại.

- Ừ... Ôi trời, Halley, tập trung giải quyết vấn đề với tớ đi chứ!

- Cậu không thèm nói gì với tớ hết. Sao không chịu kể tớ nghe?

Scarlett thở dài:

- Halley à, tớ cũng không biết nữa. Có lẽ vì Michael ra đi ngay vào ngày hôm sau. Hãy hiểu cho tớ.

- Ôi lạy Chúa! Cậu không sử dụng biện pháp tránh thai sao?

- Dĩ nhiên là có. Nhưng không hiểu sao nó lại bị rơi ra. Mãi đến lúc kết thúc, tớ mới phát hiện. Nhưng mà... - Giọng Scarlett trở nên bối rối. - Tớ nghĩ làm sao lại có thai ngay lần đầu được. Không thể được.

- Nó rơi ra à? - Thật sự tôi cũng không hiểu mấy những điều Scarlett nói, tình dục với tôi là chuyện quá xa lạ. - Ôi lạy Chúa!

- Chuyện này thật vớ vẩn, Halley à. - Scarlett di mạnh ngón tay lên thái dương. Trước nay tôi chưa bao giờ thấy cậu ấy làm như vậy. - Tớ không thể nào có em bé được.

- Chắc chắn là không. - Tôi đáp.

- Nhưng, chẳng lẽ tớ phải bỏ nó sao? - Scarlett lắc đầu. - Không được. Có lẽ tớ nên giữ nó lại.

- Ôi trời ơi. - Tôi lặp lại.

- Thôi đi mà, Halley. - Scarlett ngồi bệt xuống, co ro dựa lưng vào tường, tay ôm hai đầu gối. - Làm ơn đừng lặp lại câu đó với tớ nữa.

Tôi bước đến ngồi xuống cạnh Scarlett và vòng tay ôm vai cậu ấy. Chúng tôi ngồi đó rất lâu, trên nền gạch lạnh lẽo trong cửa hàng Milton, trong tiếng sáo réo rắt của bản *Fernando*^[27] cứ đều đặn vang lên từ chiếc loa phía trên đầu.

- Sẽ ổn cả thôi. - Tôi cố lấy giọng tự tin hết mức có thể. - Bọn mình có thể giải quyết việc này mà.

- Ôi Halley ơi. - Scarlett nói khẽ và tựa vào vai tôi, que thử thai nằm lăn lóc trước mặt. - Tớ nhớ cậu ấy lắm. Tớ nhớ vô cùng, Halley à.

- Ừ, tớ biết. - Tôi đáp lại. Giờ đây, tôi phải ở bên cạnh Scarlett. Đây chính là lúc tôi giúp đỡ bạn mình. - Sẽ ổn cả thôi, Scarlett. Mọi chuyện rồi sẽ qua hết.

Nhưng khi thốt ra những lời ấy, chính bản thân tôi cũng nơm nớp lo âu.

Buổi tối hôm đó, hai đứa tôi ngồi tại bàn ăn nhà Scarlett. Cô Marion chưa hay biết gì, vẫn điềm nhiên dùng bữa tối chậm rãi trong khi chúng tôi ngồi yên bên cạnh. Tối nay, cô lại hẹn hò với chú Steve-xiên-que vào lúc tám giờ, vì vậy bọn tôi có rất ít thời gian để giải quyết việc này.

- Ừm. - Tôi lên tiếng, quay sang bên phải nhìn Scarlett lúc này đang xếp khăn giấy vào hộp. - Gần đến tám giờ rồi nhỉ.

- Thế à? - Cô Marion quay lại nhìn đồng hồ. Cô ấy với lấy gói thuốc và đẩy ghế đứng dậy. - Mẹ đi chuẩn bị đây.

Thấy cô Marion dậm bước đi, tôi liếc nhanh qua Scarlett. Cậu ấy nhìn đáp lại, chúng tôi trao đổi ý nghĩ trong tích tắc, rồi Scarlett cất tiếng dứt khoát, nhưng lí nhí:

- Khoan đã, mẹ.

Nhưng cô Marion không nghe thấy. Scarlett nhún vai. Tôi vội đứng dậy chuẩn bị lên tiếng. Cô Marion đã đi thẳng đến cầu thang và bước lên bậc thứ ba. Scarlett thở dài và lần này gọi to hơn:

- Mẹ, khoan đã.

Cô Marion bước xuống, ngoái đầu vào trong bếp. Cả ngày hôm nay, cô ấy đã mệt lả vì phải làm đẹp cho hai phụ nữ nặng gần cả trăm ký lô ở tiệm, và một người lại còn muốn thực hiện một bộ ảnh thật gợi cảm nữa.

- Gì vậy? - Cô hỏi.

- Con có chuyện muốn nói.

Cô Marion đứng ngay cửa ra vào:

- Chuyện gì thế?

Scarlett nhìn tôi như thể đây là một cuộc chạy tiếp sức và gậy đã đến tay tôi. Cô Marion bắt đầu lo lắng.

- Sao nào? - Cô ấy hỏi, hết nhìn Scarlett rồi nhìn sang tôi, rồi lại nhìn Scarlett. - Có chuyện gì vậy hai đứa?

- Tệ lắm mẹ ạ! - Scarlett đáp và bắt đầu khóc. - Thật sự rất tệ.

- Tệ? - Trông cô Marion rất lo âu. - Scarlett, nói mẹ nghe xem. Nhanh nào!

- Con không thể! - Scarlett cố kiềm chế nhưng rồi vẫn tiếp tục khóc.

- Nói xem nào. - Cô Marion chống một tay lên hông, mẹ tôi cũng thường chống nạnh như thế, và bà hợp với dáng ấy hơn cô Marion, ấy là chưa nói đến điệu bộ của cô trông có vẻ khá buồn cười. - Nào!

Và rồi Scarlett thốt lên:

- Con có thai rồi.

Tất cả bất chợt im lặng, đến mức tôi có thể nghe thấy cả tiếng vòi nước đang nhỏ xuống từng giọt tí tách.

Rồi cô Marion hỏi:

- Từ lúc nào vậy?

Scarlett bối rối mất một phút, không hiểu ý cô Marion. Có lẽ cậu ấy nghĩ mẹ mình sẽ hỏi một điều gì khác.

- Lúc nào ạ?

- Ừ. - Cô Marion vẫn không thèm nhìn hai đứa tôi.

- Ừm... - Scarlett nhìn tôi hoang mang. - Hình như là tháng Tám?

- Tháng Tám. - Cô Marion lặp lại như thể đó là lời gợi ý cho một bài toán đồ phức tạp. Rồi cô ấy thở hắt ra. - Ừ, đành vậy.

Tiếng chuông cửa reo rộn rã. Tôi liếc ra ngoài cửa sổ trước nhà và thấy ngay chú Steve - tức ngài Vlad “Dracula” - đang đứng trên thềm nhà, tay cầm một bó hoa. Chú ấy vẫy chào chúng tôi và lại nhấn chuông lần nữa.

- Ôi trời! Steve đến rồi. - Cô Marion nói.

- Mẹ. - Scarlett nói tiếp và bước đến gần cô Marion. - Con không muốn nó xảy ra, con có ngăn ngừa, nhưng mà...

- Chúng ta sẽ nói chuyện sau. - Cô Marion đáp lời Scarlett và vội lấy tay vuốt lại mái tóc, chỉnh lại chiếc váy rồi đi thẳng ra cửa. - Còn giờ thì mẹ không thể, không thể nói gì hơn.

Scarlett mở to mắt, định nói gì đó nhưng rồi quay lưng chạy thẳng lên cầu thang. Tôi nghe thấy tiếng cánh cửa phòng cậu ấy đóng sầm lại.

Cô Marion thở dài, lấy lại bình tĩnh và bước ra cửa. Chú Steve mặc một chiếc áo khoác thể thao, đi giày Weejun[28] đang đứng đợi, mỉm cười, và rồi trao bó hoa cho cô Marion.

- Chào em, chuẩn bị xong chưa?

- Đợi em một tí nhé! - Cô Marion nói nhanh, cố gắng cười thật tươi. - Em đi lấy ít đồ đã. Em sẽ xuống ngay nhé!

- Ừ.

Cô Marion đi lên cầu thang. Tôi nghe thấy cô ấy gõ cửa phòng Scarlett và gọi khẽ. Chú Steve đã bước vào đến bếp, trông càng lịch lãm hơn dưới ánh đèn sáng choang.

- Chào cháu. Chú là Steve.

- Vâng, cháu là Halley ạ. - Tôi đáp lại, vẫn mãi lắng nghe động tĩnh trên lầu. - Rất vui được gặp chú.

- Cháu là bạn của Scarlett à?

- Vâng ạ. - Tôi trả lời. Giờ đây, tôi có thể nghe thấy tiếng Scarlett rõ hơn. Dường như cậu ấy vừa nói gì đó nghe như từ “đạo đức giả”.

- Cô bé ấy có vẻ ngoan ngoãn. - Chú Steve nói tiếp. - Halley à, tên cháu nghe lạ nhỉ.

- Vâng, tên cháu giống với bà ngoại ạ. - Tôi chia sẻ với chú Steve, trong khi tình hình trên lầu có vẻ căng thẳng vì có tiếng gay gắt của cô Marion. Tôi cố gắng nói làm nhảm để át đi tiếng cô ấy. - Tên của bà cháu trùng với tên của sao chổi[29].

- Thật à?

- Vâng. Bà cháu sinh tháng Năm năm 1910, ngay thời điểm sao chổi bay ngang trái đất. Ông cố đã thấy nó vút ngang qua bãi cỏ trước bệnh viện trong lúc chờ bà ngoại sinh. Rồi đến năm 1986, lúc cháu được sáu tuổi thì sao chổi lại xuất hiện lần nữa.

-Ồ, thú vị thật! - Chú Steve nói, làm như câu chuyện đang rất sống động.

- Nhưng thật ra thì cháu không nhớ rõ lắm. Mọi người bảo rằng năm ấy sao chổi hơi mờ.

- Ừ đúng rồi. - Chú Steve đáp, lấy lại vẻ an tâm khi nghe tiếng cô Marion đi xuống.

- Mình đi chưa anh? - Cô Marion hỏi bằng giọng hết sức điềm tĩnh, vẫn không liếc nhìn tôi.

- Ừ, mình đi nào. - Steve đáp lại vui vẻ. - Gặp lại cháu sau nhé, Halley.

- Vâng, chào chú ạ.

Chú Steve quàng tay qua vai cô Marion và cả hai bước đi. Khi xuống đến lối đi trước nhà, tay chú khẽ đặt lên lưng cô ấy. Cô Marion gật gù và ra vẻ lắng nghe từng lời của chú Steve. Nhưng khi xe lao ra khỏi nhà, cô ấy quay lại và ngược nhìn lên cửa sổ phòng ngủ của Scarlett.

Khi tôi bước vào phòng, Scarlett vẫn ngồi bất động trên giường, hai chân khoanh lại trước ngực. Bó hoa chú Steve mang đến vẫn còn nguyên bao, bị bỏ xó ngay trên bàn trang điểm.

- Này, mọi việc tốt cả chứ? - Tôi hỏi Scarlett. Cậu ấy nhếch miệng, cười mỉa mai:

- Lẽ ra cậu nên ở đây mà nghe mẹ tớ nói. Nào là những lỗi lầm ngày xưa của mẹ, nào là chuyện tớ phải rút kinh nghiệm, hằm bà lăng đủ thứ. Chẳng khác gì nỗ lực chứng minh mình là người mẹ tệ nhất trên đời cả.

- Không đâu. - Tôi phản đối. - Nếu là mẹ tớ thì tình hình còn tệ hơn kia.

- Halley, mẹ cậu chắc chắn sẽ ngồi xuống khuyên nhủ và giúp cậu đưa ra quyết định đúng đắn nhất, thay vì chạy ào ra khỏi cửa với một gã chiến binh nào đó.

- Mẹ tớ ấy hả. - Tôi đáp lại. - Mọi thứ sẽ thành nghĩa địa ngay ấy chứ!

Scarlett đứng dậy, đi đến trước bàn trang điểm, khẽ nghiêng người soi mình trong gương.

- Mẹ tớ nói thứ hai này sẽ đến phòng khám gặp bác sĩ. Mẹ muốn tớ phá thai.

Tôi đến bên cạnh Scarlett và nhìn vào gương:

- Cậu đồng ý sao?

- Tớ có nói được gì đâu. - Scarlett đặt tay lên xoa xoa bụng.

- Mẹ tớ bảo trước đây mẹ cũng từng làm vậy, nhưng lâu lắm rồi, lúc tớ sáu hay bảy tuổi gì đó. Theo như mẹ nói thì cũng chẳng có gì ghê gớm lắm.

- Có con không phải chuyện đơn giản, Scarlett à. - Tôi cố gắng an ủi. - Cậu biết đấy, chúng mình mới chỉ mười sáu tuổi. Cậu còn cả cuộc đời phía trước nữa.

- Hồi mẹ sinh tớ thì cũng như tớ bây giờ thôi.

- Rõ ràng là khác nhau, Scarlett. - Tôi nói, mặc dù biết rằng chẳng có gì khác biệt ở đây cả. Cô Marion khi đó đang học năm cuối phổ thông và chuẩn bị ghi danh vào một trường nữ ở phía Tây. Bố của Scarlett là cầu thủ bóng đá và cũng là hội trưởng hội học sinh trường. Ông ấy vào một trường đại học nổi tiếng nào đó ở phía Đông và cô Marion không bao giờ gặp hoặc liên lạc với ông ấy nữa.

- Quyết định sinh ra tớ hẳn là điều vị tha nhất mẹ từng làm từ trước tới nay. - Scarlett nói tiếp. - Tớ đã luôn tự hỏi sao mẹ lại quyết định như thế.

- Thôi mà, đừng nói vậy chứ. - Tôi cố trấn an Scarlett.

- Đó là sự thật. Tớ luôn luôn thắc mắc. - Scarlett bước lùi khỏi cái gương và thả tay xuống.

Chúng tôi đã cùng nhau trải qua biết bao vui buồn trong căn phòng này, nhưng chưa bao giờ như thế này. Sự việc thực sự đang vượt khỏi tầm tay chúng tôi.

- Rồi sẽ ổn cả thôi. - Tôi nói với Scarlett.

- Tớ biết. - Scarlett đáp khẽ, nhìn vào bóng hai đứa tôi phản chiếu trong gương. - Tớ biết.

Tất cả đã được quyết định. Đến thứ sáu là đầu lại vào đây. Chẳng ai trong chúng tôi muốn nói về nó trước mặt nhau. Chỉ có những lời thì thầm lặng lẽ, cố tránh tên gọi đích danh của sự kiện này. Yên lặng cứ thế bao trùm khắp nhà Scarlett, len vào mọi ngóc ngách, đến tận từng vết nứt trên tường và trần nhà. Đối với cô Marion, mọi chuyện xem như đã được giải quyết: cô ấy đã dẫn Scarlett đến buổi hẹn tư vấn tại phòng khám, cần nhắc từng chi tiết, và rồi đặt lịch phá thai. Xong!

Với chúng tôi lại khác: thời gian càng trôi dần đến cuối tuần, Scarlett càng trở nên im lặng.

Thứ sáu đã đến, mẹ lái xe đưa tôi đến trường. Tôi nói dối rằng Scarlett có việc bận nên không thể đi học cùng tôi. Chúng tôi dừng lại sau xe của hai mẹ con Scarlett ngay tại chốt giao thông gần Lakeview. Họ không thấy chúng tôi. Scarlett đang nhìn ra ngoài cửa sổ còn cô Marion, như thường lệ, vẫn tiếp tục đốt thuốc, cùi chỏ gác lên khung cửa kính xe. Thật lòng mà nói, việc Scarlett mang thai cứ như chẳng hề có thật. Như thể khi gặp lại cậu ấy vào cuối ngày hôm nay, mọi thứ đã được quét dọn sạch trơn và sẽ chẳng còn ai nhớ đến nữa.

- Ồ, Scarlett kìa. - Mẹ tôi nói. - Sao con bảo hôm nay Scarlett không đến trường mà?

- Không, mẹ à. Bạn ấy đến phòng khám đấy.

- Ra vậy. Con bé bị bệnh hả?

- Không. - Tôi vờ tay bật radio và giọng của bố bắt đầu tỏa ra vang vang khắp trong xe: "Bây giờ là tám giờ bốn phút sáng. Tôi là Brian, các bạn đang lắng nghe kênh truyền thanh T104 và còn gì dễ chịu hơn thế này vào mỗi sáng...".

- Nay, chắc Scarlett bị bệnh nên mới phải đến bác sĩ. - Mẹ tôi bình luận khi thấy đèn xanh bật sáng, Scarlett và cô Marion rẽ trái, đi về hướng thị trấn.

- Con không biết có phải đi khám bệnh không. - Tôi đáp lại.

- Con không chắc nữa.

- Hay con bé đi nha sĩ nhỉ? - Mẹ tôi ngẫm nghĩ một chút. - À, mẹ mới nhớ ra là con cũng đến hạn khám định kỳ rồi.

- Con không nhớ, mẹ à.

- Scarlett nghỉ nguyên ngày hay chỉ đến trễ?

- Bạn ấy không nói rõ ạ. - Tôi ngo ngoáy trên ghế, mắt nhìn chăm chăm vào chiếc xe đưa đón học sinh màu vàng của trường tới phía trước.

- Mẹ tưởng hai đứa con luôn thông tin cho nhau tất cả mọi thứ chứ? - Mẹ bật cười và liếc tôi. - Đúng không nhỉ?

Tôi tự hỏi không biết câu nói của mẹ có ý nghĩa gì. Tất cả những lời mẹ thốt ra dường như đều có ẩn ý, giống như một thứ ngôn ngữ bí mật mà ta cần đến công cụ giải mã, thứ mà tôi không hề có. Tôi rất muốn hét lên với mẹ rằng *"Bạn ấy đi phá thai đấy, mẹ ạ! Giờ thì mẹ hài lòng chưa?"*. Tôi cứ tưởng tượng cảnh mẹ sẽ nổ bùm ngay trước mắt, biến mất để lại một làn khói mỏng hoặc tan chảy thành bùn nhão như mụ phù thủy xấu xa trong truyện *Phù thủy xứ Oz*. Khi xe dừng lại ở bãi đỗ, chưa bao giờ tôi thấy hạnh phúc đến vậy khi nhìn thấy trường mình ở ngay trước mặt.

- Cảm ơn mẹ. - Tôi nói, hôn vội lên má mẹ rồi mở cửa xe bước ra ngoài.

- Tan học thì về nhà ngay nhé! - Mẹ gọi với theo tôi. - Tối nay mẹ sẽ nấu ăn, vả lại mình cũng cần bàn về vụ sinh nhật của con nữa nhỉ?

Ngày mai là sinh nhật thứ mười sáu của tôi, nhưng tôi chẳng còn tâm trí suy nghĩ về nó. Cách đây vài tháng, sinh nhật này chính là ngày tôi mong mỏi nhất: tôi sẽ có bằng lái xe, được tự do và thêm vài sự gia tăng quyền hạn khác mà tôi ngóng chờ bấy lâu.

- Vâng. Gặp mẹ tối nay ạ. - Tôi đáp rồi bước đi, hòa vào dòng người đang hối hả tiến về cổng trường.

Khi tôi bước qua khu nhà chính để vào bên trong khuôn viên thì đã thấy Macon đi ngay bên cạnh. Cậu ấy lúc nào cũng xuất hiện thật bất ngờ, chẳng ai biết được khi nào thì cậu ấy đến cả.

- Này. - Macon chào, quàng tay qua vai tôi. Người cậu ấy thoang thoang mùi dâu Jolly Ranchers, cả mùi thuốc lá và kem cacao rầu. Sự kết hợp này thật lạ lẫm và không biết tôi đã yêu thích nó từ bao giờ. - Có chuyện gì thế?

- Sáng nay mẹ đưa tớ đến trường. - Tôi trả lời khi cả hai ra khỏi tòa nhà chính. - Suýt nữa là tớ đã nổi khùng với mẹ rồi.

- Thế mẹ cậu đã làm gì? - Macon hỏi và nhìn quanh. - Còn Scarlett đâu?

- Cậu ấy có hẹn. À, mà bạn việc gì đó thì phải. - Tôi đáp, trong lòng cảm thấy tệ, rất tệ khi phải nói dối Macon như nói dối mẹ lúc này.

- Ừ. - Macon nói tiếp. - Mà tối mai cậu đừng lên kế hoạch gì nhé!

- Sao thế?

- Sinh nhật mà, tớ sẽ đưa cậu đến một nơi.

- Ở đâu vậy?

Macon lại nhoén miệng cười:

- Bí mật.

- Đồng ý. Cho cậu toàn quyền quyết định đấy. - Tôi nói, trong đầu quên hẳn buổi tiệc sinh nhật mà mẹ đang định tổ chức cho tôi, với bánh kem và bữa tối tại nhà hàng Alfredo's mà tôi yêu thích nhất. Tất nhiên bữa tiệc có cả gia đình Vaughn.

Chuông vang lên và Macon vẫn tiếp tục bước cùng tôi đến khi có tiếng ai đó gọi tên cậu ấy. Một nhóm nam sinh tóc dài với ánh mắt mệt mỏi đang đứng ở bãi xe vầy vầy Macon. Tôi từng gặp họ một lần khi đang đi cùng cậu ấy cách đây vài ngày trên thị trấn. Họ nhắc tôi nhớ rằng dù có tự tin là đã hiểu Macon thế nào đi nữa, vẫn có những góc ngách thật thẳm thẳm trong con người cậu ấy: bạn bè, những nơi chốn và những hoạt động, những thứ tôi không thể chạm đến được. Mỗi tối, Macon luôn đều đặn gọi điện cho tôi để hỏi thăm, nhưng cậu ấy làm gì sau đó thì tôi không biết.

- Tớ phải đi rồi. - Macon nói rồi hôn vội tôi. Cậu ấy thả một vật vào túi sau quần jeans của tôi rồi bước đi, chuẩn bị hòa lẫn vào đám con trai kia. Không cần đưa tay ra sau kiểm tra, tôi cũng biết đó là một cây kẹo Jolly Rancher. Ở nhà, tôi có hẳn một bộ sưu tập kẹo trong một cái đĩa trên bàn học và nó cứ thế đầy lên mỗi ngày.

- Cậu không điểm danh à? - Tôi hỏi với theo. Dù có giả vờ nổi loạn cách mấy, tôi cũng chưa bao giờ dám bỏ giờ điểm danh hoặc trốn tiết trong khi Macon chỉ điểm danh rải rác vài ngày. Tôi thậm chí chưa bao giờ hỏi đến kết quả học tập của cậu ấy. Các tạp chí phụ nữ đều khẳng định rằng bạn không thể thay đổi một người đàn ông và rõ ràng trong trường hợp của tôi, điều đó càng khó hơn gấp bội.

- Gặp cậu vào tiết ba nhé! - Macon nói, phớt lờ câu hỏi của tôi. Rồi cậu ấy quay người tiến về bãi đỗ xe, tay cặp quyển tập nhàu nát duy nhất.

Một nhóm nữ sinh chung lớp Ngữ Văn với tôi đi ngang, nhìn theo Macon và cười khúc khích. Hai tuần gần đây, chúng tôi trở thành đề tài nóng hổi ở trường: một tháng trước, tôi còn là Halley - bạn thân của Scarlett; giờ đây, tôi là Halley - bạn gái của Macon Faulkner.

Vào cuối tiết thứ hai, ai đó gõ cửa lớp học Thiết kế ứng dụng của tôi và trao cho cô Pate một mảnh giấy nhỏ. Cô Pate đọc qua mảnh giấy rồi nhìn xuống, yêu cầu tôi thu dọn đồ đạc. Đó là giấy mời tôi lên phòng Giáo vụ.

Tôi lo lắng bước dọc hành lang, cố nghĩ xem mình đã trót vi phạm nội quy nào. Tuy nhiên, khi đến nơi, cô tiếp tân đưa điện thoại cho tôi:

- Mẹ em gọi đấy.

Đầu óc tôi bắt đầu quay cuồng: *Bố tôi mất? Hay là bà ngoại? Hay là có ai đó vừa mới qua đời?* Tôi áp điện thoại vào tai, giọng hồi hộp:

- Mẹ à?

- Làm ơn giữ máy nhé. - Có tiếng ai đó đáp lại tôi và vài tiếng động nhỏ phát ra từ đầu dây bên kia.

- A lô? Halley hả?

- Scar...?

- Suyt! Cậu đang nói chuyện với mẹ cậu đấy, nhớ không?

- À ừ... - Tôi đáp lại, nhưng cô nhân viên lại đang bận bịu với đám học sinh đi trễ, lúc này cứ láo nháo xin giấy vào lớp, nên chẳng thềm để ý đến tôi nữa. - Cậu sao rồi?

- Cậu phải đến đón tớ ngay, ở phòng khám ấy. - Scarlett nói nhanh.

Tôi nhìn đồng hồ. Bây giờ mới chỉ mười giờ mười lăm.

- Cậu xong chưa? Nhanh vậy cơ à?

- Không phải. - Scarlett im lặng một lúc. - Tớ đã đổi ý.

- Gì hả?

- Tớ đổi ý, Halley ạ. Tớ sẽ giữ lại đứa bé.

Giọng Scarlett nghe rất bình tĩnh và chắc chắn. Vào giây phút ấy, tôi không biết mình nên nói gì cho phải lẽ.

- Cô Marion đâu rồi?

- Tớ nói mẹ để tớ ở đây. Tớ bảo mẹ làm tớ hồi hộp quá rồi hứa khi nào xong sẽ gọi mẹ đến đón.

- Ra vậy.

- Cậu sẽ đến đón tớ chứ? Được không Halley?

- Dĩ nhiên rồi. - Tôi nói ngay. Lúc này, cô giáo ở bàn hướng dẫn đã bắt đầu chú ý đến tôi. - Nhưng mẹ ơi, mẹ phải xin phép phòng Giáo vụ để thầy cô cho con giấy ra cổng mới được.

- Ừ. - Scarlett hiểu ngay ý tôi. - Tớ sẽ nhờ bà bạn Mary của tớ giả giọng tiếp. Tớ đang ở phòng khám trên đường số 1, nhớ chưa? Nhanh lên nhé, Halley!

- Ừ. - Tôi nói, trong lòng tự hỏi làm cách nào mà tôi có thể chuồn đi được khi không có lấy một chiếc xe?

Đầu dây bên kia lại có tiếng thì thầm, có lẽ Scarlett đang chỉ dẫn ai đó và rồi tôi lại nghe thấy giọng nói lúc nãy:

- Tôi là bà Cooke đây.

- Xin chờ một chút ạ! - Tôi thì thầm đáp lại và chuyển máy cho cô nhân viên. - Mẹ em muốn nói chuyện với cô ạ.

Cô ấy giắt cây bút lên tai và cầm lấy ống nghe:

- Vâng ạ?

Trong lúc ấy, tôi tập trung hết sức vào tờ giấy đi trễ đặt ngay trước mặt mình, cố gắng che giấu vẻ bối rối.

- Thế ạ? Ồ được thôi. Không có vấn đề gì đâu, thưa bà. Tôi sẽ viết cho em ấy một tờ giấy. Vâng, chào bà Cooke.

Cô ấy gác máy, viết vội vài dòng rồi đưa cho tôi, kèm theo lời dặn:

- Em hãy đưa giấy này khi ra khỏi cổng trường, nhớ giữ lại trình giáo viên để họ biết em vắng mặt có lý do nhé.

- Vâng ạ. - Chuông hết tiết bất ngờ reo lên và hành lang bắt đầu nhốn nháo. - Em cảm ơn cô ạ.

- Ừ, mong là ca phẫu thuật thành công. - Cô ấy đáp lại và nhìn tôi, vẻ quan tâm.

- Vâng, cảm ơn cô.

Tôi đứng ngay ngoài phòng tập Thể dục chờ Macon. Khi cậu ấy đi ngang qua để vào phòng thay đồ, tôi liền nín lấy áo cậu ấy.

- A! - Macon cười. Cho đến tận lúc này, tôi vẫn cảm thấy rung động mỗi khi thấy Macon hạnh phúc khi gặp mình. - Gì thế Halley?

- Tớ muốn nhờ cậu giúp một chuyện.

- Dĩ nhiên rồi. Mà chuyện gì mới được chứ?

- Trốn tiết Thể dục với tớ.

Macon dừng lại một giây rồi đáp:

- Được thôi. Vậy mình đi nào.

- Khoan đã! - Tôi nín cậu ấy lại. - Nhưng tớ cần cậu đưa đến một nơi.

- Phải lái xe à?

- Ừ.

Macon nhún vai:

- Không thành vấn đề. Đi thôi.

Chúng tôi đi bộ về phía bãi đỗ và lên xe Macon. Cậu ấy đẩy mấy cái loa nghe nhạc ra, chừa chỗ cho tôi ngồi vào ghế. Trong xe thoáng thoảng mùi kẹo ngọt quyến với mùi khói thuốc đặc trưng của Macon. Macon có rất nhiều xe nhưng cậu ấy chưa khi nào buồn giải thích về điều đó. Tính đến thời điểm hiện tại, tôi đã từng thấy cậu ấy lái một chiếc Toyota, một chiếc mui trần, một vài chiếc xe ngoại bên trong thơm nức mùi nước hoa. Nhưng chiếc nào cũng đầy vỏ kẹo và tàn thuốc rơi vãi dưới sàn.

Hôm nay, Macon lái một chiếc Toyota.

- Ơ, khoan đã! - Tôi nói ngay vừa khi Macon khởi động động cơ. - Bọn mình kẹt rồi. Cậu đâu có giấy xin phép ra ngoài.

- Đừng lo!

Macon nói bằng giọng thần nhiên. Cậu ta vớ tay lên tấm kính chiếu hậu, lấy xuống một mảnh giấy, nguệch ngoạc vài chữ rồi tự tin lái xe lên đồi hướng về phía trạm bảo vệ. Chú gác cổng trường tôi là một người Mỹ gốc Phi mà chúng tôi thường gọi là chú Joe. Chú xuất hiện với thanh chắn trên tay, bộ dạng trông khá uể oải.

- Macon, không được đâu. Cậu nên quay về lớp... - Tôi khẽ lên giọng khi chúng tôi dừng lại ngay vạch chắn. Tôi lo là chiêu thôi miên sẽ chẳng có tác dụng gì với chú Joe này.

- Bình tĩnh nào!

Macon nói và kéo cửa sổ xuống khi chú Joe tiến lại gần, ánh nắng phản chiếu cái huy hiệu bảo vệ. Cậu ta cất tiếng chào:

- Chào chú Joe. Hôm nay thế nào ạ?

- Có gì đâu chứ. - Chú đáp và liếc nhìn tôi. - Giấy ra cổng của cậu đâu, Faulkner?

- Đây ạ. - Macon nhanh nhẩu đáp rồi chìa ra mảnh giấy cậu ấy mới nguệch ngoạc khi nãy.

Chú Joe nhìn nó một lúc rồi trả lại cho Macon và quay sang tôi:

- Còn cô bé này?

- Cũng có chú ạ. - Macon vui vẻ nói, lấy tấm giấy của tôi chuyển cho người bảo vệ. Chú ấy xem xét rất cẩn thận, thậm chí còn lâu hơn cả tờ giấy ra cổng của Macon.

- Cả hai lái xe cẩn thận nhé. - Joe nói trong lúc đưa trả tôi tờ giấy. - Ý tôi là cậu đấy, Faulkner.

- Vâng. Cảm ơn chú.

Joe khẽ càu nhàu gì đó và khệnh khạng tiến lại chỗ cái ghế kế bên chiếc ti-vi trong phòng bảo vệ, để mặc tôi và Macon ung dung lái xe ra đường lộ.

- Thật không thể tin được. - Tôi nói trong lúc cả hai hướng về phía thị trấn.

Tôi trốn học vào một ngày thứ sáu. Đây là lần đầu tiên tôi mạo hiểm như thế, và mọi thứ sao quá khác biệt, rực rỡ và đẹp đẽ hơn nhiều so với cái thế giới trong khoảng thời gian từ tám giờ ba mươi đến ba giờ ba mươi chiều. Đây quả là thế giới mà tôi chưa từng được trải nghiệm.

- Tớ đã bảo cậu đừng lo lắng rồi cơ mà. - Macon tự mãn nói với tôi.

- Cậu có cả đồng giấy ra cổng à, hay hơn thế nữa? - Tôi vớ tay kéo tấm chắn gió xuống nhưng Macon cười lớn và chặn tay tôi lại.

- Chỉ chun chút thôi, làm gì đến cả đồng.

- Cậu hư quá! - Tuy nói vậy nhưng tôi vẫn cảm thấy rất phấn khích. - Đến mức chú bảo vệ chẳng nghĩ ngờ gì khi nhìn vào tờ giấy của cậu.

- Chú ấy thích tớ. - Macon giải thích đơn giản. - Mà giờ mình đi đâu đây?

- Đường số 1.

Macon đạp cần xe, bật đèn tín hiệu rẽ trái:

- Đến đường số 1 làm gì?

Tôi nhìn Macon và biết mình phải tin tưởng cậu ấy. Cả tôi và Scarlett đều phải tin tưởng cậu ấy.

- Scarlett đang ở đó.

- Được rồi, cậu chỉ đường đi!

Cậu ấy khẽ đáp rồi lái xe hướng đi, trong khi tôi mãi ngẩn nhìn cảnh vật bên ngoài: những ngôi nhà và những chiếc xe vùn vụt trôi qua mắt tôi, cả bầu trời xanh rộng lớn bên trên. Tất cả cứ thế trải dài, trải dài mãi.

Khi chúng tôi đến nơi, Scarlett đang ngồi trên băng ghế trước phòng khám với một người phụ nữ dáng chắc khỏe khoác áo len và đội mũ cói trên đầu.

- Này! - Tôi gọi to ngay lúc xe vừa trờ đến. Khi đến gần hơn, tôi mới phát hiện ra người phụ nữ đang ôm một chú chó nhỏ trong lòng, trên cổ nó có gắn một dải nhựa kiểu Elizabeth[30] để chú chó không tự cắn vào mình.

- Cậu không sao chứ?

- Ừ, không sao. - Scarlett nói nhanh, chụp lấy cái ví và rời khỏi băng ghế. Cậu ấy ngoái lại nói với người phụ nữ:

- Cảm ơn, cô Mary. Thật sự rất cảm ơn cô. Người phụ nữ vuốt ve chú chó:

- Cháu thật là một cô gái tốt.

- Cảm ơn cô. - Scarlett nói.

Tôi mở cửa xe cho cậu ấy bước vào ngồi ở băng ghế sau.

- Tớ đã trả cô ấy năm đô-la. - Scarlett giải thích với tôi.

Chú chó trong lòng người phụ nữ ngóng cổ lên nhìn chúng tôi và ngáp dài. Scarlett nói khẽ với Macon:

- Mình đi thôi.

Macon nhấn ga đưa chúng tôi ra khỏi khu trung tâm mua sắm vào trục đường chính. Scarlett dựa vào ghế, hai tay luồn qua mái tóc còn tôi yên lặng chờ cậu ấy lên tiếng. Xe cứ thế dừng lại ở vài cột đèn giao thông rồi lại chạy tiếp, đến lúc này Scarlett mới nói khẽ:

- Rất cảm ơn hai cậu đã đến đón tớ.

- Có gì đâu. - Macon đáp.

- Ừ, có gì đâu. - Tôi lặp lại câu nói và quay ra phía sau nhìn Scarlett, nhưng cậu ấy đã ngoảnh mặt về phía cửa sổ, lặng lẽ ngắm nhìn dòng xe cộ qua lại.

Khi Macon dừng ở siêu thị Zip để ra ngoài đổ xăng, tôi quay lại phía sau lần nữa:

- Này!

Scarlett nhìn lên:

- Há?

- Sao rồi? Mọi việc thế nào? - Tôi hỏi. Thật sự tôi cũng không biết mình nên bắt đầu như thế nào.

- Tôi không làm được. - Scarlett thốt lên ngay lập tức, như thể đã chờ đợi tôi cất tiếng hỏi đến suốt từ ban nãy. - Tôi đã cố rồi Halley à, thật đấy. Tôi hiểu hết những rắc rối chứ. Tôi biết là tôi còn trẻ, tôi còn cả cuộc đời ở phía trước, rồi trường đại học. Tôi biết hết. Nhưng khi nằm xuống bàn sinh, nhìn lên trần nhà đợi bác sĩ đến, tôi mới nhận ra là tôi không thể. Chắc chắn kể từ giờ mọi thứ sẽ không còn bình thường như trước nữa. Nhưng cuộc đời tôi thật ra có bao giờ bình thường đâu Halley? Lớn lên bên mẹ tôi đã là một điều bất thường, mất Michael cũng không hề bình thường. Chưa bao giờ tôi được sống bình thường cả, Halley à.

Tôi nhìn Macon đang đứng xếp hàng, tay cầm bịch kẹo thả qua thả lại. Cách đây hai tháng - vào thời điểm Michael ra đi thì cậu ấy đối với tôi vẫn còn hoàn toàn xa lạ.

- Mọi chuyện sẽ không dễ dàng chút nào đâu. - Tôi nói với Scarlett. Tôi cố mừng rỡ ra cảnh một đứa bé quanh quẩn bên cạnh tôi và Scarlett, nhưng tất cả những gì tôi có thể vẽ ra chỉ lơ mơ là một hình hài mỏng manh nằm trong vòng tay Scarlett. Thật không thể tưởng tượng được!

- Tôi biết. - Scarlett lại tiếp tục thở dài, hết như mẹ tôi. - Tôi biết mọi người rồi sẽ cho rằng tôi điên khùng và ngu ngốc, nhưng tôi không quan tâm. Tôi muốn giữ lại đứa bé này và tôi biết đó là điều đúng đắn. Tôi cũng không hy vọng bất kỳ ai khác sẽ thông cảm cho mình.

Tôi nhìn Scarlett - người bạn thân thiết nhất của mình - người từ trước đến nay luôn dẫn dắt tôi, thậm chí đôi khi còn dắt tôi đi, cùng tôi hưởng thụ những ngày tháng đẹp nhất trong cuộc đời mình. Tôi nói dứt khoát:

- Ngoại trừ tôi, Scarlett. Tôi luôn thông cảm với cậu.

- Ừ, ngoại trừ cậu. - Scarlett lặp lại nhẹ nhàng và ngược lên mỉm cười với tôi. Kể từ giây phút đó, tôi không còn chút nghi ngại nào về điều mà cậu ấy vừa chọn.

Suốt ngày hôm ấy, chúng tôi lái xe loanh quanh, ăn pizza ở một trong những nơi Macon thường lui tới trong lúc đợi cậu ấy tìm một gã nào đó không rõ lý do, rồi ngồi trong xe nghe radio để giết thời gian. Scarlett gọi cho cô Marion báo sẽ tự bắt taxi về nhà. Tất cả mọi chuyện, cho đến thời điểm đó, có vẻ như vẫn nằm trong tầm kiểm soát của chúng tôi.

Macon thả tôi và Scarlett cách khu nhà vài ba dãy phố để tôi có thể giả bộ như mình vừa đi về bằng xe buýt. Rồi cậu ấy lái xe đi, bấm còi inh ỏi lúc khuất khỏi tầm mắt của hai đứa tôi. Scarlett đã lấy lại tinh thần và về nhà đợi cô Marion, còn tôi bước qua cửa chính vào nhà mình và cảm thấy ngay bầu không khí im lặng khác thường. Ngay đến bố cũng vậy, vừa trông thấy tôi đã vội đi ngay xuống bếp, mang lên một ly sữa lắc. Có chuyện rồi!

- Con về rồi ă! - Tôi cất tiếng. Mùi thơm của món mì lasagna[31] bay khắp nhà khiến tôi nhận ra mình đang đói cồn cào. Tuy nhiên, sự háo hức đó bị dập tắt ngay khi mẹ tôi bước ra khỏi nhà bếp, tay vẫn đang cầm khăn lau chén. Khuôn mặt mẹ ánh lên tia nhìn trực diện và nghiêm khắc, một dấu hiệu cho thấy tình thế gay go mà tôi sắp lâm vào.

- Chào con. - Mẹ cất tiếng êm ái và gấp cái khăn lại. - Hôm nay đi học thế nào?

- Dạ thì... - Tôi ấp úng trong khi thấy bố tạt ngang qua phòng khách để vào nhà bếp lần nữa. - Hôm nay...

- Nếu là con thì mẹ sẽ suy nghĩ thật kỹ trước khi trả lời đấy.

- Mẹ cắt ngang lời tôi nhưng giọng nói vẫn thản nhiên. - Bởi vì nếu nói dối, con sẽ càng bị phạt nặng hơn.

Vậy là xong. Tôi đã hết đường chối cãi.

- Hôm nay mẹ đã trông thấy con, Halley à, lúc mười giờ bốn mươi lăm. Giờ đó lẽ ra con đang trong phòng Thể dục chứ nhỉ. Con ngồi trong xe và đi về hướng đường số 1.

- Mẹ, con ... - Tôi lắp bắp.

- Thôi đi. - Mẹ đưa tay lên ngắt lời tôi lần nữa. - Con phải nghe mẹ nói hết đã. Mẹ gọi đến trường và vô cùng ngạc nhiên khi người ta nói rằng chính mẹ đã gọi điện xin cho con về nhà vì có việc gấp.

Tôi nuốt nước bọt và thấy cổ họng mình khô khốc.

- Mẹ không thể tin nổi là con lại nói dối mẹ. - Lúc này, tôi chỉ còn biết nhìn chăm chăm xuống nền nhà. - Chưa hết, con lại còn trốn học lang thang ngoài đường với một cậu con trai mà mẹ không hề biết, với Scarlett nữa chứ. Mẹ đã gọi cho cô Marion, và cô ấy cũng giận dữ không kém.

- Mẹ nói với cô ấy là Scarlett đi cùng con ư? - Tôi hỏi lại mẹ. Vậy là cô Marion đã biết trước khi Scarlett kịp có cơ hội giải thích.

- Dĩ nhiên. - Mẹ tôi gay gắt. - Và cả hai đều đồng ý rằng nếu mấy đứa đang muốn học thói đua đòi thì nó nên được dập tắt ngay từ bây giờ. Mẹ sẽ không để điều đó xảy ra đâu, Halley. Con đã cặp kè với Ginny và đám bạn bè của con suốt cả mùa hè, nhưng lần này là lần cuối cùng. Mẹ sẽ không để con tự do thách thức mẹ như thế nữa. Giờ thì đi lên lầu và ở yên trong phòng đến khi nào mẹ cho phép con xuống.

- Nhưng mà con...

- Lên lầu. Ngay bây giờ. - Mẹ tôi đang rất nóng giận và mất bình tĩnh. Sự khó chịu của mẹ và những cơn bực dọc thì thoảng vốn dĩ đã tích tụ từ suốt mùa hè giờ bùng phát một cách vô thức.

Tôi lên phòng mình, chộp ngay cái điện thoại lao về phía cửa sổ. Tôi nhấn số gọi Scarlett, nhưng vừa khi nghe tiếng điện thoại bên nhà ấy reng thì xe cô Marion cũng xuất hiện từ đằng xa. Scarlett nhấc máy vừa lúc chiếc xe rẽ vào nhà.

- Cẩn thận nhé! - Tôi nói thì thầm và gấp gáp. - Chúng ta bị phát hiện rồi. Cô Marion đã biết cậu chưa bỏ đứa bé.

- Cái gì? - Scarlett hỏi lại. - Không, làm sao mẹ tớ biết được. Mẹ tưởng tớ tự bắt taxi về nhà mà.

- Không. - Lúc này tôi đã nghe thấy tiếng mẹ đang lên cầu thang và tiến về phía phòng tôi. - Mẹ tớ đã gọi cho cô Marion. Mẹ cậu biết hết rồi.

- Gì cơ? - Scarlett hỏi lại, nhưng cánh cửa gara nhà bên ấy đã mở ra.

- Halley, cúp máy ngay! - Mẹ tôi quát và lắc mạnh nắm đấm cửa, nhưng lạ trời là tôi đã không quên khóa lại. - Ngay bây giờ!

- Tớ cúp máy đây!

Tôi nói và gác điện thoại ngay lập tức. Từ cửa sổ phòng nhìn ra, có thể thấy Scarlett đang ngồi trong nhà bếp, tay cầm điện thoại ngược lên nhìn tôi, tay chỉ vào cô Marion đang giận dữ bước vào nhà. Mẹ tôi thì đang đứng ngay ngoài cửa phòng, giọng nói như ra lệnh. Nhưng lúc này, tâm trí tôi chỉ còn nghĩ đến Scarlett ở ngôi nhà bên cạnh - đang cố gắng giải thích trong ánh đèn sáng trưng của căn bếp, trước khi cô Marion tiến lại giật mạnh tấm rèm cửa sổ, khép lại những thanh cuốn, và rồi tôi chẳng còn thấy gì nữa.

CHƯƠNG VI

Tôi ngồi đó, chờ đợi hình phạt dành cho mình. Bố mẹ đang bàn bạc dưới lầu, giọng của bố nhỏ và bình tĩnh trong khi mẹ thỉnh thoảng lại đổi giọng, lúc chói tai, lúc trầm xuống. Sau một giờ đồng hồ, mẹ quay trở lại phòng tôi và đứng chống nạnh, thông báo phán quyết cuối cùng:

- Bố mẹ đã thảo luận, và quyết định rằng con sẽ bị cấm túc trong vòng một tháng vì những việc làm hôm nay. Con cũng sẽ không được nghe điện thoại. Nhưng sinh nhật của con vào ngày mai thì vẫn không có gì thay đổi, chúng ta sẽ vẫn tổ chức tiệc như kế hoạch. Tuy nhiên, cho đến chừng nào mọi việc trở lại bình thường, con sẽ không được đi đâu ngoài trường học và chỗ làm thêm.

Tôi nhìn mẹ, khi mẹ giận dữ thì khuôn mặt trông khác hẳn. Mái tóc ngắn đóng khung gương mặt càng khiến mẹ có vẻ khắt khe hơn, xương cằm trũng sâu vào. Mẹ giống như biến thành một người khác hẳn vậy.

- Halley.

- Dạ.

- Cậu bé đi với con ngày hôm nay là ai? Cái cậu lái xe ấy. Trong đầu tôi lóe lên khuôn mặt tươi cười Macon.

- Sao hả mẹ?

- Cậu bé ấy là ai? Có phải cái cậu hôm trước xén cỏ giùm con không?

- Không phải ạ. - Tôi trả lời. Bố tôi đã thật sự quên mất tên Macon hoặc giả làm lơ như không biết. - Ý con là không phải cậu ấy, đây chỉ là một người...

- Cậu ta dám đưa con ra khỏi lớp học, mẹ cần phải biết cậu ấy là ai. Có rất nhiều chuyện có thể xảy ra cho con và mẹ tin là bố mẹ cậu ta cũng nên biết việc này.

Chỉ cần nghĩ đến viễn cảnh ấy thôi là tôi đã thấy hoảng hốt.

- Không được, mẹ ời. Có là ai đâu, con chẳng hề thân thiết với cậu ấy!

- Dĩ nhiên là phải thân thiết thì con mới dám trốn học với cậu ta chứ. Nào, cậu ấy tên gì?

- Mẹ, đừng bắt con phải trả lời nữa.

- Nó có ở khu Lakeview không? Mẹ phải biết cậu ta, Halley.

- Không. - Tôi nói, trong lòng đầy ảm ức: *Mẹ không biết tất cả những người xung quanh con. Không phải ai cũng xuất xứ từ Lakeview cả.* - Mẹ không hề biết cậu ấy.

Mẹ tôi tiến lại gần hơn, mắt vẫn nhìn thẳng vào tôi.

- Mẹ đã bắt đầu mất kiên nhẫn rồi đấy Halley. Cậu ấy tên gì? Trong giây phút ấy, tôi bỗng ghét mẹ kinh khủng, ghét cái cách mẹ cho rằng mẹ biết tất cả những người tôi biết, rằng tôi sẽ không thể làm được gì vượt quá khả năng hoặc không có mẹ. Thế là tôi nhìn thẳng lại vào mắt mẹ, đầy cứng cỏi. Không ai trong chúng tôi nói được tiếng nào.

Bất ngờ, chuông điện thoại reo lên khiến tôi giật nảy người, theo phản xạ vội chồm người tới nhưng nhớ ra mình đang bị cấm túc nên đành ngồi yên trở lại. Thế nào cũng là Macon gọi. Chuông reng một lúc lâu và mẹ vẫn đứng yên nhìn xoáy vào tôi, cho đến khi bố nhắc máy.

- Julie! - Bố tôi gọi vọng lên từ dưới lầu. - Marion gọi em này.

- Marion? - Mẹ tôi hỏi lại và nhắc chiếc điện thoại kế bên giường tôi. - Xin chào! À Marion hả, ừ, tôi và Halley đang nói đến chuyện sáng nay. Sao cơ? Ngay bây giờ à? Ờ... thôi được rồi, chị nên bình tĩnh lại. Tôi sẽ sang ngay. Chắc chắn rồi. Đợi tôi một lúc nhé!

Mẹ gác máy và quay sang tôi:

- Mẹ phải sang bên kia một lúc. Nhưng chuyện chưa xong đâu, con rõ chưa?

- Vâng. - Tôi trả lời, biết chắc khi mẹ quay lại thì mọi chuyện sẽ khác.

Cô Marion đứng đợi mẹ tôi ngay lối vào nhà chỗ bụi gai, trong chiếc váy ngắn, chân mang giày cao gót và điều thuốc nghi ngút trên tay như thường lệ. Cả hai người trao đổi gì đó chừng năm phút. Thật ra thì chỉ có cô Marion nói trong lúc mẹ tôi yên lặng nghe và gật gật đầu. Từ phía bên này đường, tôi có thể trông thấy Scarlett ngồi ngay gần khung cửa sổ phòng mình và quan sát cả hai người. Tôi đặt tay lên khung cửa sổ - dấu hiệu đặc biệt xưa nay của hai đứa tôi - nhưng Scarlett không để ý.

Rồi mẹ tôi theo cô Marion vào nhà, đóng chặt cánh cửa và ở trong ấy khoảng một tiếng rưỡi đồng hồ. Tôi cứ ngỡ sắp có một làn sóng kích động tràn vào ngôi nhà phía bên kia đường nếu mẹ tôi biết chuyện, nhưng mọi thứ sao quá yên lặng, không khác biệt gì so với những ngôi nhà quanh đây vào những tối thứ sáu. Lúc bảy giờ, gia đình Vaughn có mặt tại nhà tôi và đến tám giờ thì mùi bắp rang bơ đã thơm nức cả lầu dưới. Chuông điện thoại chỉ reo lên một lần duy nhất vào đúng tám giờ nhưng khi tôi cố gắng bắt máy thì bố đã nhắc điện thoại trước và Macon cúp máy ngay lập tức.

Đến tám giờ mười lăm, cô Marion tiễn mẹ tôi ra cửa, hai vai co lại và tay ôm lấy ngực. Mẹ tôi ôm cô Marion rồi trở về nhà, trong lúc bố và nhà Vaughn đang say mê theo dõi một bộ phim với những cảnh bắn súng âm ỉ. Vài phút sau, mẹ đi lên cầu thang và gõ cửa phòng tôi.

Khi tôi mở cửa phòng, mẹ đứng ngay đó, tay cầm chén bắp rang và một ly sữa lắc đậm đặc sô-cô-la, bọt sữa lăn tăn đến tận miệng ly. Gương mặt mẹ đã dịu lại.

- Lễ vật hòa bình nhé! - Mẹ nói và đưa ly sữa cho tôi, còn tôi lùi lại lấy chỗ cho mẹ bước vào phòng.

- Cảm ơn mẹ. - Tôi hút một hơi nhưng cái ly sữa vẫn đậm đặc và cứng ngắc.

Mẹ ngồi xuống thành giường, nói:

- Sao con không kể mẹ nghe chuyện Scarlett?

- Con không thể. - Tôi trả lời mẹ. - Bạn ấy không muốn ai biết cả.

- Chắc con nghĩ mẹ sẽ điên tiết lên nếu biết chuyện hử. - Mẹ tôi tiếp tục.

- Không phải. Con chỉ nghĩ mẹ sẽ kinh hoàng thôi. Mẹ tôi mỉm cười, với tay vốc lấy một nắm bắp rang.

- Ừ, phải nói là mẹ nổi giận thật.

- Scarlett được giữ lại đứa bé, đúng không mẹ?

Mẹ thở dài, ngả người ra phía sau và lấy tay xoa cổ.

- Con bé nằng nặc đòi thế, nhưng cô Marion vẫn hy vọng nó sẽ đổi ý và chịu bỏ đứa bé. Có con là một chuyện rất nghiêm trọng, Halley. Cuộc sống của Scarlett giờ đây sẽ thay đổi hoàn toàn.

- Con biết ạ.

- Con biết không, thật tuyệt nếu có ai đó thuộc về ta tuyệt đối mà ta có thể trao đi tình yêu thương vô điều kiện, nhưng với một người mẹ thì song song đó còn cả những trách nhiệm nữa: tài chính, sức khỏe và cả tinh thần. Chuyện con cái sẽ ảnh hưởng đến việc học của Scarlett, đến tương lai và tất cả những thứ khác. Vậy nên quyết định sinh em bé lúc này là không hề khôn ngoan chút nào. Mẹ chắc phần nào nguyên nhân là do Scarlett muốn giữ lại chút gì đó về Michael, nhưng nếu đó là một đứa trẻ thì sự việc đã đi quá xa. - Mẹ tôi bắt đầu hào hứng, càng lúc càng lên giọng và diễn đạt trơn tru hơn.

- Mẹ. - Tôi cắt ngang. - Con đâu phải là Scarlett.

Mẹ đang lấy hơi chuẩn bị thuyết giảng thêm nữa, nhưng đành dừng lại và thở dài.

- Mẹ biết, con yêu. Nhưng mẹ cảm thấy thất vọng, vì mẹ có thể lường trước những sai lầm mà con bé đang dần thân vào.

- Scarlett không nghĩ đó là một sai lầm, mẹ ạ.

- Dĩ nhiên bây giờ thì không. Nhưng rồi sau này, con bé sẽ hiểu ra. Suốt ngày, Scarlett sẽ phải dính chặt lấy em bé trong khi con và các bạn đồng trang lứa vào đại học, đi du lịch... hoặc sống những cuộc đời hoàn toàn khác.

- Con không muốn ra nước ngoài. - Tôi nói nhỏ, vốc thêm một nắm bắp rang nữa.

- Ý mẹ nói là cả con và Scarlett đều còn cả cuộc đời phía trước. Các con còn quá trẻ để phải lo nghĩ về việc nuôi nấng một đứa bé. - Mẹ nói và vòng tay qua vai tôi.

Dưới lầu vọng lên một tràng súng nổ giòn giã từ bộ phim đang chiếu, rồi tiếp theo đến tiếng bố tôi cười khoái chí. Lại một tối thứ sáu tụ họp cùng gia đình Vaughn đang trôi qua. Đó đã từng là một phần cuộc sống của tôi, trước khi có sự xuất hiện của Macon.

- Riêng về chuyện hôm nay. - Mẹ tôi nói tiếp, nhưng giọng đã nguôi ngoai. - Bố mẹ không thể cho qua được đầu Halley. Con vẫn sẽ bị phạt dù con nghĩ rằng mình đang giúp đỡ Scarlett.

- Vâng, con hiểu. - Tôi trả lời mẹ. Rõ là tôi đã thoát khỏi trận lôi đình của mẹ. Một lần nữa, Scarlett lại cứu tôi.

Mẹ đứng lên, phúi phúi ống quần. Lúc này, tôi đã thấy mẹ ngồi trong bàn ăn nhà Scarlett, nơi vốn dĩ dành riêng cho tôi, đang cố thuyết phục hai mẹ con nhà bên ấy bình tĩnh lại. Mẹ tôi rất

có khiếu làm dịu lòng mọi người, ngoại trừ đứa con gái của mẹ.

- Sao con không xuống dưới nhà xem phim? - Mẹ đột nhiên hỏi tôi. - Gia đình Vaughn lâu lắm rồi không thấy mặt con. Clara thích con lắm đấy.

- Clara chỉ mới năm tuổi thôi mẹ. - Tôi nói và thử hút thêm một hơi sữa nữa nhưng đành chịu, tôi đặt cái ly lên chiếc bàn cạnh giường.

- Ừ. - Mẹ dừng lại ngay cửa phòng tôi và dựa vào cánh cửa.

- Nhưng nếu con đổi ý thì cứ xuống xem nhé!

- Vâng ạ.

Mẹ tôi dợm người bước đi rồi dừng lại, nói nhỏ:

- Cô Marion nói rằng cậu bé đi cùng con tên là Macon, đó là bạn trai của con.

Lại là tật lảm lời của cô Marion! Tôi nằm xuống giường, xoay lưng về phía mẹ và co người lại.

- Vâng, bạn trai con.

- Con chưa bao giờ kể với mẹ nhỉ? - Mẹ tôi nói, như thể đó là điều bắt buộc.

- Có phải chuyện gì to tát đâu chứ.

Tôi không nhìn mẹ, hay nói đúng hơn là không dám nhìn mẹ. Giọng mẹ nghe đã đủ buồn bã lắm rồi. Tôi nhìn đăm đăm ra cửa sổ, ánh đèn máy bay xanh đỏ nhấp nháy mỗi lúc một gần hơn, nhưng tiếng động cơ thì vẫn chưa đến nổi lớn lắm.

Mẹ lại thở dài lần nữa. Đôi khi, tôi thắc mắc không rõ mẹ có còn hơi để nói nữa không.

- Thôi được, cứ xuống dưới nhà chơi nếu con thích nhé.

Mẹ cứ nán lại ở đó trong lúc chiếc máy bay tiến đến gần hơn, đèn sáng rực và âm thanh mỗi ngày một lớn cho đến khi cả ngôi nhà cùng với những ô vuông cửa sổ rung lên lách cách. Trong mắt tôi, phần thân rộng lớn, trắng toát của máy bay trông như một con cá voi. Và khi những âm thanh ầm ĩ, những chấn động cùng sấm chớp ấy lướt qua, mẹ tôi khẽ quay lưng đi xuống lầu. Tôi quay người về phía cửa, tất cả im ắng bất chợt, và mẹ đã chẳng còn ở đó.

CHƯƠNG VII

Ngày hôm sau, giữa lúc mọi việc đang khẩn trương ở cửa hàng thì Macon bước vào, tiến đến quầy thu ngân của tôi và nhoẻn miệng cười.

- Này, chúc mừng sinh nhật cậu nhé!

- Cảm ơn cậu. - Tôi nói, cố tình kéo dài thời gian scan mã vạch trên lon Pepsi và bốn thanh kẹo mà cậu ấy chọn. Trong khi đó, Scarlett nhoài người qua chộc Macon và cậu ấy vẫy tay chào lại.

- Thế mọi chuyện thế nào? Cậu thi đỗ rồi chứ? Tôi liếc Macon:

- Dĩ nhiên là tớ đã đỗ.

Cậu ấy cười lớn, ngửa cổ ra phía sau.

- A, vậy là Halley đã có bằng lái xe. Cẩn thận nhé! Chắc tớ phải tạm thời tránh xa đường sá đây!

- Cậu vui lắm à! - Tôi cẩn thận, còn cậu ta lại nhe răng cười.

- Này, tối qua sao không trả lời tớ? - Macon tựa người vào quầy của tôi và hạ giọng nói. - Cậu biết là tớ gọi đến mà.

Tôi trả lời Macon trong lúc nhấn mạnh vào nút tính tiền:

- Vì tớ bị “tóm” rồi chứ sao.

- Bị “tóm”? Chuyện gì mới được?

- Thế theo cậu là chuyện gì? Macon ngẫm nghĩ một lúc.

- Ồ, là trốn học? Hay giúp Scarlett “đào ngũ”?

- Cả hai. - Tôi đưa tay ra. - Của cậu tổng cộng hai đô-la năm mươi chín xu.

Macon rút một tờ năm đô từ cái ví nhẵn nhúm ra đưa cho tôi.

- Rồi cậu có sao không?

- Tớ bị bố mẹ cấm túc.

- Bao lâu?

- Một tháng.

Macon thở dài, khẽ lắc đầu:

- Thế thì chán thật!

- Chẳng biết là ai chán đây?

Người phụ nữ xếp hàng sau Macon bắt đầu thở hắt ra vẻ khó chịu.

Khi tôi đưa lại tiền thừa cho Macon, cậu ấy khẽ nắm nhẹ ngón tay tôi rồi dựa vào quầy thu ngân, hôn vội lên môi khiến tôi không kịp phản ứng.

- Cái này để dành cho tớ nhé. - Macon nói và trượt thanh kẹo vào túi áo tạp dề đồng phục của tôi.

- Thật à? - Tôi hỏi lại nhưng cậu ấy đã xốc cái túi xanh lên vai bước đi, không quên ngoái lại cười toe toét. Mấy vị khách này giờ đã mất kiên nhẫn và bắt đầu cáu kỉnh nhưng tôi vờ như không để ý.

- Chứ sao nữa! - Macon đáp lại, vừa bước ngược vừa nhìn tôi cười. Rồi cậu ấy quay người và bước ra khỏi tiệm Milton, để lại tôi ngơ ngẩn ở quầy thu ngân.

- Trời đất! - Scarlett nói trong lúc vị khách tiếp theo bước đến đặt một thùng quần áo lên quầy. - Có chuyện gì với cậu ta thế không biết.

- Tớ biết. - Tôi trả lời, lòng vẫn chưa hết lâng lâng vì nụ hôn Macon dành cho mình, nó đã cứu tôi khỏi phần còn lại của ngày thứ bảy nhàm chán này. - Cậu ấy thích tớ.

Buổi tối hôm ấy, chúng tôi tổ chức tiệc tại nhà hàng Alfredo's. Thành phần tham dự gồm có: bố mẹ, tôi, Scarlett và chắc chắn không thể thiếu sự hiện diện của gia đình Vaughn. Scarlett ngồi kế bên tôi và theo như lời cậu ấy kể lại thì chính mẹ tôi đã cứu đứa bé. Cô Marion đã giận dữ tột độ và đặt ngay một cuộc hẹn khác ở phòng khám vào sáng hôm sau. Thậm chí để chắc chắn, cô ấy còn định sẽ ngồi chặn ngay cửa phòng cho đến khi mọi thứ xong xuôi. Hai mẹ con cãi nhau một trận kịch liệt và Scarlett đã gói ghém đồ đạc, sẵn sàng bỏ đi đến bất cứ đâu, nhưng rồi mẹ tôi xuất hiện và sắp xếp mọi thứ êm thấm. Mẹ giữ tay Scarlett và đưa khăn giấy cho cậu ấy, rồi giúp cô Marion bình tâm trở lại và bắt đầu dàn xếp những gì Scarlett đã gây ra. Cuối cùng thì mọi người cũng đi đến quyết định rằng Scarlett sẽ vẫn giữ lại cái thai, nhưng đồng thời phải nghiêm túc suy nghĩ đến việc sẽ đem cho đứa bé theo như ý cô Marion[32]. Suy cho cùng, giải pháp của mẹ tôi cũng chỉ mang tính điều đình mà thôi.

- Phải nói mẹ cậu đúng là một nhà ngoại giao xuất chúng. - Scarlett kết luận trong lúc tôi đang ăn mì pasta.

- Thế mà mẹ cấm túc tớ hẳn một tháng đấy. - Tôi nói nhỏ. - Sau bữa tiệc này, tớ không được đi đâu nữa cả.

- Tiệc vui đấy chứ. - Scarlett nói. - Trông Noah đặc biệt hạnh phúc vì cậu đấy.

- Thôi nhá! - Thực sự buổi tiệc đang làm tôi phát ốm.

- Xin mời mọi người cùng nâng ly chúc mừng Halley của chúng tôi nhân dịp cháu tròn mười sáu tuổi. - Mẹ tôi đứng lên, nâng cốc rượu vang và bố ngồi bên cạnh cũng mỉm cười hưởng ứng.

- Chúc mừng Halley! - Mọi người đồng thanh. Nhưng Noah vẫn không thèm nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Chúc tuổi mới của con thật đẹp và ý nghĩa! - Mẹ tôi vẫn đứng yên và tiếp tục phát biểu dù mọi người đã uống xong phần rượu chúc mừng. - Và mẹ muốn nói rằng mọi người ở đây luôn yêu

quý con, Halley à.

Thế là mọi người lại chạm cốc và uống mừng lần nữa trong khi mẹ vẫn đứng đó, hai má hơi ửng hồng và cười với tôi như thể những chuyện ngày hôm qua chưa hề xảy ra.

Khi về đến nhà, chúng tôi bắt đầu tiết mục mở quà. Bố mẹ tặng tôi vài bộ quần áo và ít tiền tiêu vặt, phần của gia đình Vaughn là một quyển sách, riêng Noah thì nhân lúc mọi người không để ý đã đặt vào tay tôi một cái vòng cổ bằng bạc rồi lại tiếp tục phớt lờ tôi. Quà của Scarlett là đôi bông tai và một dây móc chìa khóa cho xe hơi của tôi.

Trước khi ra về, Scarlett còn bất ngờ ôm tôi thật chặt và nói rằng cậu ấy yêu thương tôi vô cùng. Lúc ấy, tôi đã cố gắng thử muông tượng đến hình ảnh khi Scarlett trở thành một bà mẹ trẻ, hoặc chí ít cũng là lúc cậu ấy đeo một cái thai nặng trĩu trước bụng. Nhưng tất cả thật sự vẫn còn rất mơ hồ.

Khoảng mười một giờ, tôi chuẩn bị lên giường ngủ thì nghe thấy tiếng động. Một chiếc xe hơi chậm chậm lướt trên đường rồi dừng lại, tiếng động cơ vẫn rầm rì phía dưới. Tôi tiến đến cạnh cửa sổ quan sát, mắt hướng về phía biển đỗ ngay đối diện nhà tôi. Vài giây sau, chiếc xe trở bánh lùi lại, lọt thỏm vào tầm ngắm từ cửa sổ phòng tôi và nhá đèn. Hai lần.

Tôi mang giày, vẫn mặc bộ pyjama trên người, chỉ khoác thêm chiếc áo khoác ngoài rồi rón rén bước xuống cầu thang, ngang qua cánh cửa phòng ngủ của bố mẹ vẫn còn mở hé hé, ngang qua bố tôi đang ngáy khò khò ngay trước ti-vi. Tôi mở cửa sau, thật khẽ, cố tránh những tiếng cọt kẹt có thể phát ra. Rồi tôi lỉnh ra ngoài, lẩn qua hiên, xuống lối đi quanh nhà để ra vườn, băng qua bụi cây, ra đến hè đường, rồi băng qua đường cái.

- Này, vào đi. - Macon nói ngay khi tôi cúi xuống nhìn vào xe.

Tôi bước vòng qua phía bên kia chiếc xe, ngồi vào và đóng cửa lại. Bên trong thật ấm áp, ánh đèn hộp số tỏa ra thứ ánh sáng rực rỡ màu xanh lá cây.

- Sẵn sàng nhận quà chưa, Halley?

- Dĩ nhiên rồi. - Tôi ngả người ra lưng ghế. - Mà quà gì thế?

- Đầu tiên, bọn mình phải đến nơi này đã. - Macon đáp và khởi động máy.

- Mình đi đâu vậy? - Tôi liếc nhìn về phía nhà mình, vẻ lo âu. Lén ra ngoài đã là đủ tệ hại rồi, bây giờ còn đi xa nữa thì càng dễ bị phát hiện hơn. Biết đâu lát nữa, bố ghé ngang phòng chúc tôi ngủ ngon và phát hiện tôi đã đi mất thì sao.

- Này, chắc tớ không đi được đâu. Macon nhìn tôi:

- Tại sao vậy?

- Tớ nói thật đấy. Tớ đã vương vào đủ thứ rắc rối rồi. - Tôi nói lí nhí yếu ớt. - Và nếu bố mẹ tớ biết thì...

- Thôi nào, Halley. - Macon nói và cho xe hướng thẳng về phía trung tâm Lakeview. - Tận hưởng chút đi. Hôm nay là sinh nhật cậu cơ mà?

Tôi nhìn lên ngôi nhà tối đèn. Chỉ còn một giờ đồng hồ nữa là ngày sinh nhật của tôi trôi qua và ít ra thì tôi cũng có quyền ăn mừng theo cách mà mình mong đợi nhất.

- Vậy thì đi. - Tôi trả lời Macon và cậu ấy mỉm cười, nhấn mạnh ga queo ở góc đường, tiếng bánh xe rít lên, và mang tôi đi mất.

Macon đưa tôi đến hồ Topper, một nơi tuyệt vời cách khu nhà tôi chừng hai mươi phút đi xe. Đi được nửa đường thì tôi cầm lái. Macon có vẻ hơi bối rối - hết bố tôi - khi thấy đồng hồ tốc độ càng lúc càng tăng.

- Cậu sợ à? - Tôi hỏi khi lái xe qua cầu, xung quanh toàn nước là nước mênh mông thăm thẳm.

- Không hề. - Macon trả lời, nhưng rõ ràng cậu ấy đang lo lắng, thế là tôi cười phá lên. Tôi vẫn đang tuân thủ giới hạn tốc độ đấy thôi.

Chúng tôi băng qua những đoạn dốc, mấy bãi hàng hóa và các quầy lưu niệm dành cho khách du lịch, rồi xuống một con đường dài bụi bặm xuyên qua cánh rừng với những hang động, qua cả tấm biển báo "Cấm vào" và dừng lại ở một nơi tối tăm mịt mù. Từ đây nhìn về phía xa, tôi có thể thấy đài phát thanh nơi bố làm việc, với ánh đèn xanh đỏ nhấp nháy trên nền trời đen thẫm.

Cả hai rời khỏi xe. Macon nắm chặt tay tôi, dẫn tôi bước xuyên qua màn đêm ấy. Có tiếng nước chảy đâu đây, nhưng tôi không thể xác định được nó từ hướng nào vọng lại.

- Bước cẩn thận nhé! - Macon dặn khi chúng tôi leo qua một quả đồi, mỗi lúc một dốc hơn, khiến tôi nơm nớp lo sợ bị trượt ngã. Chỉ có bộ pyjama và áo khoác trên người, tôi lạnh cóng, hoang mang và gần như rã rời khi đặt chân lên một nơi có vẻ bằng phẳng và vững chãi hơn. Cho đến tận lúc ấy, tôi vẫn không biết đây là đâu.

- Macon, mình đi đâu thế? - Tôi hỏi.

- Sắp đến rồi. - Macon trả lời, không quay lưng lại. - Cứ đi ngay sau tớ nhé?

- Ừ. - Tôi nhìn thẳng về phía trước, vào mái tóc vàng của cậu ấy, thứ duy nhất tôi có thể nhận diện được trong đêm đen này.

Và rồi, bất chợt, cậu ấy dừng lại, nói:

- Đây rồi.

Tôi không biết *đây* là đâu, bởi chẳng thể nhìn thấy được bất cứ thứ gì. Macon ngồi xuống, thả chân ra phía trước đúng đưa. Tôi làm theo cậu ấy, lúc này tiếng nước chảy càng mạnh hơn.

- Thế đây là đâu vậy? - Tôi hỏi, người co ro trong chiếc áo khoác.

- Một chỗ quen thuộc của tớ. - Macon trả lời. - Tớ và Michael phát hiện ra nơi này cách đây vài năm. Chúng tớ vẫn thường đến đây suốt.

Từ lúc quen biết Macon đến giờ, đây là lần đầu tiên tôi nghe cậu ấy nhắc đến Michael. Dao gần đây, tôi thường nhớ đến Michael mỗi khi nghĩ về đứa bé. Scarlett nói sẽ cố bình tĩnh để viết một lá thư cho mẹ cậu ấy; dù gia đình họ đã dọn đến Florida hay chưa thì bác ấy cũng có quyền được biết về đứa cháu của mình.

- Chắc cậu nhớ Michael lắm. - Tôi nói.

- Ừ. - Macon dựa lưng vào tấm bê tông dày phía sau chúng tôi. - Cậu ấy là một người bạn rất tốt.

- Nếu tớ mất Scarlett, tớ cũng không biết phải làm gì. Tớ không thể sống thiếu cậu ấy được. - Tôi nói, không biết có phải liệu mình có đi quá xa hoặc nói điều không nên hay không.

- Ừ, tất nhiên là thế rồi. - Tiếng Macon vang lên trong bóng tối. Cậu ấy quay đầu sang chỗ khác, không nhìn tôi.

Chúng tôi ngồi đó, trong màn đêm đen, giữa âm thanh cuộn cuộn của tiếng nước và những dòng ký ức về Michael Sherwood. Tôi băn khoăn không biết những ngày tháng này rồi sẽ trôi qua thế nào nếu Michael tránh được cái tọa độ định mệnh vào buổi tối hôm đó. Điều gì sẽ xảy ra nếu cậu ấy vẫn còn hiện diện bên cạnh chúng tôi? Và rồi sẽ còn bao nhiêu điều khác biệt nữa nếu Scarlett giữ lại cái bảo thai kia, nếu tôi không gặp gỡ Macon hay tiến đến tận mức này?

- Nào. - Macon đột ngột lên tiếng và nhìn xuống cái đồng hồ dạ quang của cậu ấy. - Chuẩn bị thôi!

- Chuẩn bị gì?

- Cậu sẽ biết ngay mà.

Macon đặt tay lên hông tôi, kéo lại gần hơn, gần đến mức tôi có thể cảm nhận được hơi ấm từ đôi môi của cậu ấy trên cổ mình. Ngay khi tôi vừa quay mặt sang chuẩn bị hôn cậu ấy, một tiếng động lớn nổ ra và không gian như sáng bừng quanh chúng tôi. Ban đầu, tôi cảm thấy chói mắt và hoảng sợ, như thể có một ánh đèn flash cực mạnh từ chiếc camera lóe lên ngay trước mắt tôi, khiến thế giới này trở nên lấp lánh. Tôi dịch sát người vào Macon và nhận ra mình đang ngồi trên một dải tường bê tông màu trắng, xung quanh đầy rẫy biển báo "*Nguy hiểm cấm vào!*", còn chân tôi thì đứng đưa giữa khoảng không. Macon vội ôm lấy hông tôi, giữ chặt khi tôi chúi người về phía trước. Chưa hết sững sốt và lóa mắt, tôi nhìn xuống bên dưới bờ tường và tận mắt thấy dòng nước bên dưới đang cuộn cuộn tuôn chảy. Giây phút đó tựa hồ như cảm giác mắt vừa bừng mở đã thấy mình lơ lửng giữa không trung. Rơi. Tôi ôm lấy tay Macon, chột kinh hãi trong lúc cái đập nước menh mông dưới kia vẫn không ngừng gào rú; những thanh âm, ánh sáng và cả thế giới đang ở dưới chân chúng tôi - cách biệt chúng tôi đến vô cùng.

- Macon ơi! - Tôi nói, cố gắng thoát khỏi vòng tay cậu ấy và quay lại con đường. - Tớ nghĩ là...

Nhưng ngay lúc đó, Macon đã kéo tôi lại hôn thật sâu, bàn tay nhẹ nhàng mân mê mái tóc tôi. Còn tôi khẽ nhắm mắt lại, bỏ mặc tất cả những ánh sáng, những thanh âm và cả dòng nước mịt mờ bên dưới, để trôi theo những cảm xúc mới mẻ lần đầu tiên trải nghiệm - cái cảm giác mạo hiểm đầy phấn khích khi cheo leo trên bờ tường cao ngất, khi gió rít bên tai, là khoảnh khắc bên bờ vực cùng sự níu giữ, và thế giới như quay vòng quanh tôi. Tôi đáp lại nụ hôn của Macon thật say đắm, như đã quên đi hình ảnh người thiếu nữ trong những tháng đầu hè ở khe vực Grand Canyon. Vào giây phút ấy, cái giây phút đắm đuối lâng lâng ấy, dường như cô gái ấy đang rời xa tôi.

CHƯƠNG VIII

- Được rồi, để tớ xem nào... Thèm ăn?

- Có.

- Thay đổi khẩu vị?

- Ờ... cũng có.

- Đau đầu?

- Có.

- Khó ở? À, tớ trả lời giúp cho. Có!

- Cậu thôi đi nhé!

Scarlett tức giận giật quyển sách khỏi tay tôi, quăng ra phía sau lưng ghế. Chúng tôi ngồi nán lại trong xe cậu ấy đợi tiếng chuông vào học. Kể từ khi tôi lấy được bằng lái, Scarlett đã nhường tôi lái xe mỗi ngày. Cậu ấy đang ăn trái cây và bánh quy giòn - loại thực phẩm duy nhất mà Scarlett có thể nuốt trôi - trong khi tôi cố gắng thưởng thức phần khoai tây chiên của mình một cách nhỏ nhẹ.

- Còn nữa! - Tôi nói, bỏ thêm một miếng khoai vào miệng.

- Quyển cẩm nang còn nói việc nôn nghén sẽ kết thúc vào tháng thứ tư của thai kỳ.

- Ôi, điều đó có gì quan trọng nhỉ? - Scarlett ngáp dài. Gần đây, tâm tính cậu ấy thật thất thường. - Thề có Chúa, mùi khoai tây kinh quá! Chúng làm tớ buồn nôn khủng khiếp.

- Xin lỗi nhé! - Tôi kéo cửa kính xuống, đưa đám khoai tây chiên ra ngoài và nhoài đầu khỏi xe, thoải mái xử lý nốt chúng. - Cậu biết đấy, bác sĩ cũng nói ốm nghén là chuyện bình thường thôi.

- Tớ nhớ rõ lời bác sĩ, Halley à. - Scarlett nhón thêm một miếng bánh quy và hớp thêm một ngụm nước trái cây để tống chúng vào dạ dày. - Nhưng tớ khó chịu quá. Trước đây tớ chẳng bao giờ bị ợ nóng, giờ thì liên miên. Quần áo của tớ trông khiếp chưa này, động một tí là tớ ra mồ hôi và dù có đôi meo đôi mốc, chỉ nghĩ đến thức ăn cũng làm tớ phát ốm rồi. Thật quái gở!

- Đến tháng thứ năm cậu sẽ khá hơn. - Tôi lấy lại quyển sách *Chăm sóc thai nhi - Những điều cần biết*. Quyển sách này như một cuốn từ điển bách khoa của chúng tôi vậy, nó giải thích rõ mọi trường hợp, hữu ích mọi lúc mọi nơi và công việc của tôi là trích dẫn mọi điều trong ấy để trấn an cả hai.

- Tớ chỉ mong cậu dừng ngay việc lái nhái những chuyện về tháng thứ tư ấy đi cho tớ nhờ. - Scarlett hạ giọng, quay sang tôi với một vẻ quạu quọ mà tôi chưa từng thấy khi cậu ấy ở tháng thứ hai. Thế nên tôi im lặng.

Macon đứng dựa lưng vào tủ cứu hỏa trước lớp học đợi tôi. Kể từ sau ngày sinh nhật, mối quan hệ của chúng tôi đã khăng khít hơn một chút. Giờ đây, chỉ cần một ánh nhìn của cậu ấy là tôi phải cúi gằm mặt xuống, cảm giác lâng lâng tách biệt hẳn mọi vật xung quanh.

- Này, cậu sao thế?

- Tớ vừa cãi nhau với Scarlett. Đạo này cậu ấy khá là gần gũi.

- Thôi, dù sao cậu cũng nên thông cảm cho cậu ấy đi. Đang thời kỳ thai nghén mà. - Tôi đã tiết lộ điều này với Macon trong đêm sinh nhật của mình nên giờ cậu ấy là người duy nhất biết chuyện, ngoài bố mẹ tôi, cô Marion, Scarlett và tôi.

- Tớ biết. Nhưng không hề dễ. Thế thôi. - Tôi bước đến gần Macon hơn và hạ giọng. - Mà giữ bí mật chuyện này đấy. Scarlett chưa muốn ai khác biết đâu.

- Tớ không nói đâu. - Macon trả lời. Phía sau chúng tôi, mọi người đang lật đật kéo vào lớp học, đung cả cặp vở và khuấy tay vào người tôi. - Cậu nghĩ tớ ngốc đến cỡ nào thế hả?

- Cỡ bự. - Tôi đáp lại, nhưng Macon không cười như mọi khi.

- Ý tớ là Scarlett chỉ muốn giữ bí mật, càng lâu chừng nào càng tốt chừng ấy. Vậy thôi.

- Ừ.

- Faulkner! - Ai đó sau lưng chúng tôi gọi to. - Lại đây, có chuyện gấp đấy!

- Tới liền! - Macon đáp lại.

- Hôm nay cậu nói sẽ vào lớp điểm danh mà. - Tôi nhắc Macon. - Nhớ không?

- Phải. Nhưng giờ tớ phải đi đây. - Macon hôn vội lên trán tôi và bước đi trước khi tôi kịp níu lại. - Gặp cậu vào tiết ba nhé!

- Khoan đã! - Tôi lên tiếng, nhưng cậu ấy đã biến mất giữa đám đông ồn ào trong hành lang. Tôi chỉ kịp nhìn thấy mái tóc và thấp thoáng cái bóng áo đỏ của Macon trước khi nó mất hút. Một lúc sau, khi đang tìm cây bút chì trong ba lô, tôi mới phát hiện ra một nắm kẹo Hershey's Kisses trong túi, khiến tôi lại thắc mắc sao cậu ấy bỏ được nhiều kẹo đến thế mà không bị tôi phát hiện.

Một lúc sau, tôi đã có mặt trong lớp *Thiết kế ứng dụng* - môn học duy nhất tôi đăng ký học cùng Scarlett. Trong khi tìm kiếm một ít giấy màu tím trong phòng vật liệu thì tôi nghe thấy tiếng ai đó sau lưng mình. Hóa ra là Elizabeth Gunderson, cô nàng đang lê la qua đám giấy màu cam. Từ sau sự ra đi của Michael, cô ta tàn tạ hẳn, rời bỏ đội cổ vũ, hút thuốc liên tục và cặp kè với tay ca sĩ chính nào đó của một nhóm nhạc đại học, một tay hầm hố với khuyên lưỡi và tóc tai bù xù. Tất nhiên, đám "tay chân" của cô nàng cập nhật ngay xu hướng mới, vứt sạch những trang phục thanh lịch, dài các xưa nay. Thay vào đó là thứ quần jeans rách rưới và những quần áo màu đen, cố sắm cho được cái bộ dạng ủ ê rầu rĩ trong những chiếc xe BMW và Mercedes bóng loáng.

- Chào Halley. - Elizabeth cặp mớ giấy cam bên hông, tiến lại gần tôi và gợi chuyện. - Nghe nói cậu đang hẹn hò với Macon Faulkner hả?

Tôi liếc nhìn về phòng học. Scarlett đang tựa vào cái bàn, lui cui cắt dán mấy chữ cái cho bảng chữ cái của chúng tôi.

- Ừ, đúng thế. - Tôi đáp lại Elizabeth, mắt nhìn chăm chăm vào đám giấy màu tím trên tay mình.

- Cậu ấy cũng được đấy. - Cô nàng rướn qua người tôi lấy vài miếng giấy màu đỏ tươi. - Nhưng là chỗ bạn bè, tớ nghĩ mình nên có vài lời khuyên cho cậu về Macon.

Tôi nhìn lên Elizabeth. Dù khoác lên mình bộ jeans rách rưới và mái tóc rũ rượi, cô nàng vẫn còn đáng dấp trường nhóm cổ vũ, nữ hoàng của vùng Lakeview với vẻ ngoài đẹp đẽ và làn da hoàn hảo - một hình mẫu hết như vừa bước ra từ tạp chí *Seventeen*. Cô ta khác biệt với tôi, khác biệt hoàn toàn. Cô ta không bao giờ có thể hiểu tôi.

- Ý tớ là, Macon có thể rất ngọt ngào, nhưng cậu ấy đã xử tệ với rất nhiều cô gái. - Elizabeth lùi lại, kẹp đám giấy vào bên hông và tiếp tục. - Như Rachel bạn tớ, cậu ta “sử dụng” rồi chẳng bao giờ thêm nói chuyện với cậu ấy nữa. Kiểu thế đấy.

- Thế à. - Tôi hồ hững đáp lại, muốn đi vòng qua Elizabeth nhưng cô nàng không nhúc nhích, vẫn nhìn thẳng vào mặt tôi.

- Tớ biết rõ cậu ấy, hồi tớ còn quen Michael ấy. - Cô nàng phát âm tên Michael chậm rãi để tăng thêm phần thuyết phục.

- Vì không biết cậu đã hiểu rõ Macon chưa nên tớ mới mở lời. Những chuyện liên quan đến con gái ấy?

Không biết phải nói gì thêm với Elizabeth để tự vệ, tôi đi vòng qua cô ta, vai chạm cả vào cái kệ gỗ chỉ để ra khỏi phòng dụng cụ thật nhanh.

- Tớ chỉ nghĩ cậu nên biết những điều này trước khi quá muộn. - Cô ta vẫn cố nói với sau lưng tôi. - Ý tớ là... tớ luôn sẵn sàng lắng nghe khi cậu cần nhé.

Tôi bước vội về phòng học. Khi quay người lại, Elizabeth đang đứng cạnh máy xén giấy, vừa nói chuyện với “nữ hoàng chuyện phiếm” Ginny Tabor vừa nhìn về phía tôi. Tôi ném phịch đám giấy màu ra bàn và kéo ghế ngồi xuống:

- Cậu không đoán được chuyện gì đâu. Tớ mới ở phòng dụng cụ và...

Nhưng tôi chưa kịp dứt câu thì Scarlett đã bất ngờ đứng dậy, hai tay che miệng và chạy vội về phía nhà vệ sinh.

- Scarlett? - Cô Pate, giáo viên của chúng tôi, là người dễ bị kích động. Những gì xảy đến đột ngột luôn khiến cô ấy bất an. Cô đang kiểm tra cái máy cắt giấy để đảm bảo không ai bị tai nạn khi Scarlett lao ra khỏi lớp. - Halley, bạn Scarlett bị sao thế?

- Bị cảm thừa cô. Em đi xem bạn ấy thế nào ạ.

- Được rồi. - Cô Pate nói và quay trở lại chú tâm vào Michelle Long, cô nàng này suýt chút nữa đã xén hẳn nửa bàn tay vì thói ẩu tả của mình. - Michelle! Em vừa định làm gì vậy? Em có để ý không đấy? Có không hả?

Tôi tìm thấy Scarlett trong căn phòng cuối của nhà vệ sinh, đang dựa lưng vào tường và quỳ trên sàn nhà. Tôi lấy vài miếng khăn giấy, thấm ướt tại bồn rửa mặt rồi đưa cho cậu ấy, nói:

- Máy ngày nữa sẽ đỡ hơn thôi.

Scarlett sụt sịt và khẽ lấy tay áo lau nước mắt. Ngay lúc đó, tôi cảm thấy thương bạn mình vô cùng.

- Còn ai ở đây không? - Scarlett hỏi.

Tôi đi dọc các phòng, cúi người nhìn vào bên trong kiểm tra xem có bàn chân ai không. Nhưng chỉ có chúng tôi giữa bức tường xanh thẫm của nhà vệ sinh và tiếng vòi nước rỉ rả.

Scarlett ngồi xồm xuống, dậm mớ khăn giấy ướt lên mặt.

- Chưa bao giờ tớ thấy tệ thế này. - Giọng Scarlett đầy chán nản và cậu ấy không ngừng sụt sịt.

- Tớ biết. - Tôi nói, lòng tự nhủ sẽ không nói bất cứ điều gì về tháng thứ tư hay niềm vui làm mẹ, về sự sống nhỏ bé đang thành hình trong cậu ấy nữa... Tất cả những điều ấy tôi đều đã áp dụng nhưng chẳng mấy hiệu quả. - Tớ biết.

Scarlett lấy mu bàn tay quệt ngang miệng và nhắm mắt lại.

- Trước đây, mỗi lần nhìn thấy ai mang thai, tớ cũng đều nghĩ họ rất hạnh phúc. Trông tuyệt quá, đúng không? Trên ti-vi cũng vậy, họ trong những chiếc đầm bầu, đan khăn cho em bé. Có ai nói rằng tớ sẽ phát tướng, ốm nghén và khó chịu đâu. Mới chỉ có ba tháng thôi, Halley à. Sẽ còn tệ hơn nữa cho xem.

- Nhưng bác sĩ nói... - Tôi lại bắt đầu, nhưng Scarlett phẩy tay gạt đi.

- Không phải chuyện đó. - Cậu ấy nói nhẹ nhàng và vẫn tiếp tục khóc. - Nếu Michael có ở đây, hay là tớ đã kết hôn, thì mọi thứ sẽ khác hẳn. Mẹ thậm chí còn chẳng muốn tớ có em bé, cho nên mẹ chẳng giúp đỡ tớ gì cả, Halley à. Chỉ có một mình tớ mà thôi, cậu hiểu không? Chỉ có một mình tớ. Tớ sợ lắm.

- Cậu đâu có một mình. - Tôi cố trấn an Scarlett. - Có tớ ở đây mà, đúng không? Tớ đã an ủi cậu lúc cậu thấy khó ở, mua bánh quy mặn cho cậu và chịu đựng tất cả những cơn bức dọc mà cậu trút lên đầu tớ. Những gì mà cậu cần từ một người chồng hay bất cứ ai đó, tớ cũng đều làm vì cậu mà.

- Mọi chuyện không đơn giản như vậy đâu Halley. - Dưới ánh đèn huỳnh quang, trông mặt Scarlett nhợt nhạt hơn hẳn. - Tớ nhớ Michael vô cùng. Mất mát thật quá sức chịu đựng mà.

- Tớ biết điều đó. - Tôi đáp lại. - Cậu đã rất mạnh mẽ, Scarlett à.

- Nếu cậu ấy có ở đây, tớ cũng không biết chắc chuyện gì sẽ đến với bọn tớ. Chúng tớ chỉ mới gắn bó với nhau một mùa hè, cậu hiểu không? Có khi cậu ấy hóa ra là một thằng tồi siêu hạng thì sao? Làm sao tớ biết được chứ. Nhưng những khi chán nản và khốn khổ thế này, điều duy nhất tớ nghĩ được là hy vọng nếu có ở đây, cậu ấy sẽ thu xếp mọi việc ổn thỏa hơn. Rằng cậu ấy sẽ là người duy nhất hiểu và chia sẻ với tớ từ trước tới nay.

Tôi quỳ xuống cạnh Scarlett, nói chắc chắn:

- Bọn mình có thể làm được mà. Tớ biết bọn mình sẽ vượt qua được.

Scarlett lại sụt sùi:

- Còn mấy lớp học chăm sóc thai nhi thì sao? Đến lúc tớ chuyển dạ và đau đớn thì sao? Rồi còn

chuyện tiền bạc nữa? Làm sao tớ có thể chăm lo cho con tớ bằng tiền công thu ngân ở cửa hàng Milton chứ?

- Bọn mình đã nói về chuyện này rồi cơ mà, Scarlett. Mình sẽ nhờ ông bà của cậu mà. Cậu phải nhờ đến họ.

- Tớ sẽ chỉ nhờ ông bà chu cấp tiền học đại học thôi. - Scarlett rên rỉ. - Chắc chắn là vậy.

- Ừ, nghe hay đấy! - Tôi mỉa mai. - Cậu nói đúng, Scarlett. Đại học rất quan trọng, nhưng đây là con của cậu. Cậu phải luôn bên cạnh đứa trẻ, bởi vì nó sẽ rất cần cậu, hiểu không!

- Con của tớ. - Cậu ấy lặp lại, giọng Scarlett vọng lại qua những căn buồng màu xanh thẫm. - Ừ, con của tớ.

Rồi tôi nghe thấy âm thanh ấy: tiếng cửa mở cọt két, không phải từ ngoài vào, mà gần hơn nhiều, ngay sau lưng tôi. Tôi quay lại và vô cùng sửng sốt. Không hiểu sao tôi lại không phát hiện một đôi chân, và người đó đã nghe tất tần tật câu chuyện. Nhưng mọi chuyện còn tồi tệ hơn thế nữa. Tệ hơn rất nhiều khi người đó là Ginny.

- Ôi, lạy Chúa! - Ginny Tabor khoác một chiếc áo len màu trắng, đứng như trời trồng sau lưng tôi, miệng há hốc, và thốt lên khi tôi quay người đối diện cô ta. - Ôi, lạy Chúa!

Scarlett nhắm mắt lại, đưa hai tay lên ôm mặt. Không gian đặc quánh đến mức tôi có thể nghe được cả tiếng “O... O...” từ mấy cái đèn neon. Tất cả lặng im như tờ.

- Tớ sẽ không nói với bất kỳ ai. - Ginny mau mắn đáp và bước lùi ra cửa, vẻ bối rối. - Tớ thề đấy. Tớ sẽ không nói gì cả.

- Ginny, không... - Tôi lắp bắp.

- Không, tớ sẽ không nói gì cả. - Ginny nói to hơn, càng bước lùi nhanh hơn, đâm sầm vào cánh cửa và giật mạnh cái tay nắm. - Tớ thề đấy! - Cô ta lặp lại rồi lướt nhanh ra ngoài. Cánh cửa đóng sầm lại trước mắt chúng tôi, để lại một vệt sáng chớp nhoáng trước khi tôi thấy cô ta biến mất.

Vào giờ trưa, nhiều ánh nhìn khác lạ đổ vào tôi và Scarlett khi cả hai đi ra xe Macon. Mọi người liếc nhanh xuống bụng Scarlett, cứ như đứa bé đang chực chờ chui ra bất cứ lúc nào. Chúng tôi ăn trưa trong chiếc Toyota đỗ ngay trong bãi xe phía sau siêu thị Zip.

- Kể cũng ngộ thật! - Scarlett nói, hoàn tất nốt phần hotdog thứ hai. - Giờ khi mọi người biết hết cả rồi thì tớ lại ngẫu nhiên ăn thế này.

- Ăn chậm chậm thôi. - Tôi lo lắng. - Đừng nhanh quá.

- Tớ ổn mà. - Cậu ấy trả lời, còn Macon với tay xoa chân tôi. Suốt tiết Thể dục hôm nay, tôi tự trách mình vì đã bị Ginny Tabor chơi xỏ, khiến bí mật của Scarlett lan khắp trường như lửa bùng lém qua bãi cỏ khô.

- Và tớ cũng chẳng giận cậu đâu, thế nên đừng nhìn tớ như thể cậu đang mong tớ trút cơn thịnh nộ ngay lập tức.

- Tớ xin lỗi. - Ít nhất đã là lần thứ hai mươi tôi thốt lên câu đó. - Tớ thật sự xin lỗi, Scarlett à.

- Sao phải xin lỗi tớ? Đâu phải lỗi của cậu, tất cả là do con nhỏ Ginny Tabor nhiều chuyện.

Chăm hết. Thôi quên nó đi, giờ thì mọi người cũng biết cả rồi.

- Trời ơi! - Tôi nói còn Macon tròn mắt. Suốt từ ban nãy, tôi đã nghĩ ra hàng ngàn cách để giết Ginny bằng tay không. - Tớ thật sự xin lỗi cậu đấy Scarlett.

- Thôi ngay đi và đưa bạch khoai tây đây cho tớ. - Scarlett cắt ngang, đập tay lên vai tôi.

- Cậu nên đưa nhanh đi. - Macon khuyên rồi giăng bạch khoai tây ra khỏi người tôi. - Nếu không Scarlett xoi luôn cái thảm xe của tớ bây giờ.

- Tớ đói quá đi mất! - Scarlett vừa nói vừa nhai ngồm ngoàm.

- Bây giờ, tớ phải ăn cho hai nhân khẩu cơ mà.

- Nhưng cậu không nên ăn hotdog. - Macon quay lại đáp lại. - Ít ra là không được ăn thường xuyên. Cậu cần nhiều trái cây và rau củ, protein và yogurt nữa. À, cả vitamin C cũng rất quan trọng. Dưa lưới này, cam và ớt xanh... tất cả những thứ có chứa Vitamin C ấy.

Chúng tôi kinh ngạc nhìn Macon.

- Sao? - Cậu ấy hỏi lại.

- Từ bao giờ cậu trở thành bác sĩ sản khoa thế nhỉ? - Tôi hỏi.

- Tớ không biết. - Macon ngượng ngập đáp. - À... không phải đâu. Đó chỉ là mấy kiến thức cơ bản thôi mà.

- Tớ phải ăn dưa lưới hả? - Scarlett hỏi lại trong lúc nhón nốt mấy miếng khoai tây chiên cuối cùng.

- Vitamin C. - Macon bắt đầu khởi động lại xe. - Ý tớ là Vitamin C rất quan trọng.

Khi chúng tôi quay lại sau bữa trưa, mọi người vẫn chăm chăm nhìn, quên cả chuyện trò khi bọn tôi bước qua. Macon chỉ im lặng bước đi mà không thèm để ý đến ai, trong khi mặt Scarlett khá quạu quọ, còn tôi thì tự hỏi không biết có phải cậu ấy lại nghĩ thấy mùi hotdog ở đâu đây không.

- Ôi, làm ơn đi. Bộ chưa bao giờ thấy người ta mang thai sao! - Macon nói khi chúng tôi đi ngang qua cái “loa phát thanh” Ginny Tabor. Cô nàng đang đứng kế Elizabeth Gunderson, và cả hai đều nhìn chăm chăm vào Scarlett. Tôi dám chắc họ lại đang nghĩ đến Michael.

- Macon! - Tôi cản năn - Cậu nói nhiều quá đấy!

Scarlett vẫn tiếp tục thẳng bước, như thể đó là cách duy nhất khiến mọi người thôi không xì xầm nữa. Tôi không rõ đâu mới là điều thật sự chấn động họ đến thế: vì Scarlett mang thai hay vì đứa trẻ là con của Michael? Tất nhiên, ở trường tôi vẫn xảy ra việc nữ sinh mang thai, nhưng hầu hết họ thường bảo lưu việc học ở trường vài tháng, sau đó quay lại với một tấm hình em bé kẹp vào trong ví. Một số sẽ vô tư đưa con vào gửi tại khu nhà trẻ[33], nơi các em bé sẽ chơi đùa trên mấy cái thang leo hay lồm chồm chạy đến hàng rào, nhìn mẹ chúng đi ngang qua, trên đường vào lớp học. Riêng với những người như chúng tôi, như Scarlett, sẽ không bao giờ làm điều tương tự. Bởi nếu làm như thế, mọi thứ sẽ phải ở trong vòng bí mật, phải thận trọng, và thứ tồn tại chỉ là lác đác những tin đồn mà thiên hạ chẳng bao giờ chứng minh được.

Mọi thứ đã trở nên khác biệt. Người ta có thể đã bắt đầu lãng quên Michael Sherwood, nhưng

giờ đây sẽ lại mất khá lâu để bất cứ ai trong chúng tôi muốn quên cậu ấy một lần nữa.

CHƯƠNG IX

Giữa lúc mọi chuyện đang rối ren thì bà ngoại Halley bắt đầu rời xa chúng tôi.

Những dấu hiệu đầu tiên đã xuất hiện từ cuối xuân, khi bà đăng trí hơn, cứ nhầm lẫn tôi với mẹ, gọi tôi là Julie và có khi quên cả tên mình. Bà thường tự nhốt mình ở ngoài đường vì để lạc mất chìa khóa, khiến mẹ tôi phải nài nỉ bà đeo quanh cổ một sợi dây có xâu chìa khóa và thông tin cá nhân để đề phòng. Nhưng tất cả chẳng giúp ích được bao nhiêu. Bà ngoại thường làm rơi chìa khóa xuống mấy khe hở, góc kẹt hoặc ngoài vỉa hè, thế là chúng biến mất tăm.

Tình hình mỗi lúc một xấu đi. Bà vào cửa hàng Hallmark chọn một tấm thiệp rồi đi thẳng ra cửa mà quên trả tiền, để rồi giật bắn người khi hệ thống báo động ở đó kêu inh ỏi. Bà lại thường gọi điện cho gia đình tôi giữa đêm khuya, lo âu hoảng hốt và chắc như đinh đóng cột rằng chúng tôi đã nói sẽ đến thăm bà vào một ngày nào đó, trong khi chúng tôi chưa hề có kế hoạch như vậy. Những lần như vậy, giọng bà trong điện thoại nghe hốt hoảng và bất an khiến tôi sợ hãi vội chuyển máy cho mẹ. Mẹ phải trấn an bà rằng mọi người vẫn bình an, không có gì phải lo lắng. Nhưng đến cuối tháng Mười, chẳng còn gì chắc chắn nữa.

Tôi rất gắn bó với bà ngoại Halley. Đối với tôi, bà rất đặc biệt, có lẽ phần nào do hai bà cháu tôi cùng tên với nhau. Lúc còn bé, thỉnh thoảng tôi đến ở nhà bà vào mùa hè để bố mẹ thanh thoi đi du lịch. Bà sống một mình trong ngôi nhà nhỏ kiểu Victoria ở vùng ngoại ô Buffalo cùng con mèo Jasper béo ú. Những khung kính trên cửa sổ của ngôi nhà đã ố mờ, và tại chiếc cửa sổ nằm lưng chừng cầu thang xoắn ốc, bà gắn một sợi dây rồi treo vào đó một cái chuông. Mỗi khi đi ngang qua nó, tôi lại chạm ngón tay vào, và chiếc chuông liền vội vã đổ những hồi dài, lanh canh qua ô cửa, vang vọng khắp ngôi nhà. Khi nhắc đến bà, không hiểu sao điều đầu tiên hiện lên trong trí nhớ tôi chính là hình ảnh và âm thanh của chiếc chuông ấy, rồi sau đó mới đến khuôn mặt bà.

Mẹ tôi thừa hưởng đôi mắt sáng, cái cằm thon gọn từ bà ngoại, và tiếng cười của mẹ đôi khi cũng giòn tan giống hệt bà. Nhưng tính tình bà ngoại thì phóng khoáng và có phần lập dị, nhất là khoảng mười năm trở lại đây từ sau khi ông tôi qua đời. Mỗi khi làm vườn, bà thường mặc quần áo đàn ông, đội nón rộng vành và trang trí mấy con bù nhìn sao cho thật giống những người hàng xóm mà bà không thích, đặc biệt là ông Farrow, người sống cách bà hai căn. Ông này có hàm răng thỏ và mái tóc đỏ màu cà rốt, hai đặc điểm cực kỳ tương hợp với một con bù nhìn.

Bà tôi chỉ ăn các loại thực phẩm hữu cơ và nhận nuôi hai mươi em bé từ *Hội bảo vệ trẻ em*. Bà còn dạy tôi mấy bước khiêu vũ cơ bản khi tôi mới học lớp năm. Khi đó, hai bà cháu đã cùng nhảy vòng quanh phòng khách trong tiếng nhạc và tiếng lạch cạch phát ra từ chiếc máy hát cũ của bà.

Bà tôi chào đời vào tháng Năm năm 1910. Đó cũng là lúc sao chổi Halley bay vút qua nền trời ở thị trấn nhỏ bang Virginia. Khi ấy, ông cố tôi đã cùng nhiều người đứng xem sao chổi ngay tại sân bệnh viện. Ông tin rằng đó là một dấu hiệu thiêng liêng nên đã lấy tên ngôi sao ấy đặt cho bà, Halley. Cũng chính ngôi sao đó đã khiến bà ngoại càng lạ lùng và khác biệt hơn, như một phép nhiệm màu. Khi tôi được đặt tên giống bà, một phần nhỏ của điều kỳ diệu ấy hẳn cũng được truyền sang tôi - hoặc chí ít là tôi hy vọng như vậy.

Vào mùa đông khi tôi lên sáu, gia đình tôi đến thăm bà để cùng ngắm sao chổi. Tôi còn nhớ mình ngồi ngoài sân, được quấn trong một chiếc chăn ấm và ngồi trên đùi bà. Háo hức và hứng khởi thì nhiều, song tôi không thấy được bao nhiêu, chỉ có một vệt sáng chớp nhoáng vụt qua bầu trời đúng vào lúc chúng tôi rã rời vì chờ đợi. Bà ngoại Halley im lặng ôm chặt lấy tôi, như thể chỉ mình bà chiêm ngưỡng được toàn bộ chuyển động của vì tinh tú. Rồi bà nắm lấy tay tôi, thì thầm "*Nhìn kìa Halley, sao chổi đấy!*". Sau đó, mẹ một mực khẳng định là không ai thấy được sao chổi vì nó quá mờ, trong khi bà ngoại lại khẳng định mẹ tôi đã sai. Phép màu của bà là thế. Bà có thể tạo ra bất cứ thứ gì và khiến chúng nhảy múa lung linh trong mắt người khác - kể cả sao chổi.

Đạo gần đây, mẹ tôi hay lo âu bất chợt, thường xuyên gọi điện đến khu nhà của bà và mỗi tối, sau khi tôi đã ngủ, bố mẹ thường nán lại bàn bạc với nhau khá lâu. Bản thân tôi khá bận rộn với chuyện học hành, việc làm thêm và Macon, vì đang bị cấm túc nên tôi chỉ có thể trốn ra để gặp cậu ấy vài giờ, vào bất cứ lúc nào có thể. Tôi còn phải đi đến bác sĩ cùng với Scarlett, phải đọc *Cẩm nang chăm sóc thai nhi* và phải luôn miệng nhắc cậu ấy nạp thêm nhiều vitamin C, ăn nhiều cam và ớt xanh. Chúng tôi phải sắp xếp lại cuộc sống, đó là cách duy nhất. Thêm vào đó, vài tuần sau scandal của Scarlett thì tên bạn trai xỏ khuyên lưỡi hăm hồ của Elizabeth Gunderson lại chuyển sang cặp kè với Maggie, bạn thân nhất của cô nàng, và thế là chuyện của chúng tôi lập tức trở thành xưa cũ.

Thế nhưng mỗi khi bà ngoại gọi đến, giọng đầy hãi sợ, tôi lại thấy gương mặt mẹ tràn đầy lo âu, khiến nó trở thành biểu hiện thường trực của mẹ. Những lúc như thế, tôi thường nhớ lại khoảnh khắc chờ đợi sao chổi ấy, khi bà ấp ôm tôi trong lòng, khẽ thủ thỉ "*Nhìn kìa Halley, sao chổi đấy!*". Rồi tôi nhắm mắt lại, cố gắng tưởng tượng ra điều đó nhưng chẳng thể thấy gì. Chẳng thấy gì cả.

Đến giữa tháng Mười một, chuyện hẹn hò của cô Marion với chú Steve vẫn chưa có dấu hiệu trục trặc. Mỗi quan hệ của họ song hành cùng chuyện giữa tôi và Macon. Và dần dà, chú ấy bắt đầu lộ rõ một khía cạnh khác của mình.

Mọi chuyện bắt đầu từ lần hẹn thứ ba hoặc thứ tư gì đó. Chúng tôi đang ngồi trên cầu thang trò chuyện với Steve trong lúc đợi cô Marion thì Scarlett nhìn thấy và huých tôi. Chú ấy thường mặc áo sơ mi kín cổ, thắt cà-vạt chần chu cùng quần tây hoặc quần kaki và đi giày tây. Tuy nhiên, có một sự khác biệt vào tối hôm ấy. Lấp ló dưới cái cà-vạt, quanh cổ chú Steve là một sợi dây nhỏ màu nâu, xỏ một vật tròn bằng bạc.

- Không phải mè day đâu. - Tôi thì thầm với Scarlett trong lúc chú Steve vào phòng vệ sinh. - Chỉ là một vật trang sức thôi, Scalett.

- Rõ ràng nó là một cái mè day. - Scarlett lặp lại. - Cậu có thấy biểu tượng trên đó không? Nó là một đồng xu quái dị của chiến binh đấy.

- Thôi được rồi đấy!

- Thật mà, tớ nói cậu biết Halley à, chẳng bao lâu nữa cậu sẽ thấy được một bộ mặt thật của chú ấy thôi. Nó đang dần lộ ra từng chút một đấy.

- Scarlett, chú ấy là kẻ toán cơ mà.

- Chú ấy là một gã quái dị. - Scarlett thu người lại. - Rồi cậu sẽ thấy.

Cô Marion vừa đi xuống lầu vừa đeo bông tai, dây khóa áo đầm cô ấy hở một nửa đầy trề nải. Cô ấy dừng lại trước mặt chúng tôi và quay lưng về phía con gái, Scarlett không đợi nhắc đã đứng lên kéo khóa giúp mẹ mình.

- Mẹ này, để ý cổ của chú ấy nhé! - Cậu ấy nói nhỏ khi chúng tôi nghe tiếng nước xối trong toilet và cánh cửa nhà vệ sinh xích mở.

- Để ý cái gì? - Cô Marion lớn tiếng hỏi lại trong khi chú Steve đã ra đến góc phòng, khoác áo vào gọn ghẽ, sợi dây vẫn còn lấp ló sau lớp cổ áo.

- Chẳng có gì đâu. - Scarlett lầm bầm. - Chúc hai người buổi tối vui vẻ.

- Cảm ơn con. - Cô Marion tựa người hôn lên má Steve. - Mà này, cái ví của mẹ đâu rồi nhỉ?

- Trên bàn ăn ạ. - Scarlett nói ngay, và cứ thế tuôn ra. - Còn chìa khóa thì ở ngay kệ bếp.

- Tuyệt vời! - Cô Marion đi khuất rồi quay lại với chiếc ví khoác hờ trên cánh tay. - Thôi, chúc hai đứa buổi tối vui vẻ. Đừng có nghịch ngợm quá và nhớ đi ngủ đúng giờ đấy! - Kể từ khi đi lại với chú Steve, người chiến binh cổ xưa, cô Marion phần nào đã cư xử ra dáng một bà mẹ hơn trước. Nhưng cũng có thể là vì giờ cô ấy sắp thành bà ngoại. Ôi, chúng tôi cũng không chắc nữa!

- Vâng ạ. - Tôi đáp lại.

- Ơ, phải tin tưởng chúng con một chút chứ. - Đột nhiên Scarlett lên tiếng. - Đâu phải tụi con định trốn ra đường để có thai hay phá phách đâu chứ.

Cô Marion nhú mày nhìn Scarlett. Chú Steve vẫn chưa hề hay biết về đứa bé. Hiện mới có một tháng ruối và theo cô Marion thì còn quá sớm để cho chú ấy biết chuyện. Thật ra, ngay tự trong thâm tâm mình, cô chưa chấp nhận được chuyện này. Cô Marion hiếm khi nhắc đến đứa bé và nếu có thì trong câu nói luôn bắt đầu hoặc chấm dứt bằng cụm từ: “cho người khác làm con nuôi”. Chú Steve đứng đợi ngay cửa ra vào, miệng cười hiền, không có chút dáng dấp một chiến binh. Tôi nhìn chú, hy vọng có một pha biến hình thành Dracula bất ngờ ngay trước mắt chúng tôi như truyền thuyết thường thêu dệt.

- Cô chú đi chơi vui nhé! - Tôi gọi với theo khi họ ra khỏi nhà, cô Marion vẫn còn khá bức bối không thềm nhìn lại còn chú Steve lại vẫy tay vui vẻ.

- Gớm! - Scarlett càu nhàu - Đồ quái đản.

- Chú ấy đâu phải người xấu.

Scarlett dựa lưng vào bậc cầu thang và lấy tay xoa xoa bụng. Cái thai chưa quá lớn nhưng tuần này, trông Scarlett đã bắt đầu khang khác, dù rằng sự thay đổi đó không hiển hiện rõ rệt. Nó giống như những thước phim ngắn gồm hàng loạt hình ảnh tĩnh mà chúng tôi được xem trong giờ Sinh học về quá trình nở hoa của cây cối. Trong đó, từng khoảnh khắc nhỏ bé được ghi lại, nhỏ bé đến mức mắt thường chẳng thể nhận thấy: một hạt nảy mầm, từng chút từng chút một, đâm mình nhô lên từ lòng đất, lớn dần, rồi chậm rãi nở từng cánh. Dưới con mắt bình thường, ta chỉ biết rằng bỗng một ngày, hoa lá bất ngờ rực rỡ trong khi trước đó chẳng hề có dấu hiệu gì. Nhưng sự thực thì đó là một quá trình liên tục không ngừng: những hạt đậu chờ đợi đến ngày được bung ra, được lột xác.

Cameron Newton có lẽ là nhân vật duy nhất trong trường tôi có vẻ kỳ quặc hơn Scarlett vào mùa thu năm đó. Mãi đến tháng Chín cậu ta mới chuyển đến và đó là một điểm khó khăn cho cậu ấy, chưa kể đến ngoại hình ốm yếu, gầy gò và làn da xanh xao. Bên cạnh đó, Cameron thường mặc đồ đen, khiến cậu ta lúc thì trông như xác chết, lúc lại đầy sinh lực - nói chung là còn tùy vào tâm trạng của người ngắm. Nói tóm lại, cậu ấy phải trải qua một quãng thời gian khá cam go, vì vậy cũng không có gì phải ngạc nhiên nếu như Cameron là học sinh được chú ý

nhất trong lớp Thiết kế ứng dụng của cô Pate.

Tôi vắng mặt một buổi học để đi khám sức khỏe định kỳ, và đến hôm sau thì Cameron Newton đã ngồi ở bàn chúng tôi.

- Nhìn kìa. Là Cameron Newton đấy. - Tôi thì thầm với Scarlett.

- Ừ. Cậu ấy tốt lắm. Tớ rủ cậu ấy ngồi chung với mình đấy.

- Scarlett vui vẻ nói và đưa tay vẫy cậu ấy. Cameron lập tức lúng túng và bắt đầu cúi gằm mặt xuống lọ hồ dán.

- Cái gì? - Tôi hỏi lại nhưng quá trễ rồi. Cameron đã nhìn lên. Cậu ta mặc một chiếc áo cổ lọ và quần jeans màu đen. Ngay cả đôi mắt trông cũng thật u ám.

- Cameron, đây là Halley. - Scarlett nói và kéo ghế ngồi xuống.

- Chào cậu. - Tôi mở lời.

- Xin chào. - Thật ngạc nhiên, giọng nói Cameron quá trầm và ngữ điệu thật hấp dẫn so với dáng người nhỏ thó. Cậu ta để móng tay rất dài, đang bận rộn nhào nặn cục đất sét với một con dao.

- Cameron đã sống ở Pháp năm năm. - Scarlett kể trong lúc chúng tôi ngồi xuống, lôi bảng chữ cái ra và bắt đầu sắp xếp. - Bố cậu ấy là một đầu bếp nổi tiếng đấy.

- Thế à? - Tôi hỏi lại. Cameron vẫn còn khiến tôi hơi ngại ngùng. Cậu ấy mang trong người sự dị biệt và lạc lõng, biểu hiện thường thấy khi người ta phải sống trong cô quạnh quá lâu. - Còn gì nữa không?

Scarlett đá vào chân tôi dưới gầm bàn và liếc xéo như thể tôi vừa giẫm cọt Cameron, dù tôi không hề có ý đó. Cameron đứng phắt dậy, kéo ghế ra và đi thẳng đến phòng vật liệu. Dáng đi của cậu ấy trông hệt như một ông già, chậm rãi và khoan thai. Khi cậu bước qua cái máy cắt giấy, một đám nữ sinh đang ngồi ở đó bỗng nhiên cười phá lên và tôi chắc chắn rằng tràng cười đó đủ lớn để nhắm vào cậu ấy.

- Cậu không hề nói với tớ rằng cậu chơi với Cameron Newton.

- Tôi hạ giọng.

- Tớ nghĩ chẳng có gì to tát. - Scarlett đáp lại, tiếp tục cắt chữ O. - Vả lại, tớ thấy chuyện này rất thú vị. Hôm qua, tớ đi học một mình, con nhỏ Maryann Lister với đám bạn của nó cứ rì rầm to nhỏ về tớ. Tớ nghe thấy hết cả. Ừ thì lại về chuyện đứa bé và Michael, rồi nào thì tớ là một con nhỏ hư hỏng, vân vân và vân vân. Ôi đủ thứ hết!

- Bọn nó dám nói thế à? - Tôi hỏi và quay sang tìm Maryann Lister. Cô nàng tỏ vẻ lúng túng nhìn lại cho đến khi tôi quay mặt đi chỗ khác.

- Bây giờ, tớ chẳng thêm bận tâm nữa. - Scarlett tiếp tục. - Tuy nhiên, ngày hôm qua tớ bức bối cả buổi sáng, và rất buồn vì cậu nghỉ học. Chỉ có một mình tớ ở đây thôi. Thế là tớ khóc rầm rức ngay trong lớp, ban đầu tớ cố giấu nhưng không được. Ngay lúc tớ buồn nhất thì Cameron kéo ghế qua và đặt mấy cục đất sét của cậu ấy lên bàn mình. Chúng có hình của Maryann Lister.

- Cái gì?

- Maryann Lister. Thật đấy! Nguyên một cái đầu nhỏ xíu với mặt mũi đang hoàng, chi tiết đến kinh ngạc. Cameron còn chạm cả cái nốt ruồi nhỏ trên cái cằm hình nộm, cả hoa văn của cái áo khoác nó mặc nữa cơ.

- Nhưng sao cậu ta phải làm thế? - Tôi vừa nói vừa liếc nhìn Cameron, lúc này tiếp tục rảo bước giữa lối đi trong phòng vật liệu như tìm kiếm thứ gì, tay cầm con dao khắc lên đất sét.

- Tớ không biết nữa. Tớ chỉ nói với cậu ấy là cái mô hình rất đẹp, cậu ấy cũng chẳng đáp lại gì, chỉ lẳng lặng đưa cho tớ quyển sách Lịch sử. Tớ không biết thế là ý gì nên trả lại. Ngay lúc đó thì tụi Maryann bắt đầu bàn tán gì đó về tớ và Cameron, kiểu như chúng tớ thật xứng lứa vừa đôi hay sao ấy!

- Sao mà tớ ghét con nhỏ đó quá! - Tôi nghiến răng.

- Này, cậu phải nghe tớ kể hết đã! - Scarlett cười lớn. - Xong rồi Cameron trình trọng đặt cục đất sét hình Maryann chính giữa bàn, ngay trước mặt bọn tớ, giờ cao quyền sách rồi thả xuống đê bẹp luôn con nhỏ. Như thế này này. - Scarlett vừa nói vừa minh họa, và một tiếng “*phịch*” vang lên. - Buồn cười kinh khủng, Halley ạ. Thật đấy, tớ cười đến vỡ bụng. Tớ lấy quyển sách đập đập vào cục đất sét, rồi đến phiên cậu ấy, cứ thế cả hai đập liên hồi vào phiên bản nhào nhọt của Maryann đến khi nó bẹp dúm. Tớ bảo với cậu rồi, Cameron cũng nghịch ngợm lắm đấy.

- Nghịch ngợm? Tớ không dám chắc nữa. - Lúc này Cameron đã ra khỏi khu vực để giấy màu, tay cầm một cục đất sét. Với mỗi bước đi, cậu ấy đều nhìn thẳng về phía trước như thể đang duyệt binh vậy.

- Sự thật là vậy, rồi cậu xem. - Scarlett khẳng định chắc chắn, trong khi Cameron gần bước đến bàn chúng tôi.

Thế là tôi dành các tiết học Thiết kế ứng dụng còn lại của tuần đó để làm quen với Cameron. Scarlett nói đúng, cậu ấy rất *hài hước*, kiểu quái quái và tỉnh bơ như không, khiến bạn nghĩ là chẳng có gì đáng cười, dù rất muốn. Ngoài ra, cậu ấy cực kỳ sáng tạo, cực kỳ tài năng. Chỉ mất vài phút, cậu ấy đã có thể dùng đất sét tạo hình khuôn mặt của bất kỳ ai, chính xác đến từng chi tiết. Cameron nặn khuôn hình Scarlett rất đẹp, từ những đường nét trên khuôn mặt cho tới nụ cười và mái tóc gọn sóng phủ ngang vai. Còn tôi thì cười mỉm, khuôn mặt nhỏ và giống như thật. Cách khắc họa thể giới trong những tiểu phẩm của cậu ấy thật hoàn hảo và tuyệt diệu.

Scarlett đã chào đón Cameron như thế, cũng như cô ấy đã chào đón tôi trước đây. Và Cameron cũng dần chiếm một vị trí trong lòng tôi, từ giọng nói nhỏ nhẹ, trầm tĩnh, đến những phục trang đen thui và giọng cười lập dị. Không có bất kỳ một điểm tương đồng nào giữa tôi và cậu ấy ngoài trừ một điều duy nhất: Scarlett. Và chỉ chừng đó đã đủ gắn kết chúng tôi thành bạn bè của nhau.

Mẹ tôi vẫn còn ác cảm với Macon. Chẳng qua là cậu ấy chưa làm gì quá đáng để mẹ “chính thức” phản đối, dù bà không thích. Ví dụ như những cuộc điện thoại vào mỗi tối: nếu tôi không nghe, Macon sẽ gác máy ngay mà không để lại lời nhắn nào. Đôi khi cậu ấy còn gọi đến vào rất khuya, và tôi nhắc máy ngay hồi chuông in hình ở đầu tiên. Tuy nhiên, mẹ tôi cũng đã kịp nhắc máy và tôi nghe thấy tiếng mẹ ngái ngủ trong điện thoại.

- Để con nghe. - Tôi nói và mẹ sẽ đặt điện thoại xuống. Còn Macon cười lớn trong khi tôi trốn sâu vào chăn, cố thì thầm để mẹ không nghe thấy.

- Mẹ cậu ghét tớ. - Macon nói. Cậu ấy có vẻ rất khoái chí.

- Mẹ còn chưa biết cậu mà.

- Ừ nhỉ. Ai đã biết tớ thì chắc chắn sẽ thích tớ thôi, giống như cậu ấy.

Tôi có cảm giác như Macon lại đang cười nhảu ở đầu dây bên kia.

Vì chuyện này, cộng với những sự thất vọng khác, mẹ tôi quyết định “thi hành” thêm nhiều quy định giới nghiêm mới.

- Không điện thoại điện thiếc gì sau mười giờ ba mươi nữa. - Một buổi sáng mẹ tôi ngồi uống cà phê và nói. - Bạn bè con nên giữ ý hơn đấy.

- Nhưng con đâu thể ngăn họ gọi đến?

- Cứ nói là điện thoại trong phòng con bị gỡ ra. - Mẹ tôi xẵng giọng. - Được chưa?

- Vâng.

Nhưng dĩ nhiên những cuộc gọi vẫn tiếp tục. Tôi hiếm khi được ngủ một giấc dài trọn vẹn vì lúc nào tay cũng đặt sẵn lên chiếc điện thoại. Tất cả chỉ là để được chúc Macon ngủ ngon, dù tôi cũng không biết chắc khi đó cậu ấy đang ở đâu nữa.

Ngoài ra còn vài sự việc khác. Ví dụ như vào ban đêm, Macon biết tôi không thể gặp cậu ấy nhưng vẫn lái xe ngang nhà và bấm còi hoặc dừng lại ngay biển đỏ đối diện cửa sổ phòng tôi. Tôi biết Macon đợi mình, nhưng tôi không thể ra ngoài. Và tôi cũng biết Macon hiểu rõ điều đó, nhưng cậu ấy vẫn đến và vẫn chờ đợi.

Thế là tôi nằm trên giường mỉm cười một mình, lòng yên tâm với ý nghĩ cậu ấy vẫn đang nhớ về tôi trong vài phút ngắn ngủi trước khi nhấn ga và rồ máy vọt đi. Mỗi lần như thế, ánh đèn bên nhà ông hàng xóm Harper tò mò lại bật sáng và ông ta chui ra cổng nhà, nhìn xuống đường. Tôi không biết tại sao Macon lại hành động như thế, cậu ấy biết rõ tôi đang lao đao và bố mẹ thì rất nghiêm khắc - điều mà có lẽ cậu ấy chưa bao giờ trải nghiệm. Mỗi khi nghe tiếng còi hoặc tiếng bánh xe rít trên mặt đường, dạ dày tôi luôn quặn lên, nửa vui mừng nửa lo âu. Còn mẹ thì ngẩng mặt lên khỏi quyển sách, tờ báo hoặc đĩa thức ăn, nhìn tôi như thể chính tôi đang ngồi sau tay lái, chính tôi nhấn ga và cũng chính tôi đã làm những người hàng xóm xung quanh giật mình.

Chính vì vậy mà tôi phải nghĩ ra đủ trăm phương ngàn kế để trốn ra mỗi khi Macon đến đón. Tôi thường ra ngoài vào tối cuối tuần, đi về phía nhà Scarlett rồi băng qua lùm cây phía sau hồ bơi nhà để gặp Macon đang đợi ở đường Spruce. Xuất phát từ điểm hẹn đó, chúng tôi sẽ đi khắp mọi nơi. Và dần dà, tôi bắt đầu biết thêm được từng chút một về cuộc sống của cậu ấy.

Một buổi tối, sau nhiều giờ lái xe loanh quanh, chúng tôi dừng lại ở một bãi đỗ gần chân đồi mênh mông. Nó nằm đối diện một tòa nhà cao tầng được trang hoàng bởi những cột đèn nối tiếp nhau. Tầng cao nhất của tòa nhà toàn những ô cửa sổ bằng kính. Từ đây, tôi có thể thấy nơi đó, người ta đi qua đi lại, tay cầm cốc rượu và cười nói như thể bữa tiệc đang diễn ra trên đỉnh của thế giới vậy.

- Đây là đâu? - Tôi hỏi khi cả hai bước ra khỏi xe và đi bộ lên đồi, trèo lên một cầu thang xoắn ốc với tay vịn bằng sắt dày.

- Là nhà tớ. - Macon trả lời vừa lúc chúng tôi dừng lại ngay cánh cửa kính mở ra một hành lang với những bức tường màu kem có đèn tỏa xuống.

- Nhà cậu? - Macon giữ cửa cho tôi. Khi tôi bước vào bên trong, ấn tượng đầu tiên của tôi là mùi tử đinh hương như mùi nước hoa mà mẹ tôi vẫn dùng trong những dịp đặc biệt lan tỏa khắp nơi. Tôi nhìn đồng hồ, đã mười một giờ sáu phút, chỉ còn năm mươi bốn phút nữa là tới giờ giới nghiêm của tôi.

Macon dẫn tôi vào thang máy và lấy mu bàn tay đập vào cái nút hình tam giác. Cánh cửa mở ra sau một tiếng bíp nho nhỏ. Thang máy được lót thảm dày màu xanh đậm, thậm chí còn có cả một băng ghế ngay phía góc tường cho bạn ngồi đợi nếu phải chờ quá lâu. Macon nhấn vào chữ P và thang máy bắt đầu chuyển động.

- Cậu sống ở tầng áp mái sao? - Tôi quay xung quanh, thấy hình ảnh mình phản chiếu qua bốn mặt thang máy được ốp bằng kính.

- Ừ, mẹ tớ "xí" được mà. - Macon đáp, mắt nhìn lên màn hình hiển thị số tầng trên đầu tôi.

Đây là lần đầu tiên tôi nghe Macon nhắc đến mẹ mình. Tất cả những gì tôi biết đều chỉ từ cách đây nhiều năm, khi bà còn sống cùng khu với tôi. Mẹ của Macon kinh doanh bất động sản và đã kết hôn ít nhất ba lần, trong đó lần cuối cùng là với một người đang phát triển chuỗi nhà hàng đồ nướng.

- Tuyệt thật. Cái thang máy này còn đẹp hơn cả nhà tớ! - Tôi xuýt xoa. Tiếng bíp lại vang lên lần nữa khi cánh cửa mở hướng ra một hành lang hẹp khác. Khi bước ra, xuyên qua một cánh cửa khép hờ, tôi thoáng thấy nhiều người đang đi lại, tiếng cười nói hòa lẫn với tiếng chạm cốc và tiếng đàn dương cầm.

- Phía này. - Macon nói rồi dẫn tôi quẹo qua một cái góc, vào một nơi nhìn giống phòng thay đồ hoặc phòng của người làm. Cậu ấy thò tay vào túi lấy ra một chiếc chìa khóa, mở cửa và đưa tay bật đèn. Rồi Macon đứng yên, giữ cửa mở, đợi tôi.

- Nhanh nào, Halley. Mình không có nhiều thời gian đâu. - Macon đưa tay chụp vào bên hông tôi, ngay đúng điểm nhột.

Căn phòng sơn màu xanh nhạt và khá nhỏ. Có một chiếc giường đơn gọn gàng, một chiếc tủ nhỏ và một cái bàn mới toanh. Phía sau cánh cửa đối diện căn phòng, tôi có thể nghe thấy tiếng ai đó đang chơi đàn dương cầm vọng lại. Trên ghế, ngay phía cuối giường là một chiếc ti-vi, có thứ gì đó đang đánh lên màn hình.

- Đây là phòng cậu à? - Tôi nói, tiến lại vài bước để xem thứ được đánh lên màn hình ti-vi. Trông như thể một bức hình vậy.

- Ừ, chờ ở đây nhé, tớ quay lại ngay! - Macon trả lời rồi mở hé cánh cửa đi qua phòng tiệc, lách người qua và đóng lại.

Tôi ngồi xuống giường, đối diện với cái ti-vi và chồm người về phía trước nhìn vào bức ảnh. Khung cảnh thật quen thuộc và tôi bất ngờ nhận ra người trong hình chính là mình! Tôi, tại khe vực Grand Canyon cùng với mẹ - bức ảnh mà chúng tôi vẫn treo ngay trên kệ lò sưởi. Nhưng phần của mẹ không ở đó, tấm hình đã được cắt gọn ghẽ ngay chỗ khuỷu tay đang dang ra của tôi.

Tôi cầm lấy bức ảnh và lật qua lật lại. Nó vẫn ở trong tay tôi khi Macon trở lại, mang theo hai ly nước và một đĩa thức ăn nhẹ.

- Đây, hy vọng cậu sẽ thích trứng cá muối. Thật ra thì nó là món ngon nhất ở ngoài ấy rồi.

- Cậu lấy cái này ở đâu vậy? - Tôi hỏi Macon và giờ bức ảnh lên trước mặt cậu ấy.

Macon nhìn tôi, chắc chắn là cậu ấy có đỏ mặt, dù chỉ trong tích tắc:

- Ở chỗ kia.

- Là ở đâu? - Thật ra, nếu giờ này về nhà và trông thấy khung ảnh trên kệ lò sưởi trông trơn trong khi mọi thứ xung quanh vẫn nguyên vẹn thì tôi cũng không mấy ngạc nhiên. Macon là như thế, lúc nào cũng bí ẩn.

- Ở chỗ kia. - Cậu ấy lặp lại, đưa ly rượu và đĩa thức ăn cho tôi.

- Ở đâu vậy, Macon. Nói đi mà! - Tôi nài nỉ.

- Của Scarlett. Tôi lấy nó, à không, mượn nó từ Scarlett. Bức ảnh gắn ngay trên cái gương trong phòng cô ấy.

- Ồ, cậu có thể xin tôi một tấm mà. - Tôi lại lật bức ảnh qua lại.

- Ừ nhỉ. - Macon đáp, không thèm nhìn tôi và búng một miếng bột nhỏ vào miệng.

- Macon, thật vui vì cậu thích tôi nhiều đến mức phải lấy trộm ảnh của tôi. - Tôi nói và hôn lên má cậu ấy, nơi mềm mịn thơm mùi kem cạo râu dễ chịu.

Bên ngoài, tiếng nhạc vẫn vang lên đều đặn. Trong căn phòng nhỏ hẹp này của Macon, chúng tôi giống như hai vị khách không mời.

- Cậu đâu có ở đây thường xuyên nhỉ? - Tôi hỏi.

- Ừ. - Macon ngồi thẳng dậy uống cạn ly rượu của mình. - Mà sao cậu biết?

- Căn phòng trông không giống như có người hay lui tới. Vậy cậu thường ở đâu, Macon?

- Tôi à, trước đây thì tôi ghé chỗ Michael suốt. Nhà cậu ấy rất rộng, ông bố thường đi xa triền miên, còn bà mẹ thì không ngó ngàng gì đến con cái. Vả lại tôi cũng có nhiều bạn, cả nhiều chỗ khác nữa. Cậu biết rồi đấy.

- Ừ. - Tôi đáp, nhưng rõ ràng là tôi không hề biết gì cả. Lãng du nay đây mai đó là điều hoàn toàn xa lạ với tôi. Tôi nhớ đến căn phòng của mình, nơi đầy ắp vật lưu niệm, tranh ảnh, huy chương và sách vở... tất cả những thứ đánh dấu sự trưởng thành của tôi qua từng năm tháng. Đó là nơi duy nhất trên đời này mà tôi biết mình sẽ mãi mãi thuộc về nó.

Tôi ngược lên và thấy Macon đang ngẩng nhìn mình. Cậu ấy cúi xuống hôn lên môi tôi. Tôi khẽ nhắm mắt tựa người xuống giường, cảm nhận cánh tay cậu ấy đang vòng qua người mình. Tiếng nhạc nền nhẹ và âm thanh nói cười từ căn phòng bên kia vọng qua, lúc trầm lúc bổng, và Macon cứ thế hôn tôi đắm đuối và chiếc giường bỗng trở nên vô cùng êm ái. Tấm khăn trải giường cũng có mùi hương quen thuộc của cậu ấy, ngòn ngọt phảng phất mùi khói thuốc. So với một người không mấy kinh nghiệm như tôi, nụ hôn của Macon có vẻ thành thạo nhưng tôi cố không nghĩ đến những đối tượng cậu ấy từng “thực hành” trước đây.

Sau những giây phút lâng lâng, tôi nhìn vào chiếc đồng hồ dạ quang trên tay Macon: đã mười hai giờ chín phút.

- Mình phải đi thôi, muộn quá rồi. - Tôi nói vội và đứng lên. Chiếc áo sơ mi của tôi đã nhăn nhúm xộc xệch còn môi thì bắt đầu cảm thấy tê cứng.

- Muộn? - Macon hỏi lại, giọng lúng túng.

- Quá giờ giới nghiêm của tớ! Trời ơi, tớ chết chắc rồi! - Tôi chụp lấy cái túi và mang vội giày vào chân, trong khi cậu ấy bước xuống bật cái đèn cạnh giường ngủ. Cậu ấy đã tắt đèn từ lúc nào thậm chí tôi cũng không để ý.

Chúng tôi chạy vội ra thang máy xuống dưới bãi, nhảy vào xe Macon và quẹo gấp qua các ngã tư, phớt lờ cả đèn báo. Cuối cùng cả hai cũng về đến khu nhà tôi vào lúc mười hai giờ hai mươi một phút. Qua các lùm cây, tôi đã nhìn thấy ánh đèn từ nhà Scarlett - nơi lẽ ra tôi phải có mặt ở đó suốt buổi tối này.

- Tớ phải đi đây. Cảm ơn nhé! - Tôi nói và mở cửa xe.

- Ngày mai tớ sẽ gọi cho cậu! - Macon gọi với ra qua cửa sổ. Thậm chí tôi có thể cảm giác được cậu ấy đang cười mỉm.

- Ừ! - Tôi trả lời, cười đáp lại. Những giây phút quý giá đang dần cạn kiệt. Tôi vội chào Macon lần cuối rồi đi tắt qua lùm cây vào hồ bơi nhà Scarlett, phía sau lưng còn nghe thấy Macon bấm còi khi chuẩn bị lái xe đi.

Tôi bước vòng ra phía trước hiên, mở cửa đi vào nhà bếp. Scarlett đang ngồi ngay bàn ăn vừa đọc cuốn *Cẩm nang chăm sóc thai nhi* vừa nhấm nháp kem.

- Cậu về trễ quá! - Scarlett nói với theo khi tôi đi ngang qua nhà bếp, tiến thẳng về phía cửa trước. Trên bàn cậu ấy còn dính cả một vệt kem sô-cô-la.

- Tớ biết. - Tôi nói và đưa tay lau vệt kem giúp cậu ấy. - Mai gặp nhé!

- Ừ! - Scarlett lại tiếp tục cúi mũi vào quyển sách, còn tôi mở cửa và bước ra lối đi, băng qua đường.

Mẹ đang đứng đợi tôi trong nhà, ngay cạnh cầu thang. Ngay vừa khi đóng cửa, tôi đã nghe tiếng xe Macon rít lên phía ngoài. Thật là không đúng lúc chút nào!

- Con về trễ. Đã quá giờ quy định rồi. - Mẹ nói bằng một giọng lãnh đạm.

- Vâng, con biết ạ. - Tôi ngần ngừ, cố nghĩ ra một lý do nào đó. - Scarlett và con xem phim quên mất cả thời gian.

- Con không ở nhà Scarlett. Mẹ thấy con bé ngồi một mình trong phòng khách suốt buổi tối. Con nói dối giỏi lắm đấy, Halley.

- Đây rõ ràng là một lời khẳng định của mẹ.

Phía bên ngoài, tiếng động cơ xe của Macon vẫn còn gầm gừ. Cậu ấy không biết là như thế càng khiến tình hình của tôi tồi tệ hơn.

- Con đã ở đâu? Con đi đâu với cậu ta, phải không? - Mẹ tôi hỏi.

- Chúng con chỉ đi ra ngoài chơi thôi. Có gì đâu mà mẹ lo.

- Hai đứa đã đi đâu? - Mẹ tôi to tiếng hơn. Bố lập tức xuất hiện ngay trên đầu cầu thang và nhìn xuống dò xét.

- Không đi đâu hết. - Tôi trả lời mẹ và nắm chặt tay lại, trong khi tiếng động cơ xe của Macon phía bên ngoài cứ mỗi lúc một ầm ĩ hơn. - Chúng con ở nhà cậu ấy, chúng con chỉ đi chơi chút thôi mà.

- Cậu ta sống ở đâu?

- Mẹ, chuyện đó đâu quan trọng.

Vẻ mặt mẹ tôi lạnh băng, nhưng nếu nhìn kỹ thì chẳng khác gì một cơn bão vừa đi ngang qua.

- Đối với mẹ nó rất quan trọng. Gần đây mẹ không hiểu cái gì đã nhập vào người con, Halley. Lén lút xuống nhà lên ra ngoài. Nói dối ngang nhiên trước mặt mẹ. Tất cả đều do Macon mà ra, một đứa con trai mà con không hề giới thiệu với bố mẹ, người mà bố mẹ không biết một chút gì cả.

Nỗi bất bình của tôi mỗi lúc một tích tụ nhiều hơn. Tôi nhắm mắt lại.

Giọng nói của mẹ cũng to hơn, cổ trăn áp tôi. Trong góc phòng này, nó dường như vang vọng khắp chung quanh tôi.

- Tại sao con lại nói dối bố mẹ, hả Halley? Sao con lại không trung thực như vậy? - Câu hỏi của mẹ khiến tôi không còn cảnh giác nữa, mẹ không giận dữ, không bực bội mà chỉ buồn bã. Tôi ghét như vậy.

- Mẹ không hiểu đâu. - Tôi đáp lại. - Con không muốn... Và rồi tiếng động cơ xe hơi nổi lên nghe chói tai và càng lúc càng lớn. Trời ạ, Macon muốn tôi thê thảm hơn hay sao vậy, cậu ấy không hiểu gì cả. Tiếng bánh xe kêu rít ken két trên đường, rồi Macon bắt đầu lao vút đi và đến ngay góc phố thì bấm còi inh ỏi. Không cần nhìn qua cửa sổ tôi cũng biết chắc đèn nhà hàng xóm Harper sẽ bật sáng và ông ấy - trong bộ đồ ngủ cùng đôi dép lê - đang nguyên rửa đám khói bụi mù mịt mà Macon để lại.

- Con nghe thấy gì chưa? - Mẹ tôi hỏi và quay sang nhìn bố, bố vội vã gạt đầu. - Cậu ta có thể đâm chết người nếu cứ lái xe cái kiểu đó. Đâm chết người đấy! - Giọng mẹ tôi run run pha chút sợ hãi, giống hệt giọng bà ngoại Halley vậy.

- Mẹ, để con...

- Đi ngủ ngay, Halley. - Bố tôi nói khẽ và bước xuống cầu thang. Bố ôm lấy vai và dìu mẹ vào nhà bếp, đứng nhẹ vào cái đèn khi họ đi ngang qua. - Đi đi con.

Tôi bước lên cầu thang, trống ngực vẫn còn đập thành thịch. Khi đi ngang tấm gương đặt ở hành lang, tôi khẽ soi mình vào đó, một cô gái tóc xõa ngang vai, mặc chiếc áo khoác jeans bạc màu và đôi môi hồng lên vì những nụ hôn. Tôi đối diện với hình ảnh của mình và hình ảnh ấy sẽ khắc sâu vào tâm trí của tôi: hình ảnh một đứa con gái đã đi quá xa vào đêm hôm đó ở hồ Topper, đứa con gái thuộc về Macon Faulkner, đứa con gái đã làm tan vỡ trái tim của mẹ mình mà không bao giờ hối hận. Chính là tôi.

CHƯƠNG X

- Nhìn này, đến tháng thứ tư, em bé sẽ tập mút, nuốt và bắt đầu mọc răng. Các ngón chân và ngón tay cũng dần thành hình rõ ràng hơn. - Scarlett nói rồi chuyển cho tôi quyển tạp chí.

- Ngạc nhiên ha, tớ tưởng cậu chỉ ăn hotdog và uống nước cam thôi chứ!

Đã là tháng thứ tư của thai kỳ và hai đứa tôi đang chờ đến lượt khám thai định kỳ của Scarlett. Sở dĩ tôi luôn phải đi cùng vì cô bạn thân của tôi sợ ống nghe và bác sĩ, và nếu tôi có mặt thì cậu ấy sẽ thấy an tâm hơn. Nhờ vậy mà tôi được đặc cách tạm hoãn “thi hành án” vì các tội sau: (1) lên đi chơi với Macon và (2) về nhà sau giờ giới nghiêm. Có lẽ tôi đã thành chuyên gia trong lĩnh vực bị cấm túc và trong tương lai, tôi nên viết sách hoặc tổ chức các buổi hội thảo về chủ đề đó chẳng.

- Tớ đã ăn uống bình thường lại rồi. - Scarlett trả lời và đổi tư thế ngồi. Cậu ấy mặc áo đầm hở lưng, cố gắng che giấu những phần cơ thể đang nảy nở. Phía sau Scarlett, ngay trên tường là một tấm poster với dòng chữ *Quá trình sinh sản của phụ nữ*. Tôi cố gắng không nhìn vào nó mà chuyển ánh mắt sang hình mấy chú gà tây và người hành hương được gắn xung quanh đó. Còn hai tuần nữa là đến lễ Tạ ơn.

- Nhưng cậu ăn ít rau xanh lắm đấy! Mấy lá xà-lách trong hamburger có được tính đâu! - Tôi nói.

- Thôi đi! - Scarlett ngả lưng ra sau và lấy tay xoa bụng. Mấy tuần gần đây, vóc dáng cậu ấy đã bắt đầu thay đổi, hông phình ra vừa phải trong khi ngực lại phát triển hơn hẳn. Cậu ấy nói đó là ích lợi duy nhất trong suốt quá trình mang thai này.

Có tiếng gõ cửa và một bác sĩ bước vào phòng. Đó là bác sĩ Roberts và trên tay cô ấy là một bìa hồ sơ. Cô mặc quần jeans xanh và mang giày thể thao màu hồng nhạt, còn mái tóc ngắn được hất gọn ra sau.

- Xin chào! - Cô ấy cất giọng, nhìn xuống tập bìa và bắt đầu ghi chép. - Scarlett, hôm nay em thấy thế nào?

- Em khỏe ạ. - Scarlett trả lời, rồi bắt đầu vặn vẹo bàn tay, dấu hiệu của sự thiếu thành thật. Trong lúc đó, tôi cố tập trung vào câu chuyện về Elvis[34] trong quyển tạp chí *Đời sống*.

- Xem nào, cái thai đã được mười sáu tuần. - Bác sĩ Roberts nhìn biểu đồ và nói tiếp. - Em có gặp vấn đề gì và có thắc mắc gì không?

- Không ạ. - Scarlett nói lí nhí. Tôi liếc nhìn cậu ấy. - Thật ra thì không ạ.

- Em có bị đau đầu, chảy máu cam hay bị táo bón không?

- Dạ không.

- Xạo! - Tôi nói lớn.

- Cậu im đi! - Scarlett vặc lại tôi và quay sang nói với cô Roberts. - Bạn ấy không biết gì đâu ạ.
- Thế em là ai? Chị em của Scarlett à? - Bác sĩ quay sang nhìn tôi và kẹp tập hồ sơ sang bên hông.
- Em là bạn của Scarlett ạ. Vì bạn ấy rất sợ bệnh viện và bác sĩ nên sẽ chẳng chịu nói gì đâu ạ.
- Thế à. - Bác sĩ Roberts mỉm cười. - Nào Scarlett, tôi hiểu việc mang thai dễ khiến ta lo lắng và sợ hãi thế nào, đặc biệt ở lứa tuổi của em. Nhưng em cần trung thực với tôi, vì thai nhi và vì chính em nữa. Việc bác sĩ nắm được diễn biến sức khỏe thai phụ là rất quan trọng và cần thiết.
- Cô ấy nói đúng đấy! - Tôi chêm vào và Scarlett liếc xéo tôi. Thế là tôi đành quay lại cúi mũi vào tờ báo.

Scarlett lấy tay mân mê mép áo và ngập ngừng:

- Dạo gần đây, em rất hay ợ nóng và thấy hoa mắt.
- Điều đó là bình thường thôi. - Bác sĩ nói rồi đỡ Scarlett ngồi dựa lưng ra sau. Cô ấy luồn tay dưới lớp vải váy, đặt lên bụng Scarlett kiểm tra và đặt ống nghe lên. - Em có thấy thêm ớn hơn không?
- Có ạ. Em ăn liên tục.
- Thế là tốt đấy! Em nhớ phải bổ sung nhiều protein và vitamin C nhé. Lát nữa, tôi sẽ đưa cho em một bản hướng dẫn và chúng ta sẽ thảo luận với nhau sau. - Bác sĩ Roberts cất ống nghe đi và xem xét hồ sơ một lúc. - Huyết áp ổn định, mẫu nước tiểu cũng lấy rồi. Em còn thắc mắc gì nữa không?

Scarlett khẽ liếc tôi, nhưng tôi chỉ im lặng lật từng trang báo và đọc cả chuyên trang chính trị, giả vờ như không nghe thấy gì cả.

- Thật ra... - Scarlett nói khẽ. - Em muốn hỏi là có đau lắm không ạ?

- Cái gì đau?

- Khi sinh ấy ạ. Có đau lắm không bác sĩ? Bác sĩ Roberts mỉm cười và trả lời Scarlett:

- Còn tùy thuộc vào từng trường hợp, nhưng nếu nói không đau đón chút nào thì rõ là đang gạt em. Điều đó cũng tùy thuộc vào phương pháp sinh em chọn nữa. Một số phụ nữ thích sinh thường hơn, nghĩa là không muốn dùng thuốc hay bất cứ biện pháp nào cả. Có rất nhiều khóa học dành cho các bà mẹ và tôi rất khuyến khích em tham dự, ở đó người ta sẽ hướng dẫn em cách hít thở và nó sẽ giúp em rất nhiều trong quá trình sinh nở.

- Nhưng cô vừa nói là có đau đón.

- Tôi nói còn tùy thuộc nhiều thứ, Scarlett. Thành thật mà nói thì sẽ phải đau đón. Nhưng em thấy đấy, biết bao nhiêu người đã trải qua chuyện sinh nở, nhờ vậy mà mới có chúng ta ngày hôm nay. Nó sẽ không khủng khiếp lắm đâu, em hiểu chứ?

- Vâng ạ. - Scarlett trả lời miễn cưỡng và đưa tay xoa xoa bụng.

- Cậu sẽ cần đến thuốc giảm đau thôi. Hoặc là tốt nhất thì người ta nên đánh câu bất tỉnh, bằng một cái gậy bóng chày chẳng hạn. - Tôi nói đùa khi cả hai rời khỏi phòng khám và đến cửa

hàng Milton. Hôm nay, chúng tôi có ca trực từ mười hai giờ đến sáu giờ chiều. Tôi lái xe còn Scarlett có người trong chiếc ghế và thở dài.

- Tôi biết, nhưng như thế sẽ có hại cho con tôi.

- Cái gậy ấy hả?

- Không, thuốc ấy. Tôi nên tham dự một lớp tập huấn để học cách hít thở đều đặn.

- Lớp kỹ thuật Lamaze ấy hả?[35]

- Ừ, đại loại vậy. Chắc mẹ sẽ đi cùng tôi. - Scarlett lật qua lật lại tập tài liệu mà bác sĩ Roberts vừa đưa khi nãy, tất cả đều in hình những phụ nữ mang thai với vẻ mặt viên mãn ngay trên trang bìa.

- Dĩ nhiên cô Marion sẽ đi chứ! Rồi khi cậu trở dạ, cô ấy cũng sẽ ở bên cạnh cậu. Như thế thì tốt quá!

- Tôi không biết nữa. Mẹ vẫn cứ nói mãi về chuyện cho đứa bé đi, như thể trăm phần trăm là mẹ sẽ làm điều đó. Mẹ tôi đã liên lạc với cả trung tâm bảo trợ trẻ em rồi.

- Cô ấy sẽ đổi ý thôi.

- Có thể mẹ cũng đang nói câu ấy về tôi đấy! Không sớm thì muộn, một trong hai người sẽ phải thua cuộc. - Chúng tôi đã đến bãi đỗ xe của siêu thị, thứ bảy nào xe cộ của khách đi mua sắm cũng đậu kín nơi đây.

Chiều hôm ấy, sau khi đã tính tiền cho khoảng một ngàn đứa con nít ồn ào mua đến cả trăm lít sữa, mấy trăm trái chuối và Coca giảm béo chai hai lít, tôi nhìn xuống hàng người đang đợi tính tiền tại quầy của mình và phát hiện ra mẹ. Mẹ đang đọc tạp chí *Nội trợ đảm đang*, trên tay cầm một chai rượu. Mẹ mỉm cười khi thấy tôi và đưa tay lên vẫy vẫy. Cho đến tận lúc này, mẹ vẫn thường xúc động đôi chút khi thấy tôi đang làm việc.

- Chào con! - Mẹ nói vui vẻ khi đến gần quầy và đặt chai rượu xuống trước mặt tôi.

- Vâng ạ. - Tôi đáp lại và quét nó qua máy rồi nhấn nút tính tiền.

- Mấy giờ con xong việc?

- Sáu giờ ạ.

Sau lưng tôi, tiếng Scarlett đang đôi co với một ông khách về giá bán của mấy trái nho: “Bảy đô-la tám mươi chín xu chứ, thưa ông?”.

- Chúng ta đi ăn tối nhé! - Mẹ nói và đưa cho tôi tờ mười đô-la. - Hôm nay mẹ mời.

- Con không biết, con đang mệt.

- Mẹ muốn nói chuyện với con. Mẹ sẽ đón con đấy. - Mẹ tôi đáp. Dòng người đã đầy lên và các vị khách hàng bắt đầu sốt ruột.

Cũng giống như tôi, họ không muốn phí thời gian với màn nài nỉ của mẹ con tôi.

- Nhưng mẹ, con không...

Tôi bối rối, trong lúc mẹ cầm lấy chai rượu và tiền thừa rồi tiến thẳng ra cửa, nói với lại:

- Sáu giờ tối nay mẹ sẽ đợi con.

Mẹ tôi đi khuất, để mặc tôi ở lại với một ông khách béo ú cầm hai hộp bánh ngọt thập cẩm Super Snax và một chai rượu Old English. Đạo gần đây, để đối phó với tôi, mẹ chuyển sang dùng phương pháp nhanh-gọn-quyết liệt. Trong suốt buổi chiều hôm đó, tôi mãi suy nghĩ xem mẹ đang lên kế hoạch gì và định dùng mưu kế gì với tôi nữa đây.

Mẹ đón tôi đúng sáu giờ chiều và vẫn để xe nổ máy khi đợi tôi ở khu bốc dỡ hàng. Khi tôi vào trong, mẹ nhìn tôi mỉm cười thân thiện khiến tôi áy náy khôn tả vì những nghi ngại của mình trong suốt buổi chiều.

Chúng tôi đến một nhà hàng buffet pizza Ý ở gần nhà, các bàn ăn tại đây đều trải khăn ca-rô. Sau khi dùng xong khoảng nửa miếng pizza xúc xích bò heo, rắc thêm tiêu rồi trò chuyện đôi ba câu về trường lớp và công việc tại cửa hàng Milton, mẹ khẽ dựa lưng vào thành ghế và nói với tôi:

- Mẹ muốn nói chuyện với con về Macon.

Cách mẹ gọi “Macon” khiến người ta có thể lầm tưởng rằng mẹ biết cậu ấy, thậm chí họ có thể là bạn cũng nên.

- Ừ, thành thật mà nói, Halley, mẹ không hài lòng với mối quan hệ này. - Mẹ nói và đưa cốc lên khẽ hớp một ngụm nước.

Thôi đi, mẹ đâu có ở vào vị trí của con. - Tôi nghĩ thầm nhưng không nói gì. Giờ thì tôi chắc chắn rằng đây sẽ không phải là một cuộc thảo luận hay đối thoại song phương để tôi có thể bày tỏ ý kiến của mình. Tôi hiểu rất rõ mẹ, tôi hiểu nét mặt và từng tiếng thở dài trong giọng nói của mẹ. Tất cả đều đang ngầm chuyển tải thông điệp.

- Đạo gần đây, kể từ khi cặp kè với Macon, con trốn học, phá luật và luôn có thái độ đối đầu với bố mẹ. Thành thật mà nói, mẹ không còn nhận ra con nữa, Halley à.

Rõ ràng là mẹ đã định sẵn từng câu từng chữ, thậm chí có lẽ mẹ đã vạch sẵn một dàn bài dựa trên những quyển sách của mẹ. Tôi vẫn tiếp tục im lặng nhón một miếng pizza nhưng cảm giác ngon miệng đã tan biến đâu mất. Trong lúc đó, mẹ vẫn tiếp tục nói.

- Ngay cả diện mạo của con cũng thay đổi. - Mẹ đã cao giọng hơn, còn tôi rụt người lại trong chiếc ghế của mình. Đây rõ ràng không phải là nơi thích hợp để nói những chuyện này. - Người con đầy mùi thuốc lá mỗi khi về đến nhà, mặt mũi bơ phờ và lơ đãng. Con không bao giờ nhắc đến chuyện học hành với bố mẹ nữa. Con ngày càng xa cách bố mẹ.

Xa cách. À, đúng đấy. Nếu mẹ không bám lấy tôi như đĩa thì chắc tôi đã biến đi từ đời nào rồi.

- Tất cả đều là những dấu hiệu đáng ngại mà mẹ vẫn thường khuyên các bậc phụ huynh phải để tâm đến. - Mẹ tiếp tục.

- Con chẳng làm gì cả. Con chỉ về trễ hai mươi phút thôi.

- Vấn đề không phải chuyện về trễ, con biết rõ điều đó, Halley. - Mẹ tôi ngừng lại khi nhân viên phục vụ tiến đến đưa thêm bánh mì, rồi hạ giọng xuống và tiếp tục. - Macon gây ảnh hưởng không tốt đến con.

Mẹ nói về Macon cứ như thể đang nói về thực phẩm, không phải là ớt chuông hay cam mà là một thanh sô-cô-la nhóp nhép vậy.

- Mẹ thì biết gì về cậu ấy chứ. - Tôi nói.

- Là bởi vì con có bao giờ muốn nói với mẹ về cậu ta đâu!

- Mẹ thả phịch cái khăn ăn xuống đĩa. - Mẹ đã cho con hết cơ hội này đến cơ hội khác để chứng minh là mẹ sai. Mẹ đã cố để thảo luận...

- Làm gì có thảo luận chứ. - Tôi ngáp dài. - Mẹ có sẵn định kiến trong đầu rồi, mẹ ghét cậu ấy. Và xét cho cùng thì chuyện này cũng chẳng liên quan đến cậu ấy.

- Tất cả những gì mẹ biết là cậu ta lái xe như thằng điên, cũng không sống ở Lakeview. - Mẹ nói và dí sát mặt vào mặt tôi.

- Còn con, Halley, con sẵn sàng làm mọi thứ vì cậu ta, như nói dối bố mẹ và nhiều chuyện khác nữa. Điều mẹ *không* biết chính là hai đứa đã làm gì và mọi chuyện đi xa đến mức nào như có nghiện ngập hoặc gì gì nữa không.

- Nghiện ngập? - Tôi lặp lại và cười lớn. - Trời ạ, những gì mẹ nghĩ đến chỉ là nghiện ngập thôi sao.

Mẹ tôi không cười, mà hạ giọng:

- Bố mẹ đã bàn về việc này. Cả hai quyết định con sẽ không được gặp cậu ta nữa.

- *Cái gì?* - Tôi nói, dạ dày quặn lên và nóng bừng. - Bố mẹ không thể làm như vậy. Bố mẹ không có quyền đó.

Mẹ ngả lưng ra phía sau, dựa vào thành ghế và khoanh tay lại. Rõ ràng mọi thứ không diễn ra theo đúng ý mẹ. Đây không phải là văn phòng của mẹ và tôi cũng chẳng phải một bệnh nhân để mẹ có thể bắt ép. Nhưng tôi không biết mẹ nghĩ gì, phải chăng mẹ nghĩ mình đang ban phát ân huệ cho tôi?

- Halley, những việc làm gần đây của con khiến bố mẹ không còn sự lựa chọn nào khác. Mẹ không nghĩ con biết tự ý thức được rằng một lỗi lầm nhỏ có thể dễ dàng phá hỏng cả cuộc đời con. Chỉ cần một sự lựa chọn sai lầm thôi là...

- Mẹ sắp nhắc đến Scarlett chứ gì! - Tôi lắc đầu, quá mệt mỏi với việc phải tranh luận và trăn trở về tương lai sắp tới của mình.

- Không. Mẹ đang nói đến chuyện con gia nhập đám bạn xấu, bị ảnh hưởng rồi làm những chuyện con chưa sẵn sàng. Những việc mà con *không muốn* làm. Con đâu biết được Macon dính dáng vào những gì chứ.

Tôi thực sự ghét cái cách mẹ liên tục nhắc đến tên cậu ấy.

- Ngoài xã hội có biết bao điều nguy hại, trong khi con còn quá non nớt. Con cũng giống như mẹ, Halley, con luôn có xu hướng không nhìn người khác theo đúng bản chất thật sự của họ.

Tôi ngồi yên quan sát gương mặt điềm tĩnh của mẹ, khi mẹ nói với tôi rằng tôi đang cảm thấy thế nào, tôi nghĩ gì và về mọi chuyện khác nữa. Trong suy nghĩ của mẹ, tôi như một bài toán đố

do mẹ tạo ra và vì thế mẹ nghĩ mình sẽ luôn biết cách giải. Và nếu không thể duy trì được sự gần gũi giữa hai mẹ con thì mẹ sẽ cố bắt tôi ngồi yên ở một vị trí mà mẹ muốn.

- Mẹ sai rồi. - Tôi nói rành rọt, biết chắc rằng mình sắp thốt ra những lời khó nghe để sớm kết thúc chuyện này. Tôi thậm chí đã kéo ghế đứng dậy. - Con sẽ không bị ảnh hưởng, con cũng không non nớt. *Và con không hề giống như mẹ.*

Giọt nước đã tràn ly. Khuôn mặt mẹ trống rỗng sững sờ, như thể tôi vừa nhào người qua và tát vào mặt mẹ.

Mẹ muốn xa cách? - Tôi nghĩ thầm. - Vậy thì sẽ có xa cách. Mẹ tôi ngồi yên trên ghế, cố giữ giọng bình tĩnh:

- Ngồi xuống, Halley. Ngồi xuống ngay.

Tôi đứng yên đó, lòng chỉ nghĩ đến việc chạy ra khỏi cửa và hòa nhập vào thế giới bí mật của Macon - với những tiệm bánh pizza, những hẻm hóc và ngõ vắng hay cùng nhau lái xe đến căn phòng áp mái của cậu ấy và biến mất ở đó. Mỗi mỗi.

- Con ngồi xuống. - Mẹ lặp lại. Mẹ đang nhìn vào một điểm vô định vượt qua đỉnh đầu tôi và xa xăm đến tận bãi đỗ xe. Mẹ khẽ chớp mắt liên tục và tôi có thể nghe thấy tiếng thở dài nào nề của mẹ.

Tôi kéo ghế ngồi xuống, trong lúc mẹ lau miệng bằng chiếc khăn ăn rồi vẫy tay ra hiệu cho người bồi bàn. Chúng tôi thanh toán hóa đơn và trở ra bãi đỗ xe, cả hai tuyệt nhiên không ai nói với ai lời nào. Dọc đường về nhà tôi chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, quan sát những ngôi nhà trôi tuột lại phía sau lưng và nhớ đến khe vực Grand Canyon - nơi mênh mông rộng lớn khó chinh phục - tựa hồ như rất nhiều sự việc ngay lúc này đây.

Khi về đến nhà chúng tôi lái xe ngang qua chỗ chú Steve đang bước ra khỏi chiếc Hyundai đỗ ngay trước cửa nhà Scarlett. Chú ấy mang theo hoa như thường lệ, nhưng hôm nay lại mặc một chiếc áo jacket bằng vải tuyết mền bạc có nhiều miếng vá ở khuỷu tay. Lần này, không cần đến Scarlett mà tự tôi cũng nhìn ra dấu hiệu nhận dạng của “đức ngài” Vlad “Dracula”: đôi giày ống. Nó không phải loại bình thường mà rất to, làm bằng da và kim loại với gót giày dày và những khóa kéo, khiến tôi như nghe thấy những tiếng lạnh canh do kim loại va chạm trong tai mình, dù cửa kính xe đang đóng kín, cách âm. Đôi giày ống như của các chiến binh ấy lộ ra dưới ống quần chú Steve, chẳng khác nào chú ấy vừa dùng nó dẫm đạp lên đầu kẻ thù. Chú vẫy tay nồng nhiệt khi thấy chúng tôi đi ngang qua, còn mẹ, do vẫn còn cau kính, nên chỉ đưa tay lên vẫy lại cho có lệ.

Mẹ và tôi vẫn im lặng tận khi vào nhà bếp. Bố đang nghe điện thoại, lưng hướng phía chúng tôi. Khi bố quay ra, tôi biết ngay có chuyện gì đó không ổn.

- Xin đợi một chút! - Bố nói vào ống nghe rồi lấy tay che lại.

- Julie. Mẹ gặp chuyện rồi.

Mẹ tôi đặt túi xách xuống:

- Sao? Có chuyện gì hả anh?

- Mẹ bị ngã, chấn thương nặng lắm em ạ. Cũng may hàng xóm phát hiện ra, nhưng cũng phải mất một lúc lâu.

- Mẹ bị ngã? - Giọng mẹ tôi hốt hoảng.

- Bác sĩ Robbins đây! - Bố nói và đưa điện thoại cho mẹ. - Anh đi gọi điện đặt vé máy bay đây.

Mẹ tôi đón chiếc điện thoại từ tay bố và hít một hơi thật sâu, trong khi bố siết nhẹ vai mẹ trấn an rồi đi thẳng đến bàn làm việc. Tôi đứng ngay cánh cửa và nín thở chờ đợi.

- Xin chào, tôi là Julie Cooke đây. Vâng, chồng tôi có nói... Vâng, tôi biết. Bác sĩ có biết mẹ tôi ngã lúc nào không? Vâng, vâng, được rồi.

Trong lúc nghe điện thoại, mẹ vẫn nhìn thẳng vào tôi một cách vô thức. Cái nhìn đó không phải kiểu nhìn chăm chú hay để nhận ra sự tồn tại của tôi. Chỉ đơn thuần là nhìn về phía tôi, thật điềm tĩnh, như thể tôi là điều duy nhất giúp mẹ trấn tĩnh lại.

- Chồng tôi đang đặt vé máy bay, tôi sẽ đến đó sớm nhất có thể. Bà ấy có đau đớn lắm không thưa bác sĩ?... Vâng, dĩ nhiên rồi ạ. Vậy là ca phẫu thuật sẽ bắt đầu lúc sáu giờ sáng mai, tôi sẽ... tôi sẽ đến đó sớm nhất có thể. Vâng ạ. Cảm ơn bác sĩ vô cùng. Chào bác sĩ.

Mẹ tôi gác máy và quay lưng lại với tôi. Mẹ đứng yên đó, tay vẫn chưa rời chiếc điện thoại. Tôi thấy lưng mẹ căng lên và hai xương vai nhô ra.

- Bà ngoại con bị thương. - Mẹ nói khẽ nhưng vẫn không quay lưng lại. - Bà ngã và bị gãy xương sườn, sáng mai bác sĩ sẽ phải phẫu thuật hông cho bà. Bà cứ nằm một chỗ ở nhà một lúc lâu rồi người ta mới phát hiện ra.

Nói đến đó, mẹ tôi nghẹn lời và giọng bắt đầu run run.

- Bà sẽ không sao chứ ạ?

Từ hành lang vắng lại tiếng bố đang hỏi lịch trình và các thông tin khác về chuyến bay.

Tôi thấy bờ vai mẹ thông xuống, rồi lại căng lên. Mẹ hít một hơi dài và quay lại, gương mặt điềm tĩnh:

- Mẹ không biết con ạ. Chúng ta phải chờ thôi.

- Mẹ... - Tôi lên tiếng, cố nghĩ xem nên nói điều gì để hàn gắn lại khoảng cách mà tôi vừa mới tạo ra chỉ vì không muốn chia sẻ và mở lòng mình với mẹ.

- Julie! - Từ trên lầu bố tôi gọi to. - Một giờ nữa sẽ có chuyến bay, nhưng em phải nghỉ chạng khá lâu ở Baltimore. Anh nghĩ đây là chuyến nhanh nhất rồi.

- Không sao. - Mẹ đáp lại, giọng bình tĩnh. - Anh đặt vé đi, em sẽ chuẩn bị đồ đạc.

- Mẹ ơi, con...

- Con yêu, không có thời gian đâu. - Mẹ nói nhanh rồi đi ngang qua tôi, vai mẹ huých vào người tôi - Mẹ phải đi chuẩn bị đây.

Thế là tôi vào phòng mình và ngồi yên trên giường, với bài tập toán trên tay và cửa phòng để mở. Tôi nghe thấy tiếng tủ quần áo đóng mở, tiếng mẹ gói ghém đồ đạc và giọng trấn an của bố. Nhưng tệ nhất là khi im lặng bao trùm khắp căn nhà, dù tôi đã cố rướn người lên nghe ngóng, mong bắt lấy dù chỉ một từ hay một âm thanh nhỏ bé nhất. Nếu so với những dồn nén ứ đọng trong lòng người, bất cứ điều gì ở đời cũng đều trở nên tốt đẹp cả. Tôi biết mẹ cần được

khóc.

Me bước vào phòng, ôm tôi và khẽ xoa đầu tôi như hồi còn bé. Me nói tôi không cần phải lo lắng, rằng mẹ sẽ gọi điện và rồi tất cả sẽ ổn. Mẹ đã quên những lời tôi nói lúc này và tất cả những gì mới xảy ra vào bữa tối. Vậy thôi, chỉ cần một cú điện thoại, mẹ lại trở về là một đứa con gái bé bỏng của một người mẹ.

CHƯƠNG XI

Việc mẹ vắng nhà đồng nghĩa với việc tôi tạm thời được “trả tự do”. Theo thống kê từ hãng truyền thông Arbitron[36], chương trình radio sáng của bố vẫn giữ tỷ lệ người nghe cao nhất ngưỡng, cũng có nghĩa là bố tôi sẽ bận rộn suốt các buổi trưa và buổi tối để chuẩn bị cho các sự kiện quảng bá. Suốt mấy tháng qua, bố đã thua cá cược vài lần với các thánh giả trên sóng. Một lần khiến bố phải biểu diễn tại một quán bar trong vùng trước sự chứng kiến của cả trăm người đang tiệc tùng tại đó, và trình diễn thì không được “tốt đẹp” cho lắm. Rồi sau đó, cơn phấn khích lại “kéo” luôn bố vào một trận đấu vật với một người đàn ông có biệt hiệu “*nhà vô địch*” tại khách sạn Hilton nhân một buổi quyên góp từ thiện; sự kiện này khiến khắp người bố bầm dập, phải bó nẹp mũi suốt một tuần. Và bố, như thường lệ, rất khoái chí với những trò đó. Sáng nào trên đường đến trường, tôi cũng nghe bố ca cẩm về chuyện cạn kiệt ý tưởng để rồi tất cả kết thúc với hàng tá câu bông đùa của bố.

Lẽ dĩ nhiên, chuông điện thoại nhà tôi reo liên tục, và ở đầu dây bên kia là giọng nói đầy căng thẳng của chú Lottie, người chịu trách nhiệm sắp xếp và lên lịch các hoạt động truyền thông của bố như đến các khu trung tâm thương mại, hội họp hoặc tham dự các buổi diễn thuyết, “đấu khẩu” của các chính trị gia.

Trong khi mẹ khẳng khái là bố không còn nhỏ và ngây ngô đến mức cần đến những thứ tào lao đó thì sự thực là bố con tôi giờ đây không có thời gian gặp nhau nhiều. Nói đơn giản là bố ít chú ý đến tôi hẳn đi. Thường thì khuya lắc khuya lơ, bố con tôi mới gặp nhau được chốc lát, khi tôi đi ngang phòng bố mẹ để vào nhà tắm đánh răng. Và thế là giữa hai bố con hình thành một thỏa thuận ngầm: nếu tôi có mặt vào đúng giờ quy định, bố sẽ chẳng hỏi han gì. Dù sao thì mẹ cũng chỉ vắng nhà có bốn ngày.

Dĩ nhiên thời gian này tôi gặp Macon suốt. Cậu ấy thường đưa tôi đến chỗ làm sau giờ học, rồi sau đó lại đón tôi về nhà. Scarlett xưa nay vẫn cho tôi quá giang nhưng bây giờ, bà mẹ tương lai này cũng bận rộn hết như bố tôi vậy. Scarlett đang cố làm tăng ca để kiếm thêm tiền mua quần áo và các vật dụng khác cho em bé, ngoài ra cậu ấy dành nhiều thời gian cho Cameron - người luôn làm Scarlett cười và hay nghịch chân cậu ấy. Cuối cùng, cô Bagbie, chuyên viên tư vấn tâm lý ở trường tôi cũng thuyết phục được Scarlett tham dự nhóm *Đồng hành cùng các bà mẹ nhí*, họ hội họp tại trường hai buổi chiều mỗi tuần. Ban đầu, Scarlett không muốn đi, nhưng rồi khi phát hiện ra những thành viên còn lại, một số mang thai, số khác thậm chí đã có con nhỏ, cậu ấy thấy bớt lẠc lõng hơn hẳn. Scarlett - như xưa nay vốn vậy - là người có thể kết bạn ở bất cứ đâu.

Macon và tôi rất hạnh phúc. Hôm thứ hai, bọn tôi không thèm đến trường mà dành toàn bộ thời gian lái xe lang thang, ăn McDonald's và lê la đến tận bờ sông. Tối hôm đó, khi nhà trường gọi điện đến thì bố lại không có nhà, và thế là tôi dễ dàng trình bày cái cớ bị ốm trong lúc mẹ đi vắng. Macon đã giả mạo được chữ ký của mẹ tôi và cậu ấy sẵn lòng múa bút vào tất cả những giấy tờ nào mà tôi cần.

Mẹ gọi về nhà mỗi tối, luôn hỏi tôi những câu thường lệ về chuyện học hành và công việc hoặc bố con có nhớ chăm sóc nhau không. Mẹ nói rất nhớ tôi và báo là bà ngoại Halley đang dần hồi phục. Mẹ cũng nói mẹ thấy tiếc vì chúng tôi đã tranh cãi, giải thích rằng mẹ biết rất khó cho tôi nếu bị buộc phải rời xa Macon, nhưng đến một lúc nào đấy tôi sẽ hiểu điều đó là đúng đắn. Ở đầu dây bên này, tôi luôn gật gù với mẹ trong lúc nhìn Macon lái xe đi, ánh đèn quét ngang mặt

tôi và lắng nghe tiếng còi inh ỏi dần xa tít. Tôi tự bênh vực, tự trấn an mình là chẳng có gì phải áy náy, bởi chính mẹ đã không công bằng với tôi và luôn cố áp đặt luật lệ theo ý mẹ. Tự an ủi như thế đôi khi cũng thoải mái thật, nhưng không phải lúc nào cũng vậy.

Buổi tối trước khi hai bố con tôi chuẩn bị đến Buffalo để nghỉ lễ Tạ ơn, Macon đón tôi từ chỗ làm về nhà. Khi chúng tôi dừng xe, bên trong ngôi nhà vẫn tối đen.

- Bố cậu đâu rồi? - Macon hỏi và tắt máy xe.

- Tôi không biết, chắc vẫn đang làm việc ở đài. - Tôi trả lời và xoay người nhặt chiếc ba-lô từ ghế sau rồi mở cửa.

Khi tôi nhoài người vào trong hôn tạm biệt Macon, cậu ấy kéo tôi lại, mắt vẫn nhìn vào trong nhà. Bên kia đường, ngọn đèn trước nhà Scarlett đã sáng, cô Marion đang ngồi xem ti-vi trong phòng khách, chân gác lên cái bàn trà. Trong nhà bếp, Scarlett đang đứng ngay kệ và khuấy thử gì đó.

- Này, mình sẽ lại gặp nhau sau khi tớ đi nghỉ lễ về mà! - Tôi đặt tay lên vuốt ve cổ Macon.

- Cậu không mời tớ vào nhà sao?

- Vào nhà? - Tôi hỏi lại. Macon chưa bao giờ yêu cầu tôi điều đó. - Cậu muốn vào nhà à?

- Dĩ nhiên rồi! - Macon mở cửa xe, rồi cả hai chúng tôi bước lên lối đi, ngang qua bụi hoa cúc của mẹ và tiến đến bậc thang trước cửa nhà. Một tờ báo nằm chỏng chơ ngay trước cửa và vài chiếc lá xào xạc bay ngang qua. Có vẻ như trời sắp mưa.

Tôi lục lọi khắp ba-lô, tìm chiếc chìa khóa rồi mở cửa và giữ yên đó, trong khi một tiếng gầm lớn bất chợt vang dội trên bầu trời. Không cần nhìn lên, tôi cũng biết một chiếc máy bay đang đến gần, và khung cửa sổ bắt đầu rung lắc.

- Ôi trời, ồn kinh khủng! - Macon giật mình.

- Ừ, vào giờ này thì ồn lắm. - Tôi đáp lại. - Cứ đến chập tối là máy bay bay nhiều lắm.

Bên trong ngôi nhà tối đen nên tôi phải chạm vào tường để tìm công tắc điện. Ngay khi ánh đèn vừa lóa lên trên đầu chúng tôi thì có một tiếng “póp”, thêm một ánh chớp nữa và căn nhà lại tối đen như mực.

- Đợi một chút! Để tớ bật đèn khác lên. - Tôi thả chiếc ba-lô xuống trong lúc Macon bước vào, vài chiếc lá vẫn còn bay ngang chân cậu ấy.

Và rồi tôi cảm nhận được vòng tay ấm áp của Macon ôm tôi từ phía sau, trong khi bàn tay mát lạnh của cậu ấy đặt lên bụng tôi. Macon hôn tôi ngay trong bóng tối nơi góc riêng của bố mẹ tôi. Dường như bóng tối trong căn nhà trống này chẳng hề gây trở ngại cho cậu ấy, Macon dìu tôi qua phòng khách, ngồi xuống ghế dài và ngả người tôi xuống, nằm đè lên chiếc gối thêu của mẹ. Tôi hôn đáp lại Macon, để yên cho bàn tay cậu ấy kéo áo tôi lên và cảm nhận hơi ấm của chân cậu ấy vắt qua chân tôi. Từ xa vọng lại tiếng rền rĩ của một chiếc máy bay khác.

- Macon, bố tớ có thể về nhà bất cứ lúc nào! - Tôi nói, dần lấy lại nhịp thở.

Macon vẫn không ngừng hôn, đôi bàn tay tiếp tục khám phá cơ thể tôi. Rõ ràng cậu nói vừa rồi chưa đủ để đe dọa với cậu ấy.

- Macon! - Tôi khê đẩy cậu ấy ra. - Tớ nghiêm túc đấy!

- Được rồi, được rồi. - Cậu ấy ngồi lên, đập đập vào mấy cái gối. - Mà máu mao hiểm của cậu biến đâu mất rồi, Halley?

- Cậu không biết bố tớ đâu!

Tôi nói như thể bố mình là một lão già độc ác chuyên cầm súng đuổi đám con trai chạy thực mạng qua sân vậy. Để Macon vào nhà đã là một chuyện hết sức liều lĩnh rồi, bố mà bắt quả tang chúng tôi ở trong bóng tối thế này thì càng tệ hơn nữa.

Tôi đứng dậy đi vào nhà bếp và khê bật đèn. Tất cả những đồ vật quen thuộc bấy lâu bỗng chốc hóa xa lạ với ánh mắt của Macon dõi theo phía sau. Tôi tự hỏi, không biết cậu ấy đang nghĩ gì.

- Cậu có muốn uống gì không? - Tôi mở cánh cửa tủ lạnh.

- Không. - Macon đáp lại, kéo ghế ở bàn ăn ra và ngồi xuống. Tôi đang cúi người nhìn vào trong tủ lạnh tìm một lon nước ngọt thì bất thành linh, giọng nói của bố vang lên, hết như người thật vừa trườn đến đứng ngay sau lưng tôi. Thề có Chúa, giây phút ấy tôi chết điếng người.

“Ồ, chúng tôi đang có mặt ở trung tâm thương mại Lakeview, tại cửa hàng giặt sấy quần áo mới của gia đình Simpson. Tôi là Brian và tôi phải chia sẻ với các bạn rằng trước đây, tôi đã từng đến rất nhiều cửa hàng giặt sấy, nhưng nơi này hoàn toàn khác biệt.

Này nhé, Herb và Mary Simpson nhờ chút kiến thức về loại hình kinh doanh này, thế nên...”

Khuôn mặt tôi ngay lập tức nóng bừng, máu chạy rần rần khắp người. Tôi vẫn như thế, ngay cả khi đã nhận ra đó chỉ là giọng nói của bố trên radio và quay lại, chỉ thấy mỗi Macon đang mỉm cười, một bàn tay vẫn còn nằm trên nút khởi động máy cát-xét.

- Chẳng vui chút nào đâu! - Tôi nói và kéo ghế ngồi xuống cạnh Macon. Cậu ấy vắn nhỏ âm lượng lại, tiếng bố giờ chỉ còn ở mức thì thầm. Bố đang nói gì đó về việc các dịch vụ chăm sóc khách hàng đa số đều rất tệ nhạt và cứng nhắc.

Macon ngỏ ý muốn lên thăm phòng của tôi. Tôi biết tại sao cậu ấy lại yêu cầu điều đó, nhưng vẫn nắm tay đưa Macon bước lên các bậc thang tối mờ. Cậu ấy đi qua đi lại trước giường ngủ của tôi, dựa người vào cánh cửa kiếng sẫm soi chiếc huy chương thể thao tôi đạt được cách đây nhiều năm, cả tấm hình chụp tôi và Scarlett đang làm trò, cười toe trước ống kính trong quầy ảnh ở trung tâm thương mại. Macon nằm dài trên giường tôi như thể cậu ấy là chủ sở hữu của nó vậy. Rồi cậu ấy bắt đầu hôn tôi. Tôi mở mắt nhìn thẳng qua đầu Macon, dừng lại ngay trên đỉnh kệ sách trước mặt - chỗ con búp bê Alexander mà bà ngoại Halley đã tặng nhân dịp sinh nhật lần thứ mười của tôi. Đó là con búp bê Scarlett O'Hara mặc váy và đội nón màu xanh trắng. Chỉ tích tắc vài giây sau, tôi đã nhắm mắt lại và để mặc mình trôi đi giữa mặc cảm tội lỗi. Khuôn mặt mẹ lướt ngang trong tâm trí, báo hiệu rằng tôi đang để mọi việc sai lầm đến mức nào.

Ngoài trời, những chiếc máy bay vẫn đều đặn lướt ngang bầu trời, khiến cửa sổ ngôi nhà rung lắc dữ dội. Macon vẫn tiếp tục đưa bàn tay mân mê chỗ lưng quần của tôi và kéo nó xuống thấp hơn một chút, trong lúc tôi cố đẩy cậu ấy ra. Chúng tôi bật chiếc đồng hồ có gắn radio trong phòng lên để theo dõi lộ trình của bố tôi, nhưng chỉ được một lúc, điện lại tắt ngấm, để lại mình tôi và Macon cùng với màn đêm yên lặng. Đôi môi Macon không ngừng mơn trớn vành tai tôi, giọng cậu ấy nhỏ nhẹ thì thầm ngay sát bên tai và những ngón tay cậu ấy khê vuốt ve gáy tóc tôi. Từng cử động đều điệu nghệ, khiến tôi mê mẩn chìm đắm vào sự vuốt ve ấy cho đến khi...

- Đùng! - Tôi giật mình, chụp vội bàn tay Macon lại khi cậu ấy định cởi khóa quần jeans của tôi.
- Không được đâu, Macon!

- Tại sao lại không? - Giọng cậu ấy nôn nóng.

- Cậu biết tại sao mà.

- Không, tớ chẳng biết gì cả.

- Macon!

- Vậy vấn đề là gì hả, Halley? - Macon hỏi và lăn người ra nằm ngửa trên giường, tựa đầu lên gối. Áo sơ mi của Macon đã mở nút từ lúc nào, một bàn tay cậu ấy vẫn còn đặt trên bụng tôi, những ngón tay trải dài trên da thịt tôi.

- Vấn đề ở chỗ đây là nhà tớ, giường tớ, và bố tớ thì có thể về nhà bất cứ lúc nào. Tớ sẽ chết chắc cho mà xem!

Macon xoay người qua bật chiếc radio lên, giọng bố tôi ngay lập tức vang khắp căn phòng. *"Vì vậy hãy đến với cửa hàng giặt sấy nhà Simpson, giá cả ưu đãi, rất nhiều giải thưởng và có cả bánh ngọt nữa - có bánh ngọt nữa phải không nào? - Vâng, làm sao mà bạn có thể từ chối bánh ngọt nhỉ! Tôi là Brian và chương trình sẽ tiếp tục đến chín giờ tối."* - Macon nằm yên đó nhìn tôi và chứng minh rằng tôi đã sai lầm.

- Đây không phải chuyện đùa. - Tôi nói và nhào người đưa tay bật đèn. Mọi thứ quanh căn phòng bỗng chốc hiện ra, chúng đều là những đồ vật quen thuộc: chiếc giường ngủ của tôi, cái thảm của tôi, những con thú nhồi bông của tôi nằm ngay ngắn trên ngăn thứ ba trong cái kệ sách cũng của tôi. Ở đó có cả một con heo nhỏ xíu màu xanh lá mà Noah Vaughn đã mua tặng tôi vào dịp Valentine cách đây hai năm. Noah không bao giờ đưa tay xuống xa hơn cổ tôi và cũng không bao giờ tìm đủ thứ mưu mẹo để đột nhập vào những nơi chốn riêng tư tôi luôn cố bảo vệ bằng mọi giá. Đối với cậu ấy, được nắm tay tôi đã đủ hạnh phúc lắm rồi.

- Halley. - Macon nhẹ giọng. - Tớ đã vô cùng kiên nhẫn, và phải chờ đợi rất lâu rồi. Đã gần ba tháng rồi đấy.

- Như thế không gọi là lâu! - Tôi đáp lại, tay mân mê chỗ sờn trên chiếc chăn bông.

- Đối với tớ là thế. - Macon lăn sát lại gần và gối đầu vào lòng tôi. Bỗng nhiên, tôi có cảm giác như trước đây cậu ấy đã từng thực hiện những hành động này rồi. - Hãy suy nghĩ đến chuyện này, được không? Chúng mình sẽ cẩn thận, tớ hứa đấy!

- Tớ sẽ nghĩ tới. - Tôi hứa và luồn tay vào tóc Macon. Cậu ấy nhắm mắt lại. Tôi thực sự đã cân nhắc về chuyện đó. Nhưng mỗi khi chuẩn bị mềm lòng, chuẩn bị cởi bỏ những nghi ngại và cất đi sự phòng vệ của mình, tôi lại nghĩ đến Scarlett. Rõ ràng là chẳng có gì khó hiểu. Chẳng phải chính Scarlett cũng từng nghĩ chỉ cần cẩn thận là xong sao.

Một lúc sau, Macon rời đi. Cậu ấy không muốn nán lại xem ti-vi hoặc trò chuyện. Có điều gì đó đã thay đổi, tôi có thể cảm nhận được nó dù trước đây tôi chưa từng trải nghiệm. Giống như những con rùa con sẽ tự động biết bơi ngay khi vừa chào đời vậy.

Chúng *biết rõ* điều đó. Cũng như tôi biết rõ mình sẽ mất Macon sớm thôi nếu không chịu ngủ với cậu ấy. Macon hôn tạm biệt tôi và bước đi, còn tôi cứ đứng yên đó, ngay ngưỡng cửa còn mở toang, nhìn cậu ấy đi khỏi và nghe tiếng còi khi chiếc xe rẽ ở góc đường như thường lệ.

Khi bóng Macon xa dần, tôi bắt đầu nghĩ đến hình ảnh bức phác họa với những mảng màu sắc đang dần được hình thành bên trong. Đó chính là tôi trước đây, cũng là tôi của hiện tại. Tôi băn khoăn liệu sau những thay đổi dồn dập và táo bạo suốt mấy tháng qua, nếu thêm một nữa thì có khiến mọi việc trở nên nghiêm trọng không? Nhưng tôi lại nhớ đến Scarlett, luôn luôn là Scarlett. Và lớp màu mới mẻ với sắc thắm đặc biệt ấy là thứ mà tôi vẫn chưa sẵn sàng đón nhận.

Khi tôi qua nhà Scarlett để chào tạm biệt, thức ăn nằm ngổn ngang trên bàn ăn, tràn lên cả kệ bếp còn bà mẹ tương lai lại đang ngồi xồm trên nền nhà, cạnh cái xô và tay cầm nùi giẻ cọ rửa các ngăn tủ lạnh.

- Cậu có ngửi thấy mùi gì không? - Scarlett lên tiếng trước khi tôi kịp mở miệng, và không quay đầu lại. Giác quan của các bà bầu thường đặc biệt thính nhạy, nên thỉnh thoảng Scarlett đóng luôn vai một nhà tiên tri.

- Mùi gì cơ?

- Cậu không ngửi thấy sao? - Bây giờ Scarlett đã quay lại và dứ cái nùi giẻ trước mặt tôi, hít một hơi và nhắm mắt lại. - Đây, cái mùi tanh ôi này này!

Tôi hít vào, nhưng chẳng thấy bất cứ gì ngoài mùi nước khử Clorox từ cái xô.

- Có gì đâu chứ.

- Trời ạ! - Scarlett bám vào tủ lạnh, đứng dậy. Đạo này, chỉ đôi bàn chân thì không thể đỡ được Scarlett nữa, thêm vào đó, cái bụng bầu cũng đã khiến cậu ấy mất thăng bằng vài lần. - Cameron cũng không ngửi thấy gì cả, cậu ấy nói tớ bị hoang tưởng. Nhưng tớ thì đây, cái mùi này nồng nặc tới buồn nôn cơ mà. Mỗi lần lau chùi là tớ phải nhịn thở đến khi nào xong thì thôi.

Tôi nhìn vào quyển cẩm nang mang thai đang nằm trên bàn và được mở ngay đúng chương nói về tháng thứ năm sắp đến của Scarlett. Tôi lật qua mấy trang sách trong lúc cậu ấy cúi xuống ngăn đựng rau xanh, khịt khịt mũi và điên cuồng lau chùi.

- Trang bảy mươi tư, đoạn cuối có nói này: "Khứu giác của bạn sẽ đặc biệt nhạy cảm trong suốt thời kỳ mang thai, dẫn đến việc thay đổi thói quen ăn uống". - Tôi lấy ngón tay rà theo từng con chữ và đọc lớn, - Tớ không tin được là cậu chẳng ngửi thấy mùi gì cả. - Scarlett vẫn tiếp tục lẩm bẩm và không thèm đếm xỉa đến tôi.

- Chứ cậu tính làm gì, chẳng lẽ lau chùi toàn bộ ngôi nhà à?

- Tôi châm chọc khi thấy Scarlett chộp cái đĩa đựng bơ, đưa lên mũi kiểm tra và nhúng nó vào cái xô khử mùi.

- Ừ, nếu tớ buộc phải làm vậy.

- Cậu đúng là điên thật.

- Không hề, tớ đang mang thai và tớ không nên kiểm chế mỗi khi thấy khó chịu. Bác sĩ đã khuyên như thế, và cậu nên im ngay đi.

Tôi kéo ghế ngồi xuống và gác tay lên bàn. Những lúc ngồi trong phòng bếp nhà Scarlett, tôi thường nhớ đến những năm tháng chúng tôi đã cùng nhau trải qua ở đây, ngay tại cái bàn này, cùng với chiếc radio lúc nào cũng mở lớn. Suốt những ngày hè dài đằng đẵng, chúng tôi đã

cùng nhau làm bánh sô-cô-la rồi để chân trần khiêu vũ trên sàn nhà trải thảm, trong tiếng nhạc âm ỉ.

Tôi ngồi yên đó chăm chú nghiên cứu về tháng thứ năm của thai kỳ.

- Xem này, đến tháng Mười hai này, chứng táo bón vẫn sẽ tiếp tục, chân thường bị chuột rút và mắt cá chân sẽ lồi ra.

- Hay nhỉ! - Scarlett lại ngồi xuống bằng gót chân và ném cái khăn vào trong xô. - Còn gì nữa không?

- À... để xem, các vết rạn nứt trên da sẽ xuất hiện và khoái cảm đạt được sẽ hoặc dễ dàng hoặc khó khăn hơn tùy từng trường hợp.

Scarlett quay lại, khẽ gạt mấy sợi tóc đang dính vào mặt cô ấy.

- Halley, làm ơn đi!

- Tôi chỉ đọc những gì sách viết thôi.

- Ừ, lẽ ra cậu và mọi người nên biết chuyện cực khoái không phải là mối quan tâm hàng đầu của tôi chứ. Tôi thấy thích thú với việc tìm xem cái gì đang bốc mùi trong nhà bếp này hơn đấy!

Rõ ràng là tôi vẫn không cảm thấy gì, nhưng tốt nhất không nên tranh cãi nữa. Đến bây giờ, Scarlett vẫn làm chủ được tình hình và tôi rất hãnh diện về điều đó. Cậu ấy cố ăn nhiều hơn và đi bộ quanh đây nhà nửa giờ đồng hồ mỗi ngày vì nghe đâu đi bộ sẽ tốt cho em bé sau này. Scarlett còn đọc đủ thứ sách dạy chăm sóc con cái, trừ những bài báo hoặc sách tham khảo về việc cho con nuôi mà cô Marion thường đặt trên cái bàn xoay hoặc ngay tại giường ngủ Scarlett, kèm theo tấm danh thiếp của những người muốn nhận con nuôi. Vì bất đắc dĩ mà Scarlett phải chịu đựng tất cả những thứ ấy, nhưng rõ là cậu ấy sẽ cố nuôi đứa bé. Vốn dĩ từ xưa đến nay, Scarlett luôn tự mình lựa chọn và sẽ theo đuổi đến cùng sự lựa chọn ấy, và tất cả những thứ khác sẽ chỉ là vô nghĩa.

- Scarlett này! - Tôi gọi.

- Ừ? - Giọng cậu ấy nghèn nghẹt. Scarlett đang cúi đầu thăm dò đám thịt cá và ngăn đừng pho mát.

- Điều gì khiến cậu quyết định quan hệ với cậu ấy? Scarlett nhòai người ra và khẽ quay đầu lại:

- Sao cậu hỏi thế?

- Tôi không biết. Tôi chỉ thắc mắc thôi. - Tôi nhún vai.

- Cậu đã ngủ với Macon rồi à?

- Không, dĩ nhiên là chưa!

- Nhưng cậu ta muốn điều đó, phải không?

- Không phải, thật ra cũng không hẳn. - Tôi nghịch nghịch cái bàn xoay. - Cậu ấy có nhắc tới, chỉ vậy thôi.

Scarlett bước đến ngồi cạnh tôi và đưa tay vuốt tóc ra sau, khắp người sặc mùi thuốc tẩy.

- Rồi cậu trả lời sao?

- Tớ nói là tớ sẽ suy nghĩ.

Scarlett dựa người ra sau, vẻ mặt chăm chú:

- Nhưng cậu có muốn thế không?

- Tớ không biết nữa. Nhưng cậu ấy muốn. Vả lại, đối với Macon thì điều đó cũng không phải chuyện nghiêm trọng gì, cậu biết đấy. Vì vậy cậu ấy không hiểu sao tớ lại xem trọng chuyện đó đến vậy.

- Vớ vẩn. - Scarlett nói đơn giản. - Cậu ấy biết rõ tại sao.

- Không phải như thế! Ý tớ là tớ thực sự thích Macon. Tớ thích loại người như cậu ấy, thật ra chuyện này cũng không phải quá to tát. Nó chỉ là, nói sao nhỉ, giống như cậu từng làm vậy thôi.

- Halley! - Scarlett lắc đầu. - Vấn đề không phải nằm ở Macon. Quan trọng là ở cậu. Cậu không nên làm những chuyện mà cậu chưa sẵn sàng.

- Tớ đã sẵn sàng rồi. - Tôi đáp.

- Thật không, Halley?

- Thế lúc đó, cậu có sẵn sàng không? - Tôi hỏi lại.

Câu hỏi khiến Scarlett im lặng. Cậu ấy xoa xoa bụng, hệt như vừa nuốt phải một thứ gì đó khó nhằn.

- Tớ không biết. Có thể là không. Tớ yêu Michael và đó là một buổi tối vượt quá giới hạn thường lệ. Sau đó thì tớ nhận ra đó là một sai lầm, về rất nhiều thứ.

- Bởi vì chuyện đã xong rồi.

- Đúng vậy. Và còn rất nhiều lý do khác nữa Halley. Nhưng tớ không thể thuyết giáo cho cậu, bởi ngay đến tớ khi ấy cũng đang tin là mình đúng đắn. Tớ đâu có biết ngày hôm sau cậu ấy sẽ ra đi mãi mãi. Ý tớ là Michael mất ấy. Nhưng cậu phải cân nhắc điều đó.

- Rằng có thể Macon cũng sẽ chết sao?

- Không phải chết. - Scarlett đáp lại nhẹ nhàng, nhưng những gợn sóng lăn tăn lại phảng phất qua gương mặt cậu ấy bất cứ khi nào nhắc đến chuyện này. Tôi bất chợt nhận ra rằng những đợt sóng ngầm ấy vẫn bám theo Scarlett dai dẳng từ đó đến nay. - Ý tớ là tớ yêu Michael rất nhiều, nhưng tớ không hề biết rõ về cậu ấy. Chỉ mới một mùa hè thôi mà, Halley. Rất nhiều chuyện có thể xảy ra vào mùa thu sau đó. Tớ sẽ không bao giờ biết được.

- Thật ra thì Macon rất muốn chuyện đó, ngay bây giờ ấy. Cậu ấy càng ngày càng nhắc nhiều đến nó.

- Nếu cậu đồng ý, mọi chuyện sẽ khác hẳn. - Scarlett trả lời.

- Chắc chắn như thế. Và nếu như Macon ra đi, cậu không chỉ mất một mình cậu ấy mà còn nhiều thứ khác nữa. Vậy nên phải suy nghĩ thật kỹ đó, Halley. Thật kỹ càng!

CHƯƠNG XII

Bà ngoại hiện đang được chăm sóc và điều trị tại viện dưỡng lão Evergreen. Ở đây, một vài người phải nằm liệt giường còn đa số vẫn có thể tự đi lại được. Khi bố con tôi đến nơi, một vài bà cụ đang điều khiển những chiếc xe lăn máy đi xuôi dãy hành lang, lướt ngang chúng tôi, và kẹp chặt những chiếc bóp vào giữa hai đùi. Nơi này có mùi trái cây hăng hắc, như thể người ta dùng quá nhiều nước xịt phòng rẻ tiền. Dường như không có chỗ nào trên tường không treo đồ trang trí cho dịp lễ Tạ ơn: từ hình nộm gà tây, hình ảnh đoàn người hành hương, đến cả vỏ ngô nữa. Tất cả khiến ta cảm thấy những dịp lễ thế này là bắt buộc và quan trọng biết bao với nơi đây, đơn giản vì ngoài chúng ra, người ta chẳng còn gì khác để trông đợi.

Tôi ngủ gần hết chuyến đi vì bố muốn chúng tôi dậy lúc bốn giờ sáng, sớm hơn tất cả để có thể “xí” phần xuống máy bay đầu tiên. Bố tôi là thế, làm việc gì cũng thích đi trước mọi người. Phồng tay trên người khác luôn khiến bố thích chí, ví dụ như qua mặt người lái xe. Có một lần, bố vừa lái xe vừa liên tục chỉnh đài để theo dõi cuộc đua của chính mình, còn tôi thì điên tiết vì không được nghe nhạc.

Đêm trước khi khởi hành, tôi gần như thức suốt, nằm canh tiếng xe bên ngoài. Tôi đã định ninh là Macon sẽ ghé qua, dù chỉ để bóp còi hay tạm biệt lần cuối. Cậu ấy biết chuyện bà ngoại khiến tôi buồn, nhưng Macon không thoải mái vì nó bởi bấy lâu nay, thứ gọi là “gia đình” quá xa lạ với cậu ấy. Tôi không thích để mọi việc giữa chúng tôi ở vào tình trạng hiện tại, dang dở và không đâu vào đâu. Tôi đã hình dung cảnh cậu ấy, giữa đám bạn tôi từng có dịp quen biết, đang đàn đúm ở những nơi tôi từng đến. Tôi cũng tự trấn an mình về tình cảm Macon dành cho tôi, và rằng cậu ấy sẽ không tìm kiếm một người khác chỉ để thỏa mãn những gì tôi không chịu trao đi.

Điều đầu tiên khiến tôi chú ý khi bước vào căn phòng của bà ngoại là sắc vóc của bà. Thật nhỏ bé. Bà tôi nằm trên giường, mắt khép hờ, một tia nắng từ cửa sổ khẽ rọi xuống mặt. Trông bà tựa một con búp bê được làm bằng sứ chứ không phải bằng da thịt, hết như con búp bê Alexander bà tặng tôi.

- Ô kìa. - Mẹ tôi đứng dậy từ chiếc ghế bên cửa sổ. Đến lúc này tôi mới thấy mẹ. - Chuyến đi thế nào?

- Tốt đẹp ạ! - Tôi đáp trong lúc mẹ bước đến hôn chào tôi.

- Ổn cả em ạ! - Bố tôi đáp, tay quàng qua hông mẹ. - Chuyến đi khá suôn sẻ. Bọn anh đã tiết kiệm tối đa thời gian nhờ đi trước mọi người trong mọi tình huống.

- Mình ra ngoài để bà ngoại nghỉ ngơi nào! - Mẹ nói khẽ. - Đêm qua, bà đã rất mệt mỏi.

Ngoài hành lang, một toán phụ nữ ngồi xe lăn vừa di chuyển vừa cười nói. Kế bên phòng bà, qua khe cửa hở, tôi nhìn thấy một người nằm yên, với ống thở gắn vào mũi và một chiếc máy giúp duy trì sự sống ở bên cạnh. Căn phòng đó tối u u, màn cửa sổ đóng chặt.

- Mọi việc thế nào? - Mẹ hỏi trong lúc kéo tôi lại gần. - Em nhớ hai bố con quá!

- Còn em thì sao? - Bố hỏi lại, cả hai bố con đều nhận thấy nét mệt mỏi và hốc hác trên mặt mẹ,

như thế chỉ cần một thời gian ở đây cũng đủ để khiến con người ta già đi rất nhiều.

- Em ổn mà. Mẹ đã đỡ nhiều rồi, mỗi ngày lại khá hơn một chút. - Mẹ trả lời, tay vẫn ôm cứng lấy quanh tôi. Tôi không thích cử chỉ đó của mẹ, hai tay tôi gồng lên, duỗi cứng đờ dọc bên người, nhưng chỉ đành ngoan ngoãn đứng yên vì biết rằng điều đó rất quan trọng với mẹ. Và cứ sau một vài câu, mẹ lại bóp vai tôi như để khẳng định.

Khi cả gia đình quay lại phòng, tôi chỉ trò chuyện cùng bà ngoại Halley được ít phút. Thoạt đầu, bà mở mắt và khi nhìn thấy tôi, trông bà bối ngỡ, không một dấu hiệu cho thấy bà nhận ra tôi, đứa cháu gái yêu quý của bà. Và tôi trở nên hoang mang. Lẽ nào tôi đã biến thành người khác, một Halley khác, và mọi đặc điểm trên người tôi, giọng nói, cử chỉ đều đã biến dạng, khiến tôi không còn là chính mình nữa?

- Là Halley đó mẹ! - Tiếng mẹ tôi khẽ vang lên từ bên kia giường. Mẹ nhìn tôi đầy khích lệ như để thay thế hành động ôm cứng vai tôi lúc nãy, cố gắng truyền cho tôi sự lạc quan dù thực tế mọi chuyện không tốt đẹp như vậy.

Và rồi trong nét mặt đầy lo âu đã in hằn dấu vết tuổi tác ấy, bà ngoại nhận ra khuôn mặt đang cúi xuống nhìn mình.

- Halley! - Bà ngoại nói, giọng điệu quở trách hết như tôi là bạn chứ không phải cháu của bà, hết như tôi đang đùa ghẹo bà vậy. - Cháu cưng có khỏe không?

- Cháu khỏe ạ, cháu nhớ bà lắm bà ơi!

Tôi vừa nói vừa cầm lấy bàn tay nhỏ bé và gầy guộc của bà, khẽ quấn những ngón tay mình vào đó, cảm thấy rõ những đốt xương cưa cựa khi bà cố cầm chắc tay tôi. Tôi nhẹ nhàng nắm chặt tay bà ngoại như thầm nói cho bà biết rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.

Sau đó, cả nhà cùng ngồi trông cho bà ngoại dùng bữa với gà tây và rau câu trong khay thức ăn nhựa màu cam nhiều họa tiết. Sảnh lớn của trung tâm Evergreen giờ đây đầy ắp các thân nhân đang thực hiện “chuyến hành hương” của riêng họ. Khi bước ngang phòng kế bên, người thân của ông lão phải dùng máy hô hấp đang túm túm quanh giường bệnh, khẽ trò chuyện. Ở ngoài hành lang, một bé gái mặc yếm, mang giày hiệu Mary Janes đang nhảy lò cò với những ô gạch bông lót sàn. Mùi của nơi này cũng bắt đầu khác lúc sáng, đó là mùi nước xịt phòng cùng hàng trăm loại mùi nước hoa và keo xịt tóc mà thế giới bên ngoài mang đến; tất cả bỗng chốc hòa trộn vào nhau.

Đến tối, cả nhà tôi cùng nhau đến một khách sạn dưới phố để dùng bữa, mừng lễ Tạ ơn. Chỉ cần trả hai mươi đô-la cho một phần buffet trọn gói, và từng hàng từng hàng những chiếc bàn chất đầy thức ăn nóng hổi, từ khoai tây nghiền, nước sốt thịt, sốt nam việt quất và cả bánh bí đỏ sẽ thuộc “quyền xử lý” của bạn. Mọi người đến đây đều ăn mặc tươm tất và dùng bữa tại những chiếc bàn ăn xung quanh, khung cảnh này khiến tôi nghĩ đến những mảnh ghép rời rạc của cả một đại gia đình. Bố tôi chén một suất ăn nhiều gấp ba một phần thường, còn mẹ nói chuyện liên tục, dấu nét mặt thoáng vẻ mệt mỏi, hằn rõ dấu vết của sự thiếu ngủ. Mẹ nói không ngừng nghỉ, nói suốt bữa ăn, như thể càng nói nhiều thì buổi tối nay sẽ càng khác lạ, càng thú vị hơn những buổi lễ Tạ ơn trước đây. Mẹ hỏi tôi đủ thứ cốt để kéo dài câu chuyện: về Scarlett, về chuyện học hành, về việc làm thêm. Còn bố thì tường thuật cặn kẽ câu chuyện đông dài về mấy fan cuồng nhiệt thái quá gần đây, đã “xả thân” làm đủ thứ chuyện hết sức “trời ơi đất hỡi” ngay giữa khu trung tâm chỉ để xin cho bằng được tấm vé của buổi biểu diễn ca nhạc. Tôi chỉ chăm chăm vào chỗ khoai nghiền mềm nhão, lòng bàn khoăn không biết Macon đang làm gì, có được ăn gà tây hay vẫn chỉ là những thứ thức ăn nhanh nhặt nhéo trong căn phòng trống trải, với một bữa tiệc xa hoa khác ở phía bên kia căn hộ. Tôi nhớ cậu ấy chẳng khác gì nhớ món bột khoai tây dẻo mẹ vẫn thường làm vào mỗi dịp lễ Tạ ơn.

Chúng tôi nghỉ ngơi tại nhà bà ngoại, tôi vẫn ở căn phòng quen thuộc tôi từng ở vào những dịp hè trước đây, còn bố mẹ nghỉ ở phòng dành cho khách, với bốn vách đều là giấy dán tường hoa văn màu xanh dương. Căn nhà chẳng thay đổi mấy. Con mèo vẫn béo ú, ống nước vẫn rên rỉ vo vo hằng đêm. Và mỗi lần đi qua cái chuông nơi cầu thang, tôi lại theo thói quen, khẽ chạm vào nó, như muốn loan báo qua giếng trời đến khắp mọi nơi trong nhà về sự hiện diện của mình.

Khi tối đến, tôi đọc lại vài quyển tạp chí cũ mình từng mang đến nhà ngoại hoặc gọi cho Scarlett. Cậu ấy đã chu đáo chuẩn bị cả một bữa ăn truyền thống thịnh soạn cho cô Marion, chú Steve “Dracula” và cả Cameron (đã từng ăn cùng gia đình trước đó), và lẽ dĩ nhiên là không quên kể cho tôi về trang phục của chú Steve. Đó là một bộ đồ mà Scarlett chỉ có thể gọi một cách lịch sự là áo giám mục: quần thụng không khác gì váy, giày ống kim loại khua loảng xoảng và một cái mề đay toồng teng trên cổ.

- Đồ gì? - Tôi hỏi lại sau khi nghe Scarlett mô tả bộ phục trang.

- Thì là áo giám mục. - Scarlett đáp tỉnh queo. - Kiểu như một cái áo thun lớn thật lớn, dây rút thông xuống tới tận hông.

- Chú ấy không đóng thùng sao?

- Không hề. - Scarlett đáp. - Lão ta cứ để vậy mà đi, và tớ thề là mẹ chẳng nhận thấy gì.

Điều này làm tôi thích thú:

- Thế cậu có nói gì không?

- Tớ nói gì bây giờ? Tớ mời lão vào và đưa cho lão một bát đậu. Hình như mẹ tớ si mê lão ấy rồi. Lão có khóa thân đến nhà thì chắc mẹ cũng chẳng quan tâm đâu.

Tôi cười phá lên:

- Thôi nào!

- Thật đấy! - Scarlett thở dài. - Nhưng ít ra bữa tối khá suôn sẻ. Cameron nói chuyện huyền thoại và mọi người khen lấy khen để món khoai của tớ, mặc dầu tớ không được đụng đến nó. Lưng tớ mỏi nhừ mà lại còn buồn nôn. Từ tận tuần trước kia. Chẳng hiểu trong bếp có thứ gì cứ bốc mùi mãi. Tớ kể với cậu chưa nhỉ?

- Ừ, cậu kể rồi. Mà món khoai nhuyễn nhừ hay vẫn hơi bị cộm? - Tôi hỏi.

- Hả?

- Khoai tây ấy. Còn chút lộm cộm gì không hay nhuyễn trăm phần trăm?

- Dĩ nhiên là có cộm chứ. - Scarlett đáp lại. - Nhuyễn quá làm sao ngon được.

- Tớ biết mà. - Tôi bảo. - Vậy để dành cho tớ một ít nhé?

- Ừ, tớ sẽ để dành cho cậu. - Scarlett đáp, giọng hơi xúc động nhưng rồi lại trấn tĩnh ngay lập tức.

Vào cuối tuần, tôi đã dần thích nghi hơn với tình trạng của bà, và tất nhiên, chỉ vài chuyến thăm viếng ngắn ngủi và việc khẽ cầm tay bà chẳng giúp bà được mấy. Sau ca mổ, khắp người

bà đau đớn và bà vẫn còn hơi lẫn. Lắm lúc, bà gọi tôi là Julie và còn kể tôi nghe rất nhiều câu chuyện rồi sau đó đột ngột im lặng, để tất cả lại rơi vào thinh không. Những lúc như vậy, đã có mẹ luôn bên cạnh, cố gắng kết thúc những câu nói dang dở của bà, cố xoa dịu mọi chuyện.

Trong căn phòng của tôi ở nhà bà ngoại có một chiếc tủ cũ làm bằng gỗ thơm với hình vẽ những bông hồng được sơn trên cửa. Một buổi tối buồn chán, tôi tò mò mở tủ ra, bên trong những chiếc hộp, đựng nào ảnh, thư từ, và nhiều món lặt vặt khác. Đó là những thứ mà bà ngoại tôi, vì không nỡ vứt bỏ những món đồ cũ nên đã giữ lại. Tôi tìm thấy trong số đó những tấm ảnh lúc bà ở vào tuổi tôi, trong bộ đầm dạ hội đứng cùng một nhóm các cô gái khác, tất cả họ đều nở những nụ cười vui vẻ. Tóc bà ngoại dài và sẫm màu, được quấn gọn trên đầu theo kiểu Pháp cổ điển, với những bông hoa đan cài trên chiếc vương miện. Một chiếc hộp khác lại đựng đầy những tấm thiệp khiêu vũ, trên mỗi tấm thiệp đó lại đầy rẫy tên đăng ký của các chàng trai, mỗi cái tên đi liền với một điệu vũ đã được đánh số sẵn[37]. Ngoài ra còn một tấm ảnh cưới của ông bà ngoại, hai người đang cúi xuống bên cạnh chiếc bánh cưới, tay trong tay cùng con dao, chuẩn bị cắt bánh. Tôi cảm thấy thích thú kỳ lạ. Tôi giờ đọc những lá thư bà viết cho bà cố trong chuyến “xuất ngoại” đầu tiên của bà, về cuộc gặp gỡ giữa bà và một chàng trai gốc Ấn tại công viên. Nội dung thư chi tiết đến mức từng lời người ấy nói, đến cả sắc xanh của bầu trời, bà tôi đều tỉ mỉ kể lại. Trong những bức thư khác, bà lại kể về ông ngoại và tình yêu bà dành cho ông. Sau khi bà cố mất, những lá thư này lại được đóng dấu bưu điện, buộc dây cẩn thận và trở về bên bà ngoại.

Tôi xuống dưới lầu và nhìn thấy mẹ đang ngồi trong chiếc ghế xanh lớn mà bà thường ngồi, bên bàn ăn cạnh cửa sổ, nhâm nhi một tách trà. Mẹ không nghe tiếng tôi bước vào nên chột giật mình khi tôi chạm khế vào vai mẹ.

- Ô, sao con còn thức khuya thế này? - Mẹ hỏi.

- Mẹ xem này, con vừa tìm được mấy thứ thú vị của bà ngoại này.

Tôi nói và nhẹ nhàng ngồi xuống bên mẹ. Tôi cho mẹ xem tấm thiệp khiêu vũ mà tôi giấu sau cổ tay, cùng tấm ảnh cưới của ông bà ngoại. Trong ảnh, hai người đang khiêu vũ ngang qua ban nhạc. Tôi khoe luôn với mẹ tấm thiệp báo tin tôi chào đời[38] được bà giữ gìn cẩn thận trong một chiếc phong bì. Hàng giờ trôi qua, mẹ con tôi cùng nhau mài mê lần giở và nhìn ngắm lại quãng đời của bà ngoại trong những chiếc hộp và phong bì. Tất cả được sắp xếp gọn ghẽ như thể đó là dành riêng cho tôi, một kho báu bí mật trên hành trình tìm kiếm của tôi vậy.

- Ôi, có tin được không chứ? Bà từng trẻ trung đến thế này!

- Mẹ thốt lên, tay cầm tấm ảnh cưới, để dưới ánh đèn soi cho rõ.

- Nhìn sợi dây chuyền bà ngoại đang đeo này Halley. Đó là quà cưới mà bà cho mẹ. Của hồi môn đấy con.

- Năm mươi chín tuổi, bà ngoại phải lòng một chàng trai Ấn Độ. - Tôi kể với mẹ. - Họ gặp nhau vào dịp hè tại một công viên ở Luân Đôn. Và suốt hai năm sau đó, ông ấy vẫn viết thư cho bà đó mẹ.

- Thật à? - Mẹ nói khẽ, những ngón tay thư thả luồn qua tóc tôi. - Bà có kể cho mẹ nghe bao giờ đâu nhỉ.

- Mẹ biết “sự tích” cái chuông bà treo ở cửa sổ giữa cầu thang không? Lúc còn trong quân ngũ và trú đóng ở Tây Ban Nha, ông ngoại đã mua nó ngoài chợ trời đấy.

- Thế à?

- Mẹ cũng đọc những lá thư này đi! - Tôi nói và nhìn xuống một dòng chữ trên tấm thiệp: “Chào mừng con đến thế gian, Halley”.

Mẹ mỉm cười với tôi, lâu lắm rồi giữa chúng tôi mới có những khoảnh khắc thoải mái hiếm hoi thế này.

- Halley à, mẹ rất tiếc về buổi tối hôm trước ở nhà hàng. - Mẹ nói, tay khẽ vuốt mái tóc tôi. - Mẹ biết con vẫn chưa hiểu lý do vì sao bố mẹ không cho phép con tiếp tục gặp Macon. Nhưng một ngày nào đó, con sẽ hiểu rằng điều đó là tốt cho con.

- Không, con sẽ không bao giờ hiểu đâu. - Tôi đáp.

Trong chốc lát, khoảng cách giữa chúng tôi lại rộng ra, nhanh chóng như lúc nó gần khép lại mới cách đây vài tiếng.

Tôi cảm nhận được điều đó. Và hẳn mẹ tôi cũng vậy. Mẹ thở dài và từ từ thả tóc tôi ra.

- Muộn rồi, con đi ngủ đi nhé!

- Vâng. - Tôi đứng dậy và bước về phía cầu thang, ngang qua một trang báo địa phương cũ. Bà ngoại đã mang đi đóng khung trang ấy, và trên đó vẫn còn rõ hàng tít: SAO CHỖI HALLEY LẠI GHẾ THĂM.

- Con còn nhớ hồi sao chổi xuất hiện, con nằm trong lòng bà ngoại và hai bà cháu đã cùng ngắm sao chổi. - Tôi nói, trong lúc mẹ tiến lại từ đằng sau và nhìn qua vai tôi.

- Halley, lúc đó con còn quá nhỏ và sao chổi thì rất mờ. - Mẹ hồn nhiên nói. - Làm sao mà quan sát nó được chứ.

Thế đấy, nói ra những lời ấy mới dễ dàng với mẹ làm sao. Đến cả ký ức cũng không thuộc về tôi nữa.

Nhưng tôi biết mẹ đã sai. Tôi đã nhìn thấy sao chổi. Rõ ràng như chính gương mặt và bàn tay, cả trái tim tôi.

Sáng hôm sau, gia đình tôi khóa cửa nhà bà, cho mèo ăn và để lại tiền cho người chăm sóc thú cưng. Sau đó, chúng tôi đến thăm bà lần cuối trong kỳ lễ này.

Evergreen thật yên tĩnh, khách khứa đã ra về từ sớm, tất nhiên lại “dẫm đạp” lên nhau. Bố tôi chào qua bà một tiếng rồi ra bãi đỗ, đứng ngay cạnh xe và nhìn về phía xa lộ, đầu cúi xuống để tránh gió. Tiếng gió xào xạc không chạm đến được bên trong tòa nhà, do những cánh cửa sổ đã được đóng kín, cố định với lý do *an toàn là trên hết*.

Tôi ngồi thật lâu bên chiếc giường của bà ngoại, nắm lấy tay bà, còn mẹ đứng bên kia giường bệnh. Bà có vẻ cứng cáp, nhưng cũng chỉ là bề ngoài. Tôi biết bà rất mệt mỏi, vì thuốc làm bà choáng và bà phải nhắm nghiền mắt lại. Khi hôn lên má bà, tôi cảm nhận làn da bà khô cứng và khi tôi bước lùi lại, tay bà đặt lên má tôi, những ngón tay mát mịn. Bà mỉm cười nhưng không nói.

Và tôi bỗng nhớ đến cô gái trẻ ngày nào, với những đóa hoa hồng xinh xắn cùng chiếc váy dạ hội. Và bất giác, tôi mỉm cười đáp lại.

Tôi đứng ngoài hành lang, ngay dưới chiếc đồng hồ tích tắc tích tắc, lưng dựa vào tường đợi

mẹ tạm biệt bà ngoại. Từ bên ngoài, tôi chỉ nghe loáng thoáng tiếng mẹ trầm đều ở bên trong. Ở căn phòng kế bên, người đàn ông với những chiếc ống chỉ còn lại một mình, chiếc máy bên cạnh giường kêu títt títt trong bóng tối. Trên màn hình, không có gì ngoài những đường điện tâm khô khốc.

Khoảng hai mươi phút sau, tôi bước trở lại về phía cánh cửa khép hờ. Mẹ quay lưng về phía tôi, một tay đặt lên tay bà. Bà ngoại đã ngủ, hơi thở đều và nhẹ. Và mẹ, sau cả một kỳ nghỉ cuối tuần với đủ các phương pháp trấn an mọi người như khẽ bóp vai tôi, luôn mỉm cười và gắng gượng trò chuyện..., mẹ đang khóc. Đầu mẹ rũ xuống, tựa vào thanh giường, hai vai rung rung trong làn nước mắt. Còn bà ngoại vẫn say ngủ, không hay biết gì. Tôi sợ, cùng một cảm giác như nỗi sợ hãi vào cái đêm tôi trở về nhà từ trại hè Sisterhood và bắt gặp Scarlett đang khóc trước hiên nhà.

Cuộc đời là thế. Có những điều ta tin tưởng tuyệt đối, như một trò chơi mà ta biết mình không thể nào thua cuộc. Để rồi khi chúng đột ngột quay lưng lại, rời xa khỏi nơi ta cố công nâng niu cất giữ, niềm tin của ta bị tổn thương - cho dù nó có vững vàng đến đâu.

CHƯƠNG XIII

Giờ đã là tháng thứ năm của thai kỳ và Scarlett khó mà che giấu cái thai được nữa. Bụng thì to lên, khuôn mặt luôn ửng hồng và thậm chí cái tạp dề đồng phục màu ô-liu của cửa hàng Milton cũng không thể giúp gì cho Scarlett. Vào tuần đầu tiên của tháng Mười hai, ông Averby đã gọi cậu ấy đến nói chuyện riêng trong văn phòng. Tôi cũng đi theo để ủng hộ tinh thần Scarlett.

- Nào, Scarlett, tôi không thể làm ngơ việc gần đây cháu có một... à... một sự thay đổi.

- Thay đổi ạ? - Scarlett hỏi lại. Cậu ấy thích buộc mọi người nói thẳng tên điều tế nhị mà họ cố tránh.

- Ừ, à... tôi tình cờ thấy... à không, tôi để ý thấy hình như cháu sắp sinh hả?

- Sắp sinh? - Scarlett lặp lại và gật đầu. - Vâng, cháu đang mang thai ạ.

- Ừ. - Ông Averby nói nhanh, trông có vẻ rất lúng túng. - Thế nên tôi tự hỏi không biết ta có nên thảo luận đôi chút về vấn đề này không nhỉ.

- Cháu thấy không cần đâu ạ. - Scarlett đáp và trở người trên ghế. Đạo gần đây, thân hình “đồ sộ” đã khiến cậu ấy không còn thoải mái như trước.

- À... không, nhưng tôi nghĩ mình cũng nên quan tâm đến, vì biết đâu sẽ có nhiều vấn đề phát sinh ở vị trí của cháu. - Ông Averby đang cố diễn đạt cho suôn nổi lo ngại về sự tổn hại danh tiếng mà *Milton's - Siêu thị gia đình lý tưởng của mọi nhà* sẽ gặp phải nếu khách hàng phát hiện ra nhân viên thu ngân của ông mang thai khi mới mười sáu tuổi. Đó có thể là một tấm gương không tốt cho trẻ vị thành niên, hay việc kinh doanh ở cửa hàng đang gặp vấn đề. Vân vân và vân vân.

- Cháu lại nghĩ khác ạ! - Scarlett vui vẻ đáp lại. - Bác sĩ nói việc cháu đứng nhiều cũng không ảnh hưởng gì đến sức khỏe, miễn là cháu không đứng liên tục suốt nhiều giờ. Vả lại, công việc của cháu không hề bị ảnh hưởng, bác Averby ạ!

- Bạn ấy là một nhân viên giỏi mà bác, đã từng nhận danh hiệu “*Nhân viên xuất sắc nhất tháng Tám*” đấy! - Tôi phụ họa.

- Đúng thế ạ! - Scarlett nhoẻn cười với tôi.

Cậu ấy từng nói là sẽ không vì xấu hổ mà bỏ việc. Và họ cũng không thể sa thải Scarlett. Như thế là phạm luật, chính nhóm *Đồng hành cùng các bà mẹ nhí* đã cho cậu ấy biết.

- À, cháu *đúng* là nhân viên xuất sắc. - Ông Averby đáp, lúc này ông ấy bắt đầu cọ quây trên ghế, vẻ bối rối. - Nhưng hiện giờ, tôi không biết cháu thấy thế nào khi tiếp tục làm việc ở đây. Nếu muốn, ta có thể giảm bớt giờ làm hoặc thảo luận đến việc...

- Không, không ạ! Cháu thấy rất tốt. - Scarlett ngắt lời ông ấy. - Dù sao thì cháu rất cảm ơn vì bác đã quan tâm ạ.

Giờ thì ông Averby đã hoàn toàn nản chí. Vậy là xong.

- Ừ, tôi cũng đoán thế. Cảm ơn cháu, Scarlett. Nếu gặp vấn đề gì hãy cho tôi biết nhé!

- Cảm ơn bác ạ. - Scarlett đáp, rồi chúng tôi đứng dậy ra khỏi văn phòng và khép cánh cửa lại phía sau. Cả hai đi ngang qua quầy thực phẩm khô và ngũ cốc trong khi Scarlett bắt đầu cười khúc khích và dừng lại lấy hơi.

- Tôi nghiệp ông ấy! - Tôi nói trong lúc cậu ấy dựa vào kệ hàng, vẫn rúc rích cười. - Chắc ông ấy không ngờ tới nhỉ.

- Ừ, ông Averby cứ nghĩ tớ sẽ vui vẻ nghỉ việc. - Scarlett tựa người vào quầy cà phê nhập khẩu. - Tớ đâu có xấu hổ, Halley. Tớ biết mình đúng và họ sẽ không bắt tớ đổi ý được đâu.

- Tớ hiểu cậu mà.

Tôi nói và bất giác tự hỏi tại sao những điều đúng đắn luôn vấp phải quá nhiều sự phản đối như vậy, trong khi bạn cứ tưởng rằng đó hẳn phải là con đường bằng phẳng nhất. Và tôi bắt đầu nhận ra mình sẽ phải nỗ lực đấu tranh rất nhiều nếu muốn được người khác công nhận.

Tháng Mười hai đã đến, khắp nơi ngập tràn sắc xanh đỏ và kim tuyến lấp lánh. Tại cửa hàng, tiếng nhạc lễ vang lên không dứt và bản *Jingle Bells* mở đi mở lại hết lần này đến lần khác. Và tôi vẫn chưa đưa ra được quyết định về chuyện với Macon. Lý do duy nhất khiến tôi còn chần chừ là bởi ngoại trừ những lúc đi học, cả hai không gặp nhau nhiều, mà khi ở trường thì đâu cần phải lo mọi chuyện sẽ đi quá xa. Tôi cũng bận rộn với việc tăng ca tại Milton và chăm sóc Scarlett. Đây là lúc cậu ấy cần đến tôi hơn bao giờ hết. Tôi lái xe đưa Scarlett đi khám định kỳ, đẩy giúp xe hàng trong lúc cậu ấy nhăm tính giá tiền của cái cũi trẻ em và xe tập đi, lại còn phải đưa Scarlett đi ăn kem sô-cô-la vị dâu rừng vào tối muộn vì cậu ấy thèm nó vô cùng. Tôi cũng ngồi bên cạnh, xem Scarlett thảo hết bức thư này đến bức thư khác cho bác Sherwood, hiện đang ở Florida. Bức nào cũng bắt đầu với câu:

“Cô hẳn không biết cháu, nhưng... “. Đó luôn là đoạn dễ nhất. Những phần sau khó khăn hơn nhiều.

Macon dạo này cũng khá bận rộn. Cậu ấy luôn trốn học về sớm, đôi khi không thèm đến lớp và chỉ gọi cho tôi được vài phút rồi lại cúp máy gấp. Giờ đây, Macon cũng không thể ghé nhà hoặc đưa đón tôi vì như vậy là quá lộ liễu. Mẹ tôi không còn nhắc đến cậu ấy nhiều, mẹ nghĩ những quy định mới của mẹ vẫn được tôi “chấp hành” nghiêm túc. Dù sao đi nữa, mẹ cũng đang “bù đầu” với công việc và sắp xếp chuyển chỗ điều trị cho bà ngoại.

- Cậu ấy có vẻ khang khác, không giống như lúc trước. - Một buổi trưa, tôi buột miệng than phiền với Scarlett khi cả hai ngồi trên giường cậu ấy đọc tạp chí. Tôi cầm trên tay tờ *Elle*, còn trong tay Scarlett là cuốn *Working Mother*. Cameron đang ở dưới lầu pha chế món Kool-Aid - thức uống yêu thích gần đây của Scarlett. Anh chàng cho vào món uống rất nhiều đường theo đúng ý Scarlett, dù người bình thường khi uống món này vào có thể sẽ nhức đầu kinh khủng.

- Halley, cậu đọc tạp chí *Cosmo* rồi đấy. Cậu biết rõ là không có mối quan hệ nào nồng nhiệt mãi được. Đó là điều tự nhiên thôi.

- Cậu nghĩ thế à?

- Ừ, dĩ nhiên. - Scarlett đáp và tiếp tục lật thêm một trang báo. Thật ra, vẫn có vài lần trong tháng, khi Giáng sinh nhàm chán đang đến, tôi phải ngăn Macon lại khi bàn tay cậu ấy đi quá giới hạn cho phép. Hai lần ở nhà cậu ấy vào tối thứ sáu, chúng tôi nằm trên giường và gần gũi

đến mức suýt không thể cưỡng lại được. Một lần khác trong xe của Macon, khi cậu ấy đổ lại bên hồ, ngoài trời lạnh giá và cậu ấy phải bất ngờ buông tôi ra, lắc mạnh đầu trong bóng tối. Cậu ấy vốn không như thế. Tôi cũng cảm thấy rất khó xử.

- Cậu có yêu Macon không? - Một lần Scarlett hỏi sau khi nghe tôi tâm sự. Chúng tôi đang ngồi nghỉ giải lao trong kho hàng ở siêu thị Milton, xung quanh chất đầy những thùng nước ép cà chua.

- Có chứ. - Tôi chưa bao giờ nói ra, nhưng rõ là tôi yêu Macon.

- Vậy Macon có yêu cậu không?

- Có. - Tôi lấp liếm.

Scarlett cắn một miếng bánh và hỏi tiếp:

- Nhưng cậu ấy đã ngỏ lời với cậu chưa?

- Không, không hẳn.

Scarlett ngồi yên không nói thêm gì. Nhưng tôi hiểu ý.

- Chẳng qua đó cũng chỉ như hình thức thôi mà. Ý tứ là những câu như “Cậu có yêu tớ không?”. Như thế nó quyết định tất cả vậy. Nếu Macon nói “Có” thì tớ sẽ ngủ với cậu ấy, còn ngược lại thì không à?

- Tớ không có ý như thế. - Scarlett trả lời rành rọt. - Ý của tớ là tớ mong Macon sẽ nói ra trước khi cậu quyết định tiến xa hơn.

- Đó chỉ là ba tiếng bình thường[39] thôi mà. - Tôi nhấm nhẳng uống nốt phần Coca của mình. - Nhiều người vẫn quan hệ với nhau mà có cần phải nói yêu nhau đâu.

- Nhưng những người đó không phải là cậu và tớ, Halley. Chúng ta không giống họ.

Mẹ tôi vốn là người thích bày vẽ và hay nghiêm trọng hóa vấn đề. Vì thế, mẹ rất thích các kỳ lễ. Khi bữa tối mừng lễ Tạ ơn kết thúc, gia đình tôi ngay lập tức chuyển sang tiết mục chào đón Giáng sinh và cây thông sẽ được trang hoàng rực rỡ cho đến tận ngày đầu năm mới.

Điều đó khiến bố tôi - người luôn hùng hồn tuyên bố không thích Giáng sinh - càng thêm chán nản. Nếu được tự do như ý muốn, bố hẳn sẽ dỡ ngay cây thông Noel và quẳng nó vào kho chỉ mười giây sau màn mở quà. Thật ra, nếu bố có nhiều “quyền lực” hơn, chúng tôi sẽ không cần đến một cây thông nào trong nhà, ngoại trừ một vài dịp thực sự cần thiết. Và sau khi trao quà tận tay nhau, những thứ ấy cứ việc nằm nguyên đấy trong bao bì (loại giấy gói bố chọn). Việc còn lại của chúng tôi chỉ là ăn một bữa no nê và xem đấu bóng bầu dục. Nhưng bố biết rằng khi kết hôn với mẹ, người nằng nặc đòi tổ chức đám cưới vào tối Giao thừa, “ước mơ” đó là điều xa xỉ. Chẳng có cơ hội nào để thực hiện nó cả.

Tôi cứ đinh ninh kỳ lễ năm nay sẽ bớt rình rang vì tình hình sức khỏe của bà ngoại. Nhưng tôi đã lầm. Hơn tất cả, đây sẽ phải là lễ Giáng sinh hoàn hảo, là đêm tuyệt diệu nhất đối với gia đình tôi, theo ý mẹ. Sau chuyến thăm bà vào lễ Tạ ơn, tôi đồn rằng mẹ đã dành ra hẳn một ngày để sắp xếp và chuẩn bị mọi thứ. Và rồi chớp nhoáng, các thùng đồ trang trí trong kho trống rỗng, vớ được treo lên và mọi công đoạn cứ thế chạy vèo vèo. Thật sự rất là “bối rối” với mẹ.

- Mình phải đi kiếm một cái cây. - Mẹ tôi hùng hồn ra “tuyên cáo” vào ngày mừng bốn, ngay

giữa bữa tối. - Ngay tối nay. Đó là một ý hay khi cả nhà mình cùng đi nhĩ.

Vậy là năm nay, bố lần đầu tiên buộc phải cùng đi chọn cây thông với mẹ, không quên kèm theo tiếng thở dài thậm thụt và vài lời cầu nhau khe khẽ. Truyền thống Giáng sinh duy nhất của bố: quạu quọ hết mình.

- Người ta mở cửa đến tận chín giờ tối đấy! - Mẹ vui vẻ nói và vớ tay qua đĩa thức ăn đặt gần tôi.

- Nhưng con còn nhiều bài tập lắm a! - Tôi thoái thác. Đó là lý do muôn thuở của tôi và bố sẽ luôn khẽ đá vào chân tôi dưới gầm bàn. Nếu bố đi tôi mới đi.

Khu đất chật cứng người khiến mẹ phải mất nửa giờ đồng hồ ngoài trời lạnh giá mới tìm được một cây thông ưng ý. Tôi đứng đợi ngoài xe, mỗi phút trôi qua lại thêm bức dọc khi thấy mẹ đi hết dây cây này đến dây khác, còn bố thì cúi kính kéo mẹ đi xem hết cây này đến cây nọ. Những giai điệu giống hệt băng nhạc Giáng sinh mà cửa hàng Milton vẫn thường mở âm ỉ lại vang lên khắp không gian. Tôi nhớ rõ từng lời, từng nhịp, ngay cả những chỗ ngắt và cứ thế vô tình ngâm nga theo chúng.

- A, Halley!

- Tôi quay lại và thấy Elizabeth Gunderson đang đứng nắm tay một bé gái mặc váy ngắn và áo khoác đông dày cộm. Cả hai có khuôn mặt và màu tóc khá giống nhau. Đạo gần đây, tôi không thường xuyên thấy Elizabeth, vì sau xì-căng-đan của anh bạn trai và cô bạn thân của mình, cô nàng nghỉ học vài tuần: “Mổ ruột thừa” là lý do vắng mặt. Nghe đâu Elizabeth đã phải nằm suốt trong bệnh viện, và cũng như mọi tin đồn, nó chẳng bao giờ được xác thực.

- Chào Elizabeth. - Tôi chào, lịch sự mỉm cười đáp lại. Lần này, tôi sẽ không tự biến thành con ngốc câm nín như lần trước nữa.

- Chị Elizabeth, em muốn coi cây tầm gửi! - Bé gái nói và kéo cô nàng về phía tấm bảng gần nơi đăng ký. - Mình đi thôi.

- Đợi đã, Amy. - Elizabeth lạnh lùng nói và kéo cô bé lại. Nhóc con bấu môi và phụng phịu, dậm dậm một bên chân mang giày ba-lê của nó xuống đất. - Này Halley, cậu đi đâu thế?

- Có gì đâu. Tớ đi công chuyện với gia đình thôi.

- Ừ, tớ cũng thế! - Cô nàng nhìn xuống Amy, con bé đã bỏ tay Elizabeth ra và đang “biểu diễn” động tác xoay vòng giữa hai đứa tôi.

- Cậu với Macon thế nào rồi?

- Vẫn tốt đẹp. - Tôi trả lời giọng hồ hững hết mức có thể, mắt không rời cái váy xòe màu hồng của Amy.

- Đạo này tớ thấy cậu ấy ở chỗ Rhetta suốt. Cậu biết Rhetta mà phải không?

Câu trả lời chính xác nhất trong trường hợp này chắc chắn là “Dĩ nhiên rồi!”.

- Tớ không thấy cậu đi chung với Macon, nhưng chắc là do tớ không để ý thôi. - Cô nàng hất ngược mái tóc ra sau, một động tác quen thuộc khiến tôi nhớ đến hình ảnh Elizabeth trong bộ đồ cổ vũ, chân đá cao và tóc tung bay. - Cậu biết đấy, từ khi chia tay Mack, tớ đến đó thường xuyên.

- Rất tiếc về chuyện của cậu.

- Ừ! - Elizabeth thở hắt ra một cụm khói trắng. - Macon rất tuyệt, cậu ấy rất hiểu những chuyện thế này. Cậu may mắn lắm đấy.

Tôi nhìn cô nàng, quên mất mình đang cố tỏ ra thân thiện. Tôi cố đọc ánh mắt của cô nàng để hiểu rõ hơn từng lời cô ta nói, để đoán xem những gì thật sự đã xảy ra ở chỗ Rhetta, nơi tôi chưa bao giờ đến hoặc được mời đến. Elizabeth Gunderson rõ là không bao giờ bị cấm túc, cũng chẳng bị mẹ can thiệp vào cuộc sống. Elizabeth Gunderson muốn đi đâu mà chẳng được.

- Elizabeth! Về nhà thôi con, cả Amy nữa! - Chúng tôi hướng mắt về phía người đàn ông đang đứng cạnh chiếc BMW, cảnh cây lùa xò ra trên nóc xe và tiếng động cơ vẫn để nổ.

- Thôi, ngày mai chắc lại gặp cậu ở trường thôi. - Elizabeth lên tiếng trong lúc Amy chạy về phía chiếc xe.

- Ừ.

Cô ta vẫy tay như thể chúng tôi là bạn bè. Ông bố đóng cửa và cho xe chạy đi. Khi họ rời khỏi, ánh đèn pha quét ngang khuôn mặt khiến tôi phải nheo mắt lại và tự hỏi liệu Elizabeth có đang quan sát mình.

- Tìm được rồi này! - Tiếng mẹ vang lên ngay sau lưng tôi. - Cái cây này gần như hoàn hảo, mà thế là tốt rồi vì bố con có vẻ hết kiên nhẫn rồi.

- Vâng! - Tôi đáp lại.

- Bạn học cùng lớp con đấy à? - Mẹ hỏi khi thấy xe Elizabeth chạy khuất.

- Không ạ. - Tôi thở dài. Giáng sinh tẻ ngắt.

- Mẹ có biết bạn ấy không nhỉ?

- Không. - Tôi khẽ gất lên. Mẹ cứ nghĩ rằng mẹ biết rõ tất cả mọi người. - Thật ra thì con rất ghét con nhỏ đó.

Mẹ bước lui lại nhìn tôi. Là một chuyên gia tâm lý, mẹ nghĩ mẹ có quyền biết tôi nghĩ gì.

- Con ghét bạn ấy? Nhưng tại sao?

- Không có lý do gì cả. - Tôi thấy hối hận vì đã nói ra với mẹ.

- Ôi, cái cây chết tiệt đây này! - Bố nói bằng cái giọng oang oang hệt như trên radio, khiến vài người phải ngoái nhìn. Bố bước tới đặt phịch nó xuống giữa hai mẹ con, khiến những chiếc lá kim dính đầy lên mặt tôi. - Cái tốt nhất trong bãi đất rồi đấy, hay nói cách khác là cuối cùng bố cũng thuyết phục được mẹ con!

- Chúng ta về nhà thôi, trễ quá rồi. - Mẹ nói và vẫn nhìn tôi qua cái cây. Bạn hẳn sẽ nghĩ là mẹ chưa bao giờ nghe tôi nói mình ghét ai cả.

- Tuyệt! Anh nghĩ ta có thể nhét nó vào sau xe, nếu may mắn. Bố mẹ vòng ra phía sau xe trong khi tôi ngồi vào ghế trước và đóng sầm cánh cửa. Tôi thật sự rất ghét Elizabeth Gunderson, tôi cũng ghét luôn việc mình sinh ra với một tấm màn trình tiết để rồi đến một ngày nào đó nó sẽ

mất đi. Thậm chí, tôi ghét luôn cả Giáng sinh vì đó là điều tôi có thể làm. Hồi tháng Chín, tôi từng nói với Scarlett là Macon phù hợp với kiểu người như Elizabeth và có lẽ tôi đã đúng. Lúc này đây, chỉ là tôi chưa sẵn sàng để nhận ra một khía cạnh khác của vấn đề: không phải là tôi không phù hợp với Macon, mà là cậu ấy không phù hợp với tôi. Đó là một điều khác hẳn, nhất là đối với những người khó thích nghi và khó tính như tôi.

Chiều hôm sau, thay vì lẽ ra phải ở siêu thị, tôi và Macon về nhà cậu ấy, và như thường lệ, bàn tay cậu ấy tiếp tục mân mê, khám phá cơ thể tôi. Nhưng rồi tôi bất ngờ chớp lấy tay cậu ấy, bật dậy và cất tiếng hỏi:

- Rhetta là ai thế? Macon nhìn tôi:

- Ai cơ?

- Rhetta.

- Sao cậu hỏi thế?

- Tôi chỉ muốn biết thôi.

Macon thở hắt ra và nằm phịch xuống giường:

- Một người bạn của tớ. Cậu ấy ở khu Coverdale.

- Cậu hay đến đó à? - Tôi biết tôi chẳng khác gì một kẻ nhỏ nhen và đầy ghen tuông, nhưng đó là cách duy nhất để biết sự thật. Tôi đã chuẩn bị, và chẳng bao lâu nữa sẽ tặng Macon một thứ quý giá. Nhưng tôi cần phải chắc chắn.

- Thỉnh thoảng thôi. - Một ngón tay mân mê rốn tôi, cậu ấy đáp bằng giọng lơ đãng. Đối với Macon, điều đó rõ là chẳng có gì to tát. - Mà sao cậu biết Rhetta?

- Elizabeth Gunderson. - Tôi trả lời và chăm chú quan sát khuôn mặt Macon, cố xem xem liệu có một dấu hiệu khả nghi nào khi nghe đến tên của cô nàng không.

- À, thỉnh thoảng cậu ta cũng đến đó. Họ là bạn bè, đại loại thế. - Macon thản nhiên.

- Thế à?

- Ừ!

Tôi quan sát Macon, cậu ta liếc lại tôi và như hiểu ý liền hỏi:

- Gì vậy Halley? Cậu sao thế?

- Không có gì. Tôi chỉ thắc mắc là sao cậu không bao giờ nhắc đến chuyện này, trong khi Elizabeth bảo rằng cô ta gặp cậu ở đó suốt.

- Elizabeth chẳng biết cái quái gì cả.

- Nhưng cô ta nói như thể biết rõ ấy.

- Thế thì sao nào? Là lỗi của tớ chắc? - Macon bắt đầu bực bội. - Trời ạ, Halley, chuyện không có gì hết, hiểu không? Sao chuyện ấy lại quan trọng đến thế?

- Ừ, có quan trọng đâu, trừ chuyện hết phân nửa thời gian tớ không biết cậu ở đâu và làm gì, để rồi phải nghe Elizabeth kể lẽ là cậu đang ở một nơi mà cậu không bao giờ cho tớ biết. Ở đó và đàn đúm với cô nàng.

- Tớ không đàn đúm với cô ta! Chỉ thỉnh thoảng, tớ và cô ta mới đến cùng một nơi, thế thôi. Tớ không quen bị ai kiểm soát, Halley. Tớ không thể báo cáo với cậu từng giây từng phút về những việc tớ làm, vì có đến phân nửa thời gian, tớ không hiểu nổi mình. - Rồi cậu ấy lắc đầu. - Con người tớ là như thế rồi.

Nhớ lại những ngày tháng trước đây khi mà giờ Thể dục còn là cả cuộc sống với tôi, khi mà tôi và Macon chưa hẹn hò thì mọi chuyện khác hẳn bây giờ. Ngay cả cách đây hai tháng, khi tôi thường xuyên dành cả buổi chiều lang thang cùng Macon, nghe radio dưới bầu trời mùa thu xanh trong, khi ấy chẳng hề có nhiều vấn đề rắc rối và sự im lặng ngọt ngào như thế này. Chúng tôi không nói chuyện và cười đùa nhiều như trước, cũng không còn lang thang cùng nhau nữa. Mọi thứ bắt đầu thu hẹp lại, chỉ là đến nhà Macon, đỗ xe gần hồ nước và cãi vã về chuyện tin tưởng hay những mong đợi. Cũng giống như khi phải đối phó với mẹ vậy.

- Nghe này Halley, cậu phải tin tưởng tớ, được chứ? - Macon nói và vòng tay qua hông kéo tôi lại gần.

- Tớ biết. - Tôi đáp lại. Sẽ rất dễ dàng tin tưởng Macon khi lúc này đây chúng tôi đang nằm giữa bóng tối và cái lạnh của những ngày chớm đông, cậu ấy hôn lên trán tôi và đôi chân trần của tôi quăn lẩy chân cậu ấy. Cảm giác khi ấy thật tuyệt, luôn như thế, và mọi người đều sẽ dần tiến đến chuyện ấy. Tất cả, trừ tôi. Tôi gần như muốn thốt lên rằng tôi yêu Macon nhưng rồi cố ngăn mình lại. Cậu ấy phải là người thổ lộ trước và tôi mong mỗi điều ấy biết bao, như trước đây tôi từng mong ngóng cậu ấy bước đến chỗ mình trong tiết Thể dục, khi mà mọi chuyện mới chớm nở.

Feuilleton, feuilleton, tôi lại đọc thầm những từ này trong đầu khi Macon hôn tôi.

Feuilleton, feuilleton, nụ hôn thật đắm đuối và tôi khẽ nhắm mắt, cảm nhận làn da nóng ấm của Macon áp sát vào người, cùng hòa quyện vào hơi thở của cậu ấy.

Feuilleton, feuilleton, bàn tay Macon lần xuống thắt lưng tôi.

Tớ yêu cậu. Tớ yêu cậu.

Nhưng không có gì như thế được thốt lên cả, như trước đây thôi. Tôi đẩy tay Macon ra và hôn đáp trả, nhưng cậu ấy giật lại và lắc lắc đầu.

- Cậu sao thế? - Tôi hỏi, dù đã biết rõ lý do.

- Tại tớ phải không? - Macon hỏi lại. - Cậu không muốn làm chuyện đó với tớ phải không?

- Không phải. Dĩ nhiên là không phải, nhưng... sự thực là với tớ, chuyện đó rất quan trọng, Macon à.

- Cậu nói sẽ suy nghĩ cơ mà.

- Có. - Từng giây từng phút. - Tớ có suy nghĩ, Macon ạ. Cậu ấy ngồi thẳng lại, bàn tay vẫn đặt trên hông tôi.

- Sẽ không thể xảy ra chuyện như Scarlett đâu. Bọn mình sẽ cẩn thận. - Macon đoán chắc.

- Không phải chuyện đó.

- Thế là chuyện gì, Halley? - Macon kinh ngạc nhìn tôi.

- Là tớ. - Tôi đáp lại. Nhưng Macon lại ngoảnh mặt nhìn ra cửa sổ và tôi biết câu trả lời đó không hợp lý chút nào. - Vì con người tớ là như thế.

Chúng tôi lại rơi vào hoàn cảnh hệt như trước giờ vẫn vậy. Đó là khi hai người đứng ở hai bên lần ranh, mặt đối mặt mà không giải quyết được gì. Một trận hòa bế tắc.

Giáng sinh đang tới, mọi người bỗng trở nên náo nức. Các bà nội trợ đến mua hàng ở Milton đều mặc áo thun dài tay, có in hình con tuần lộc hoặc các vòng hoa Giáng sinh. Ngay cả sếp tôi, ông Averby, cũng đội hẳn một chiếc nón trông như ông già Noel vào ngày trước Giáng sinh. Bố mẹ tôi thì dự hết buổi tiệc này đến buổi tiệc khác, còn tôi nằm trên giường, nghe tiếng hai người khi về đến, chệnh choáng say và cười khúc khích dưới nhà. Việc chuyển bà ngoại Halley đến nhà dưỡng lão đã được thu xếp ổn thỏa và mẹ tôi sẽ quay trở lại đó vào đầu tháng Giêng để hỗ trợ. Tôi nhớ đến bà ngoại trong căn phòng nhỏ xíu, thân hình bé nhỏ của bà so với chiếc giường, và rồi cố gắng xua tan những ý nghĩ chột ủa đến sau đó.

Chúng tôi đã trang trí xong cây thông, tất cả các hộp quà được xếp ngay ngắn dưới gốc, còn thiệp chúc thì lơ lửng trước mặt lò sưởi. Những dây đèn lấp lánh đã được mắc xong ngoài hiên nhà, các món trang trí lật vạt nằm rải rác khắp bàn và đầy trên tường. Trong khi đó, bố tôi không ngừng phá đám. Đầu tiên, với một cú hích hơi mạnh bạo bằng cánh tay, bố làm bức tượng ông già Noel mập ú bằng sứ văng ra tít cuối bàn và bắn luôn lên tường; sau đó, một tượng Ba Vua từ máng cỏ dưới cái cây đã lăn vòng vòng dưới sàn và khi bố đi ngang qua phòng, nó nát bấy. Chuyện này xảy ra đều đặn mỗi năm, nó giải thích cho đời sống ngăn ngủi của đồ trang trí Giáng sinh của chúng tôi - Chúa hài đồng, con tuần lộc và chú bé cao nhất trong dàn đồng ca, những nạn nhân tội nghiệp mỗi mùa Giáng sinh.

Scarlett và tôi cùng mua sắm trong trung tâm thương mại vào buổi tối; cậu ấy mua cho Cameron một đĩa nhạc ABBA, ban nhạc yêu thích của Cameron, còn tôi tặng Macon một cái kính mát Ray-Ban vì cậu ấy luôn làm mất kính. Những ngày này, trung tâm thương mại lúc nào cũng chật ních người, nóng nực, đến mức cả những chú lùn tí hon trong ngôi làng của ông già Noel trông thật rũ rượi.

Gần đây, tôi càng ngày càng ít gặp Macon. Cậu ấy luôn bay biến cùng đám bạn, và các cuộc gọi cũng mỗi lúc một ngắn ngủi hơn. Khi Macon đến đón tôi sau giờ làm hoặc khi cả hai đi cùng nhau, bầu không khí không còn như trước. Chúng tôi thường cho người quá giang, hoặc một người bạn của cậu ấy sẽ đi theo. Macon thường xao nhãng, và tôi cũng không còn nhận được kẹo trong túi quần hoặc ba-lô nữa. Một hôm, trong nhà vệ sinh, một đứa con gái kể chuyện Macon lấy cặp đàn loa xe hơi của bạn trai nó và tôi nghe lỏm được. Nhưng khi tôi hỏi, Macon chỉ lắc đầu, cười phá lên và bảo tôi đừng bao giờ tin những chuyện phỉếm trong nhà vệ sinh. Giờ đây, mỗi khi cậu ấy gọi cho tôi từ những nơi ồn ào mà tôi luôn thắc mắc, tôi lại có cảm giác cậu ấy làm vì bốn phận, thay vì nhớ thương tôi. Tôi đang dần mất Macon. Tôi cảm nhận rõ điều đó. Tôi phải hành động nhanh thôi.

Chỉ có mẹ là hạnh phúc giữa lúc này. Mẹ nghĩ mọi chuyện đã tốt đẹp trở lại, giữa mẹ và tôi. Tôi thấy mẹ hay cười hài lòng với tôi, như thể mẹ muốn nói rằng “Này, con thấy chưa? Thế này không tốt hơn sao?”.

Vào đêm Giáng sinh, sau khi bố mẹ đã ra ngoài dự tiệc, Macon đến để tặng quà cho tôi. Cậu ấy gọi điện thoại trong lúc dừng đỗ xăng ở dưới phố và bảo rằng chỉ có chút thời gian. Tôi đứng đợi Macon ở ngoài cửa.

- Đây, cậu mở ra đi. - Macon nói rồi đưa cho tôi một cái hộp quà màu đỏ.

Đó là một chiếc nhẫn bằng bạc và rất dày, không phải kiểu tôi sẽ lựa chọn cho mình. Nhưng khi đeo vào tay, nó lại rất vừa.

- Ôi! - Tôi nói và đưa tay lên ngắm nghía. - Đẹp quá!

- Ừ, tớ biết thế mà! - Macon đã có chiếc kính mát. Tôi không giỏi giữ bí mật mà. Cậu ấy nài nỉ tôi như đứa trẻ vòi kẹo, muốn tôi đưa quà ngay khi vừa mua xong. Đó là phần nửa món quà, phần còn lại Macon vẫn chưa biết.

- Giáng sinh vui vẻ nhé! - Tôi nói và bước tới hôn Macon. - Cảm ơn cậu!

- Có gì đâu. Cái nhẫn hợp với cậu đấy. - Macon đáp lại. Cậu ấy cầm tay tôi lên và ngắm nghía chiếc nhẫn.

- À, tối nay cậu định làm gì? - Tôi hỏi.

- Không làm gì cả. - Macon thả tay tôi xuống. - Lại đi với bạn thôi.

- Cậu không ăn mừng với mẹ à? Macon nhún vai:

- Không phải tối nay.

- Vậy cậu đến chỗ Rhetta không? Cậu ấy thở dài và khẽ nhướng mắt:

- Tớ không biết. Halley. Nhưng tại sao cậu hỏi thế? Tôi lấy chân đá nhẹ một cái vỏ chai trên đất.

- Tớ chỉ thắc mắc thôi.

- Đừng thế nữa, được không? - Macon nhìn xuống cuối đường. Cứ mỗi khi nhắc đến chuyện này, cậu ấy chỉ bực bội và muốn bỏ đi.

Nhưng tôi vẫn tiếp tục:

- Sao cậu không bao giờ đưa tớ đến đó? Hoặc là đến bất cứ một chỗ nào cậu thường lui tới ấy. Các cậu làm gì ở đó?

- Chẳng có gì. - Macon nói đơn giản. - Cậu sẽ không thích đâu, cậu sẽ cảm thấy chán.

- Tớ không chán. - Tôi nhìn Macon. - Hay cậu xấu hổ vì tớ?

- Không phải. - Macon đáp lại. - Dĩ nhiên là không rồi. Nghe này Halley, có nhiều nơi tớ không muốn cậu đến. Nó không phù hợp với cậu, hiểu không?

Không khác gì một lời hàm ý vậy.

- Ý cậu là sao?

- Không có gì. - Macon chán nản gạt đi. - Thôi quên chuyện này đi.

- Sao nào, cậu nghĩ tớ quá ngây thơ hay ngốc nghếch? Tớ không đi chơi với bạn cậu được à?

- Tớ không nói thế. - Macon thở dài. - Đừng cãi nhau nữa, được không?

Tôi chỉ có hai lựa chọn: bỏ qua chuyện này để rồi cứ mãi thắc mắc, hoặc tiếp tục cật vấn Macon cho ra vấn đề. Nhưng hôm nay là Giáng sinh, những ngọn đèn màu đang lấp lánh trên cái cây trước cửa sổ nhà tôi. Tôi đã đeo nhẫn của cậu ấy trên tay và điều này ít nhiều đã mang một ý nghĩa nào đó.

- Tớ xin lỗi. Tớ rất thích chiếc nhẫn.

- Vậy tốt rồi. - Macon hôn tạm biệt và khẽ xoa tóc tôi. - Giờ tớ phải đi đây. Tớ sẽ gọi cho cậu sau.

- Ừ.

Macon hôn tôi lần nữa rồi đi về phía xe, đầu cúi xuống tránh gió.

- Macon. - Tôi bật gọi trong lúc Macon đang chuẩn bị bước vào trong xe.

- Gì thế?

- Dịp năm mới cậu định làm gì?

- Tớ chưa biết nữa. Sao thế?

- Tớ muốn ở cùng cậu dịp đó. Được không? - Tôi đáp.

Khi thốt ra những lời ấy, tôi hy vọng Macon hiểu tôi đang nói gì, tầm quan trọng của chuyện đó đối với tôi, và điều tôi sắp trao tặng cậu ấy. Macon đứng yên nhìn tôi, rồi gật đầu:

- Ừ, kế hoạch thế nhé!

- Giáng sinh vui vẻ! - Tôi nói lần nữa, trong lúc Macon ngồi hẳn vào xe.

- Giáng sinh vui vẻ!

Macon nói với ra rồi khởi động xe, để cho nó gào rú và lái ra đường cái. Macon nhá đèn sau và bấm còi rồi tăng tốc khiến bánh xe rít lên chói tai, khiến đèn trước hiên nhà ông Harper lại sáng rực.

Vậy là xong. Tôi đã lựa chọn và giờ đây phải thực hiện điều đó. Tôi tự nhủ mình đã làm đúng, đó là điều tôi muốn. Tuy nhiên, vẫn có chút gì đó khiến tôi bất an. Nhưng giờ đây, có muốn đổi ý thì cũng đã muộn rồi.

Bất ngờ, tôi nghe tiếng Scarlett:

- Halley! Qua đây nhanh lên nào!

Tôi nhìn xung quanh. Scarlett đang đứng ngay trước cửa nhà, một tay xoa bụng, một tay vẩy tôi rối rít. Phía sau là Cameron, vẫn một khối đen tuyền từ đầu tới chân và rất chói với ánh đèn vàng trong phòng khách nhà Scarlett.

- Nào, nhanh lên! - Scarlett hét lớn trong lúc tôi chạy băng qua đường, đầu óc căng lên: Đứa bé gặp chuyện không hay sao? Ôi, đứa bé. Đứa bé.

Tôi dừng lại, thở hổn hển ngay trước bậc thềm và hồi hộp chờ đợi, nhưng Scarlett đáp lại tôi

bằng một nụ cười rạng rỡ.

- Có chuyện gì thế?

- Đây này. - Scarlett cầm tay tôi đặt lên bụng dưới của mình. Tôi cảm nhận làn da cậu ấy ấm nóng dưới bàn tay, bắn khoản ngược nhìn lên, và rồi bất chợt, tôi cảm nhận được nó. Một thứ gì đó cọ quậy dưới tay tôi - một cú đập khe khẽ.

- Cậu thấy không? - Scarlett hỏi và đặt tay cô ấy lên tay tôi. Scarlett cười rạng rỡ. - Thấy không?

- Ừ! - Tôi để yên bàn tay mình trên bụng Scarlett. Và đưa bé lại đập thêm một lần, rồi một lần nữa. - Kỳ diệu quá!

- Tớ biết mà! - Scarlett cười lớn. - Bác sĩ nói sớm muộn gì cũng xảy ra, nhưng mà thật tình là tớ sợ quá cơ. Tớ đang ngồi trên băng ghế dựa thì “bum” một cái. Không biết phải diễn tả với cậu sao nữa.

- Cậu phải trông thấy mặt Scarlett lúc ấy, cứ như sắp khóc lên vậy! - Cameron hưởng ứng bằng chất giọng trầm nhỏ của mình.

- Không có đâu. - Scarlett cãi lại và huých cùi chỏ vào người Cameron. - Khi nghe người ta nói mãi về cảm giác lần đầu tiên em bé đập bụng mẹ, mới đầu mình nghĩ chẳng qua là mọi người cường điệu thôi. Nhưng thật... Nó ý nghĩa vô cùng, Halley à.

- Ừ, tớ biết! - Tôi đáp và cả ba cùng ngồi xuống bậc thềm. Tôi nhìn qua Scarlett, khuôn mặt vẫn ửng hồng, mấy ngón tay khẽ mân mê trên bụng. Tôi muốn kể cho Scarlett nghe về quyết định của mình, nhưng rõ ràng là chưa phải lúc. Tôi chỉ áp tay mình lên tay cậu ấy, cùng cảm nhận những cú đập của bé và chờ đợi.

CHƯƠNG XIV

Mẹ tôi đã dành cả ngày cuối năm “điên cuồng” dọn dẹp nhà cửa để chuẩn bị cho bữa tiệc mừng năm mới thường niên của mẹ. Mẹ hoàn toàn không để ý là trời đã chiều muộn và chỉ để ý đến tôi khi tôi nhắc chân lên cho mẹ lau sàn nhà cạnh ti-vi.

- Ủa, tối nay con tính làm gì? - Mẹ hỏi và xịt nước khử trùng Pledge lên mặt bàn cà phê rồi lấy khăn kỳ cọ cật lực. - Con với Scarlett xem truyền hình trực tiếp lễ thả cầu thủy tinh ở quảng trường Times[40] à?

- Con chưa biết nữa. - Tôi đáp lại. - Bọn con chưa quyết định mẹ ạ.

- Ừm, mẹ nghĩ thế này... - Mẹ tôi tiếp lời, chuyển sang lau mặt lò sưởi rồi đến cây thông Giáng sinh. Mặc cho sự vui đập cổ ý của bố, cây thông vẫn đứng vững và mỗi khi có ai quẹt ngang qua, cả núi lá kim lại rơi rụng. - Sao con không ở nhà giúp mẹ một tay nhỉ? Mẹ sẽ cảm kích lắm đấy!

- Vâng ạ! - Tôi đáp và nghĩ mẹ đang đùa. Hôm nay là Giao thừa mà, vì ơn Chúa, ai cũng nghỉ ngơi cả. Tôi tiếp tục quan sát khi mẹ “tiến công” đến cái kệ sách.

- Gia đình nhà Vaughn lát nữa sẽ đến, nên con có thể ở nhà coi chừng bé Clara giúp người lớn. Con với Scarlett luôn thích phụ giúp các việc vặt trong bữa tiệc mà...

- Ấy chết! - Tôi vội nói nhưng mẹ vẫn cần mẫn lau chùi từng thứ đồ lật vặt, như thể cuộc sống của mẹ phụ thuộc cả vào chúng vậy. - Tối nay con có kế hoạch rồi.

- Ủa, nhưng mẹ thấy có vậy đâu? - Mẹ nói chắc nịch trong lúc nhắc cái khung ảnh ở khe vực Grand Canyon lên, lấy giẻ lau mặt kiếng, rồi đặt lại trên kệ lò sưởi. - Nghe như con với Scarlett chưa biết sẽ làm gì. Thế nên mẹ nghĩ tốt hơn là con nên...

- Không! - Tôi ngắt lời mẹ, bất chợt nhận ra giọng nói mình quá gay gắt, có phần tuyệt vọng, như thể tôi cảm giác được tấm lưới vô hình đang dần bủa vây quanh mình. - Con không ở nhà đâu!

Giây phút đó, tôi những tưởng mẹ sẽ quay lại, tay cầm nguyên cái giẻ lau, chỉ vào mặt tôi và nói “*Tối nay con định ‘vượt rào’ với cậu ta chứ gì!*”, để chứng minh mẹ hoàn toàn có thể đọc thấu tâm trí tôi và như mọi lần, sẽ lại quyết định thay tôi, trước khi tôi kịp đưa ra lựa chọn cho mình.

- Mẹ nghĩ hai đứa có thể xem ti-vi rồi qua đây chơi. Dù sao mẹ vẫn thấy an tâm hơn nếu biết được con đang ở đâu.

- Hôm nay là Giao thừa mẹ à! Con đã mười sáu tuổi rồi. Mẹ không thể bắt con ở nhà được.

- Ôi Halley! - Mẹ tôi thở dài. - Con đừng bi kịch hóa mọi thứ chứ!

- Nhưng sao mẹ phải làm vậy? Mẹ đâu thể cấm con ra ngoài được. Như thế là không công bằng.

Mẹ quay lại nhìn tôi, cái giẻ lau thông xuống trên tay mẹ.

- Thôi được. - Cuối cùng mẹ cũng lên tiếng, quan sát cận kề từng điểm lửa cảm xúc mạnh mẽ đang khuấy động trong tôi. - Con có thể đi với Scarlett. Nhưng nhớ rằng mẹ đặt niềm tin nơi con. Đừng làm mẹ thất vọng đấy.

Bỗng thật khó để tiếp tục nhìn đến mẹ. Sau nhiều tháng từ thương lượng đến trao đổi với đủ loại thái độ, từ quyết liệt đến nhượng bộ, giờ mẹ đã sử dụng đến vũ khí cuối cùng: sự tin tưởng.

- Vâng ạ. Mẹ cứ tin con. - Tôi nói, lòng bất giác nhớ đến những ngày tháng tại khe vực Grand Canyon trước đây. Lúc ấy, mẹ là bạn của tôi, người bạn thân thiết nhất.

- Ừ. - Mẹ khẽ đáp và vẫn nhìn ngắm tôi. Tôi ở yên đó cho đến khi mẹ quay đi, trở lại với việc lau dọn.

Tối hôm đó, tôi nán lại, cẩn thận nhìn ngắm mình trước gương. Tôi tháo khỏi tấm gương những dấu ấn quan trọng trong cuộc sống, cố quên đi con người xưa cũ của mình, từ những chiếc ruy-băng khen thưởng trong môn thể dục, đến những cuộn giấy chứng nhận tuyên dương, những tấm hình của tôi và Scarlett... Ngón tay cái tôi mân mê lớp bạc lạnh trên chiếc nhẫn bạc Macon tặng. Lần này, chỉ có mình tôi và tôi sẽ ghi nhớ thật kỹ, tôi cố gắng tập trung, lưu giữ hình ảnh hiện tại mà tôi sẽ không bao giờ quên.

Tôi ghé qua nhà Scarlett trước khi đi tiếp qua đường Spruce, nơi Macon sẽ đến đón. Đây là lần đầu tiên tôi và Scarlett không đón năm mới cùng nhau. Tôi đã quyết định, nhưng chẳng hiểu sao có gì đó khiến tôi cứ day dứt.

- Cầm theo mấy thứ này! - Khi tôi bước vào nhà, Scarlett nói và dúi vào tay tôi thứ gì đó. Đúng lúc tôi đánh rơi nó thì cô Marion xuất hiện ngay góc hành lang, miệng phì phèo thuốc lá, tóc đầy ống cuộn. Thứ đó nằm ngay cạnh chân cô Marion. Nhưng cô ấy không nhìn thấy, mà đi thẳng qua cái xe đẩy em bé, khiến cả tôi và Scarlett đều không hiểu cô định hướng về phía nào. Thế nên tôi vội chụp lấy mấy cái bao cao su, trống ngực đập thình thịch.

- Gì thế, tớ nghĩ không cần nhiều đến thế này đâu!

Scarlett đưa cho tôi ít nhất phải mười cái bao cao su bọc trong giấy xanh dương. Chúng giống như loại kẹo bạc hà mà các khách sạn mini thường đặt sẵn trên gối ngủ của khách. Cameron ngồi ngay bàn bếp, đang cắt xén chỗ bột bánh quy thành những viên nhỏ hình vuông và tam giác. Món ăn khoái khẩu gần đây Scarlett đã chuyển sang bánh quy, và cậu ấy thậm chí còn không thể đợi nổi đến khi bánh chín, mà cầm thẳng một nắm bánh còn giấy lót, xoi ngon lành.

- Cứ cầm cả đi. - Scarlett nói, rồi lặp lại đúng câu cửa miệng yêu thích của mẹ tôi. - Cẩn thận vẫn hơn chứ!

Chúng tôi đứng yên trong nhà bếp, rồi Scarlett nhìn tôi như thể muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Tôi kéo ghế ngồi xuống.

- Thôi mà, cậu muốn nói gì thì nói đi. Chuyện gì thế?

- Không có gì cả. - Scarlett trả lời, quay quay mâm xoay trên bàn ăn. Cameron đang lo âu quan sát chúng tôi, hôm nay cậu ta mặc một chiếc áo màu xanh, trông sáng sủa hơn hẳn. Gần đây, Scarlett đã có vài lời khuyên cho Cameron về chuyện ăn mặc. - Tớ chỉ... tớ cảm thấy lo lắng cho cậu thôi.

- Tại sao thế?

- Tớ không biết nữa. Có lẽ vì tớ biết cậu sắp làm gì và cậu nghĩ thế là chẳng có gì sai, nhưng...
- Làm ơn, đừng như thế, Scarlett! - Tôi nói nhanh. - Không phải bây giờ đâu!
- Tớ có làm gì đâu? Tớ chỉ muốn cậu cẩn trọng thôi. Cameron đứng dậy, chui đầu vào cái lò nướng và lấy ra một mẻ đầy bánh quy nướng. Khuôn mặt cậu ấy ửng hồng.
- Cậu nói sẽ ủng hộ tớ. - Tôi tiếp tục. Đầu tiên là mẹ, giờ lại đến Scarlett chắn ngang không cho tôi tự đi bước đường của mình. - Cậu nói tự bản thân tớ sẽ biết khi nào thích hợp cơ mà.
- Macon có yêu cậu không, Halley? - Scarlett nhìn thẳng vào mắt tôi.
- Scarlett, thôi đi.
- Có không? - Cô ấy vẫn tiếp tục.
- Chắc chắn là có. - Tôi nhìn xuống chiếc nhẫn. Mỗi lần khăng định là mỗi lần tôi càng tin tưởng hơn vào điều đó.
- Cậu ấy thổ lộ rồi à. Có nói với cậu không?
- Cậu ấy không cần phải làm thế. Chỉ cần tớ biết là đủ. - Tôi đáp lại.

Có tiếng lục đục khi Cameron làm rớt tấm khăn phủ lớp bánh. Cậu ấy lập tức nhặt lên và ném nó lên nắp lò, khẽ lăm bầm.

- Halley, đừng có ngốc nghếch như thế. - Scarlett khẽ lắc đầu. - Sao phải đánh đổi một thứ quý giá đến vậy để níu giữ một người mà ngay đến một câu yêu thương cũng không thể thốt ra?
- Đây là điều tớ muốn! - Tôi lớn tiếng. - Tớ không tin nổi là cậu lại nói thế, sau hàng tuần trò chuyện về nó. Tớ cứ nghĩ cậu là bạn tớ cơ đấy!

Scarlett cứng rắn nhìn tôi, hai tay nắm chặt và nghiêm giọng:

- Tớ là *bạn thân nhất* của cậu, Halley. Chính vì thế tớ mới nói với cậu những điều vừa rồi.

Tôi không thể tin Scarlett được. Nào là hãy tin vào chính mình, nào là tự biết thời điểm thích hợp, rồi giờ lại cố ngăn cản tôi.

- Bây giờ tớ không cần thứ ấy. Tớ phải đi đây. - Tôi nói và xô ghế đứng dậy.
- Thế là không đúng! - Scarlett nói và đứng dậy theo tôi. - Và cậu biết rõ như vậy.
- Không đúng? - Tôi nói, biết rõ những từ ngữ thù hằn sắp sửa tuôn ra, ngay cả trước khi tôi kịp mở miệng. - Nhưng với cậu thì đúng phải không? Ừ, tự xem cậu đã *đúng* thế nào đi!

Scarlett lùi lại một bước như thể tôi vừa đưa tay tát một cú trời giáng vào mặt cậu ấy. Ngay thời khắc đó, tôi biết mình đã quá đáng. Từ chỗ lò nướng, Cameron nhìn tôi bằng ánh mắt giống hệt như ánh mắt mà tôi vẫn dành cho Maryann Lister hoặc Ginny Tabor, hay bất kỳ ai đã làm tổn thương Scarlett.

Chúng tôi cứ yên lặng, đứng đối mặt nhau trong nhà bếp, cho đến khi chuông cửa thành linh reo vang. Không ai chịu dịch chuyển.

- Xin chào? - Một giọng nói cất lên và qua vai Scarlett, tôi thấy chú Steve bước vào phòng. Quá trình lột xác rõ là đã hoàn tất khiến tôi gần như không nhận ra chú: một vòng dây thừng trên cổ, đi ủng, áo choàng thụng với quần vải bố, ngang hông còn giắt theo một thanh gươm.

Chú đứng ngay cạnh khay đựng gia vị, trông như một kẻ vừa du hành vượt thời gian.

- Cô Marion chuẩn bị xong chưa? - Chú hỏi, có vẻ không để ý việc chúng tôi đang nhìn chăm chăm vào mình.

- Cháu không biết. - Scarlett nói khẽ và bước lui vài bước về phía cầu thang, không thèm nhìn đến tôi. - Để cháu lên xem sao.

- Cảm ơn cháu.

Vậy là chỉ còn lại mình tôi và Vlad “Dracula”, cả hai đều hoàn toàn lạc lõng trong căn bếp nhà Scarlett, ngay khoảnh khắc trước thềm năm mới này. Tôi nghe tiếng Scarlett trên lầu rồi đến giọng cô Marion. Trên bàn ăn, ngay trước mắt tôi là quyển cẩm nang mang thai đang mở dang dở ở chương về tháng thứ sáu. Scarlett đã tô hồng một vài dòng, chiếc bút nằm ngay ngắn bên cạnh.

- Cháu phải đi rồi. - Tôi lên tiếng.

Chú “Dracula” đang cúi húi chỉnh lại thanh gươm liền ngược lên nhìn tôi.

- Cameron, gửi lời chào của tớ đến Scarlett nhé!

- Ừ. - Cậu ấy miễn cưỡng đáp lại. - Dĩ nhiên rồi.

- Đi chơi vui vẻ nhé! - Chú Steve nói với theo khi tôi đi ra bằng cửa sau. - Chúc mừng năm mới!

Đi được nửa đường ra sân sau, tôi quay lại nhìn về phía ngôi nhà. Tất cả cửa sổ đều sáng đèn. Tôi muốn thấy Scarlett ở một trong những khung cửa đó, tay đặt lên mặt kính, ám hiệu ngầm của bọn tôi. Nhưng cậu ấy không có ở đó, và tôi đã định quay lại. Nhưng trời đã khuya và lạnh cóng, thế nên tôi tiếp tục bước đến phố Spruce - nơi chiếc xe Macon im lìm đứng đợi chỗ thủng thur, và cả những điều đang chờ tôi phía trước.

Bữa tiệc được tổ chức ở ngoại ô, tại nhà một cậu nào đó tên là Ronnie. Chúng tôi phải lái xe qua nhiều khúc đường ngoằn ngoèo bụi bặm, qua mấy ngôi nhà di động và những trang trại cũ lụp xụp rồi mới tới được ngôi nhà một tầng bằng gạch giản dị có ánh đèn xanh ngay trước cửa. Mấy con chó chạy loanh quanh sủa vang, trong khi đám người đến dự tiệc tản mát ngoài bậc thềm và trong khuôn viên. Tôi không nhận ra bất kỳ một người quen nào.

Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu tôi khi bước ngang qua thùng bia ngay trước cửa ra vào là những gì mẹ tôi sẽ nghĩ nếu có mặt ở đây. Tôi đoán chắc đây sẽ là những thứ trên người mẹ: tấm ván bằng gỗ giả sồi, chiếc bàn cà phê la liệt gọt tàn với đầy tàn thuốc và chai bia, tấm thảm màu vàng nâu nhóp nhép, loang lổ dưới chân. Đây không giống với ngôi nhà của Ginny Tabor, nơi bạn cảm nhận được một cuộc sống gia đình thực thụ - với ba mẹ, những bữa tối cùng nhau và lễ Giáng sinh.

Một nhóm đang ngồi uống bia trên băng ghế dài trong phòng khách, bên cạnh là cái ti-vi đang mở nhưng không rõ tiếng mà chỉ hiện lên những hình ảnh mờ mờ. Tôi không thể nghe rõ được gì vì tiếng nhạc quá lớn, và đành bước tiếp theo Macon, len qua mấy người đang ngồi bệt dưới sàn nhà, lưng tựa vào tường.

Macon có vẻ quen biết tất cả mọi người. Họ đưa tay ra vỗ vai và gọi tên cậu ấy khi chúng tôi đi ngang qua. Khi đến chỗ thùng bia, Macon rót cho tôi một cốc và cho mình một cốc, trong khi tôi ở phía sau đang găng hết sức nép mình lại trong không gian chật hẹp này.

Macon đưa cốc bia và tôi hầu như nốc cạn ngay lập tức để tự trấn an mình. Cậu ấy nhe răng cười rồi lại rót đầy lần nữa, sau đó kéo tôi đi xuống hành lang, ngang qua một cái thùng rác đầy vỏ lon rỗng để vào một phòng ngủ.

- Cúc cu! - Macon lên tiếng khi chúng tôi bước vào. Có một tên đang ngồi trên giường, và một đứa con gái nằm nghiêng sát mép giường.

Căn phòng nhỏ và tối, chỉ có một ngọn nến ngay trên đầu giường, ngoài ra còn có một chiếc bàn trang điểm và một cái kệ, giống hệt phòng bố mẹ tôi.

- Ô hô! - Đứa con trai trên giường đáp lại. Cậu ta để tóc ngắn và có một hình xăm ngay trên cánh tay. - Gì thế này?

- Có gì đâu! - Macon ngồi xuống chân giường. - Đây là Halley. Halley, cậu này là Ronnie.

- Xin chào. - Tôi nói.

- Ừ chào! - Ronnie có đôi mắt lơ lơ ngái ngủ, tóc cắt sát, dựng đứng và giọng nói trầm khàn. Cậu ta đưa tay ngang giường, đến chân đứa con gái từ khi nãy vẫn cúi xuống sàn nhà tìm kiếm gì đó. Giờ nó mới chịu ngóc đầu lên.

- Em làm rơi mất bông tai rồi! Nó rớt xuống dưới giường mà em không với tới! - Nó lên tiếng và hất mái tóc lòa xòa trước mặt lên, và tôi nhận ra cái miệng đó ngay tức khắc. Rồi cô nàng ngồi ngay ngắn trở lại, thô lỗ nhìn vào tôi, và tôi cũng nhìn đáp trả nó: "Nàng" Elizabeth Gunderson.

- Ồ! - Cô ta chào Macon, tay thực hiện động tác hất tóc thừa thãi quen thuộc. - Ô, Halley đấy à!

- Ừ! - Tôi vẫn còn nhìn chăm chăm vào Elizabeth, đang khoác lên người chiếc áo thun rộng thùng thình với quần soóc, những thứ Elizabeth chắc chắn không hề mặc đi dự tiệc. Cô nàng mới nhanh nhẹn làm sao.

Ronnie cúi xuống gầm giường, nhặt lên một cái đèn hút thuốc phiện màu tím rồi đưa cho Macon. Tôi uống cạn cốc bia của mình, cốt để có việc gì làm cho đỡ lóng ngóng trong khi Macon hút một hơi và đưa lại cho Ronnie.

- Dừng không? - Ronnie hỏi tôi. Trong bóng tối, tôi có cảm giác như Elizabeth đang chăm chú nhìn tôi trong khi cô nàng bật lửa mỗi thuốc lá. Tôi tự hỏi bố nó, trong bộ cánh Ralph Lauren đắt tiền sang trọng và chiếc BMW, sẽ nghĩ gì nếu thấy con gái mình bây giờ. Rồi tôi cũng tự hỏi bố tôi sẽ nghĩ gì nếu thấy tôi ở đây lúc này. Elizabeth quan sát tôi trong bóng đêm, và tôi biết chắc nó đang mỉm cười.

- Dĩ nhiên! - Tôi nói, dẹp bỏ những suy nghĩ về bố khỏi đầu. Tôi đưa chiếc cốc đã uống cạn cho Macon rồi cầm lấy cái đèn hút ngậm vào miệng, bắt chước theo kiểu người ta vẫn thường làm ở các buổi tiệc. Ronnie bật lửa và tôi hút một hơi, khói cuộn lại trong miệng mỗi lúc một dày hơn cho đến khi trôi tuột vào trong, khiến phổi tôi đầy ứ và nóng rẫy. Tôi cố chịu đựng đến khi quá khó chịu, đành phà ra, khói dày như va vào răng tôi.

- Cảm ơn. - Tôi nói và đưa lại cái đèn hút cho Ronnie, trong lúc Macon đưa tay ra sau xoa lưng tôi. Macon đã sai lầm. Tôi cố thể hòa nhập với nơi này. Tôi có thể hòa nhập vào bất cứ chỗ nào

tôi muốn.

Một lúc sau, Ronnie và Macon ra ngoài, để tôi ở lại với Elizabeth trong căn phòng tối. Macon đưa cho tôi cốc bia rồi đi ra. Tôi uống một hơi hết phân nửa và đột nhiên thấy cổ họng khát cháy, tôi liếm mép. Chưa bao giờ tôi bị “phê” thuốc nên không biết mình đang cảm thấy gì. Tôi cũng sẽ không thèm hỏi Elizabeth Gunderson, nó đã ít nhất ba lần rút thuốc phiện (cho đến khi tôi không đếm nổi nữa) và giờ đang nằm dài trên giường, miệng phì phèo thuốc lá, sẫm soi mấy ngón chân. Tôi ngồi yên ở chân giường, nhìn chăm chăm vào tấm thảm bên dưới, việc ngay lúc này bỗng trở nên thú vị đến mức tôi ngạc nhiên sao trước đây mình không bao giờ làm thử.

- À, thế khi nào Scarlett sinh con nhỉ? - Elizabeth đột ngột lên tiếng và lấy tay xoa xoa bụng.

- Khoảng tháng Năm. - Tôi trả lời và hơi ngạc nhiên vì cảm thấy giọng nói mình sao quá xa lạ. - Tuần thứ hai thì phải.

- Tớ vẫn không thể tin là cậu ta có thai với Michael đấy. - Con nhỏ tiếp tục. - Thậm chí, tớ còn không biết họ có qua lại.

Tôi lại liếm môi, rồi hóp thêm một ngụm bia nhỏ, đảo mắt nhìn quanh căn phòng của Ronnie, mấy cái khăn vắt trên cửa sổ thay rèm, quyển tạp chí dành cho đàn ông *Penthouse* cạnh bàn chân tôi, chỗ một thùng đi vệ sinh cho mèo đặt ngay gần cửa. Nhưng tôi không thấy con mèo nào.

Rồi nhớ ra mình đang nói chuyện với Elizabeth, tôi cố nhớ lại chỗ cô ta vừa dừng lại rồi đáp:

- Không phải là qua lại suông, hai người họ đã hẹn hò suốt mùa hè mà.

- Vậy sao? - Elizabeth hỏi lại, giọng vẫn thản nhiên. - Thế mà tớ không biết đấy.

- Ừ. - Tôi lại nhấp thêm một ngụm bia nữa, bây giờ nó nhạt thếch. - Họ yêu nhau mà.

- Tớ không biết. - Elizabeth nói rành rọt. - Cả hai đã giấu kín chuyện đó. Hồi hè tớ gặp Michael khá thường xuyên, nhưng cậu ấy không bao giờ nhắc tới Scarlett.

Tôi không biết phải nói gì. Tôi có cảm giác như mình đang sa vào một đề tài khó chịu, nên vội nói tró đi. Scarlett không ở trong căn phòng này. Scarlett không thuộc về những nơi thế này.

- Thế Ronnie là bạn trai của cậu à?

Nó cười lớn, như thể nó biết điều gì đó mà tôi hoàn toàn mù tịt:

- Bạn trai? Không, cậu ta chỉ là... à, là Ronnie thôi.

- Ồ!

- Chuyện cậu ta giữ đứa trẻ thật nực cười. - Elizabeth tiếp tục kéo Scarlett vào câu chuyện. - Cả cuộc đời cậu ta rồi sẽ vút đi cho xem.

Tôi nhìn vào cái hộp vệ sinh của mèo, một lần nữa lại thấy băn khoăn về con mèo.

- Không phải thế. Scarlett đã quyết định thế.

- À, nếu là tớ ấy, tớ thà tự tử trước khi có con. Tớ đủ hiểu biết để ý thức là mình không thể nào

nuôi nó được. - Elizabeth ngồi dậy, tóc lại hất ra sau và rút thêm một liều thuốc trong bao thuốc trên đầu giường.

Ngay giây phút, tôi nhận ra mình ghét Elizabeth Gunderson thậm tệ. Tất cả đã rõ, nó là đứa xấu xa. Nó chỉ giỏi dành thời gian để rình mò, chờ đợi tôi mất cảnh giác để thả một quả bom về phía tôi rồi quay ngoắt đi, mặc kệ những gì tôi phải hứng chịu.

- À, vì cậu không phải là Scarlett. - Tôi nói.

- Tớ biết chứ! Thật đáng mừng, đúng không nào? - Nó bước xuống giường và nhét liều thuốc vào túi, tiến về phía lối ra, băng qua tôi và mở cửa. - Cậu có ra ngoài không?

- Không, chắc tớ sẽ... - Tôi trả lời và ngẩng mặt lên nhìn, nhưng cô ả đã đi mất, cánh cửa vẫn mở hờ đủ cho ánh sáng lọt vào. Chỉ còn lại tôi, một mình trong căn phòng.

Tôi ngồi yên trên giường một lúc lâu, tiếng nhạc, tiếng nói chuyện và tiếng ồn từ ngoài hành lang vọng vào, cùng tiếng cười khúc khích của đám con gái và tiếng cửa toilet đóng mở sầm sập. Khi Macon trở lại và khóa cửa, tôi như lạc mất khái niệm thời gian. Hẳn hàng tiếng đồng hồ đã trôi qua và tôi đã bỏ lỡ thời khắc đón năm mới.

- Này! - Macon lên tiếng. Trong bóng tối tôi chỉ nhìn thấy hàm răng của cậu ấy, và nhờ vậy tôi biết cái miệng đang tiến về phía tôi. - Cậu ổn chứ?

Tôi nhào người về phía trước tìm kiếm và thở phào nhẹ nhõm khi nhận ra khuôn mặt quen thuộc lúc Macon đến gần hơn. Macon của tôi. Bạn trai của tôi. Tất cả của tôi.

- Máy giờ rồi?

- Tớ không biết. - Cậu ấy nhìn vào cái đồng hồ mặt xanh lá ánh lên trong bóng tối. - Mười một giờ ba mươi. Sao thế?

- Không, tớ chỉ hỏi thế thôi. Nãy giờ cậu ở đâu vậy?

- Ra ngoài chút thôi. - Macon lại đưa cho tôi một cốc bia, vị ngon lành và mát lạnh trôi xuống cổ họng tôi. Tôi không nhớ nổi mình đã uống bao nhiêu, nhưng thật êm dịu và ấm áp khi tôi thu mình nằm rúc vào lòng Macon, hôn lên cổ cậu ấy trong lúc Macon vòng tay ôm trọn lấy tôi. Khi tôi nhắm mắt lại, cả thế giới bắt đầu đảo điên giữa đèn ngủ không trung, nhưng Macon vẫn siết chặt tôi trong vòng tay, bàn tay trượt dần lên cẳng chân tôi và chạm đến thắt lưng. Đã đến lúc rồi.

Tôi tiếp tục hôn Macon và cố gắng thả lỏng cơ thể, nhưng căn phòng quá nóng và chật chội, chiếc giường lại ám đầy mùi mồ hôi. Chúng tôi mỗi lúc một đi xa hơn, và tôi tự hỏi sao mọi thứ lại không như những gì mình hằng tưởng tượng. Không phải ở đây, trên chiếc giường bốc mùi này, với tâm trí quay cuồng và nghe rõ từng tiếng nước dội dồn dập từ cái toilet ở phòng kế bên. Chắc chắn không phải ở đây, trong căn phòng với một cái hộp đi vệ sinh cáu bẩn của con mèo nào đó, cùng quyển tạp chí *Penthouse* chổng chơ dưới nền nhà, càng không phải nơi Elizabeth Gunderson đã “nghỉ ngơi” trước tôi. Hoàn toàn không phải.

Tôi bắt đầu hốt hoảng và bồn chồn khi Macon tiếp tục cởi khóa chiếc quần jeans của tôi. Tiếng nước trong nhà vệ sinh càng lúc càng lớn hơn, có tiếng ho của một đứa con gái ngay ngoài cửa, cộng thêm một vật gì đó cộm cứng đang đâm thúc dưới lưng tôi. Khi tôi đưa tay ra sau, cầm lấy nó và đưa lên soi dưới ánh sáng lờ mờ phía sau đầu Macon, bàn tay tôi mát lạnh. Đó là một chiếc bông tai vàng hình giọt nước, của Elizabeth Gunderson. Scarlett cũng có một đôi giống hệt như vậy.

- Khoan! - Tôi đột nhiên lên tiếng và đẩy Macon ra. Chúng tôi đã gần gũi đến mức tôi có thể nghe thấy tiếng rên của cậu ấy khi tôi ngọ nguậy bên dưới.

- Có chuyện gì thế?

- Tôi thấy khó chịu. - Tôi trả lời Macon. Ban đầu, đó chỉ là cái cớ, nhưng rồi tôi nhớ lại những ly bìa, mấy hơi thuốc phiện rít vào phổi, cùng với cái giường nhóp nháp và chiếc hộp hồi hám kia.
- Tôi cần chút không khí.

- Thôi nào! Nằm xuống đây đi. Lại đây với tôi. - Macon nói và đưa tay ra đặt lên lưng tôi. Nó thật lạnh lẽo, khiến tôi phải rùng mình.

- Không. - Tôi giật người khỏi Macon và chệnh choáng đứng dậy, người nghiêng hẳn sang một bên. Tôi phải tựa vào cánh cửa lần mò tìm nắm đấm cửa. - Có lẽ tôi... tôi phải về nhà thôi.

- Nhà? - Macon thốt lên như thể từ đó mới tực tức làm sao. - Halley, vẫn còn quá sớm. Cậu chưa thể đòi về nhà được.

Tôi không mở được cánh cửa, chìa khóa cứ trượt khỏi tay tôi dù tôi cố gắng tìm nó, nhưng rồi tôi cảm thấy tỉnh táo hơn một chút.

- Tôi phải về thôi. Tôi thấy khó chịu quá!

- Khoan đã! Chỉ cần bình tĩnh lại thôi, được chứ? Lại đây nào!

- Không. - Tôi trả lời Macon và bật khóc, bỗng nhiên dâng đầy nỗi sợ hãi với nơi xa lạ này. Tôi ghét Macon vì đã đưa tôi đến đây, tôi ghét bản thân tôi, ghét cả mẹ và Scarlett vì sau tất cả, họ đã nói đúng... Rồi tôi nghe thấy tiếng người cười nói và tiếng đếm ngược: *"mười - chín - tám"*. Tôi buồn nôn dữ dội, nhưng cái khóa cửa không thềm nhúc nhích dù tất cả đã bắt đầu trào khỏi dạ dày và dâng lên đến miệng. Bất ngờ, cánh cửa bật mở và tôi lao ra ngoài. *"Bảy - sáu - năm"*. Tôi xuống cầu thang, xô qua đám người đang chen chúc đếm ngược trong nhà bếp, băng qua phòng khách và đối mặt với cái lạnh giá bên ngoài, bước vội xuống mấy bậc thang ra lối đi: *"bốn - ba - hai"*. Tôi lao vào khu rừng trước mặt. Và rồi tiếng *"một"* vang lên. Năm mới đã đến, mọi người hò reo chúc tụng, chỉ có tôi, quỳ mọp, nôn thốc nôn tháo, một mình giữa đám cây cối lạnh căm.

CHƯƠNG XV

Suốt một đoạn, Macon không nói với tôi một lời nào. Cậu ấy rất tức giận, như thể tôi xảo quyết giả bệnh. Tôi lơ mơ ngủ được một lúc, chỉ ước mình chết quách đi cho rồi, thì Macon tìm thấy tôi trong khu rừng, trên mặt dính đầy lá. Cậu ấy đưa tôi vào xe, nổ máy và lao ra đường với tốc độ kinh hoàng đến mức khói cuộn mù mịt phía sau.

Tôi nhắm mắt, co người lại dựa vào cửa sổ, hy vọng sẽ không buồn nôn lần nữa. Thật là tệ!

- Tớ xin lỗi. Thật đấy! - Tôi lên tiếng khi xe đã đi được khoảng tám cây số, và ánh đèn từ thành phố đang hiện ra. Cứ mỗi lần nhớ đến cái hộp vệ sinh cho mèo và đấm khăn trải giường ẩm mốc, dạ dày tôi lại quặn lên.

- Thôi bỏ đi. - Macon đáp lại và sang số, tiếng động cơ gầm rú và chiếc xe quẹo ngoắt ngay khúc cua.

- Tớ muốn làm, tớ thề đấy, nhưng tớ uống nhiều quá!

Macon vẫn im lặng, chuyển hướng đột ngột vào đường cao tốc và đạp ga, tiếng lốp xe lại rít lên ken két.

- Macon, đừng có như thế, tớ xin cậu đấy! - Tôi khổ sở nói.

- Chính cậu muốn như thế, Halley. Tự cậu đòi đón năm mới với tớ theo cách này, rồi cũng tự cậu đổi ý. - Xe lao ra giao lộ về phía khu nhà tôi, phía trước là đèn xanh.

- Không phải vậy. - Tôi nói.

- Đúng là thế! Cậu chưa bao giờ muốn làm, Halley. Đừng vòng vo nữa.

- Tớ không vòng vo, Macon. Tớ thật sự muốn, nhưng không phải theo cách đó.

- Thế hả, sao cũng được. - Đèn tín hiệu đã nhấp màu vàng, nhưng Macon vẫn tiếp tục nhấn ga và chúng tôi càng lao nhanh hơn, khu trung tâm thương mại vụt nhanh qua mắt tôi trong ánh sáng rực rỡ.

- Macon, giảm tốc độ đi! - Tôi nói khi xe đến ngã tư. Đèn đã chuyển sang màu đỏ, nhưng tôi biết chắc chắn cậu ấy sẽ không dừng lại.

- Cậu thì biết cái quái gì! - Macon nói trong khi vẫn đạp ga, xe đã đến sát ngay dưới cột đèn giao thông. Tôi quay sang nhìn cậu ấy, không biết điều đang xảy đến tiếp theo. - Cậu thật là...

Tôi tự hỏi Macon đang định nói cái gì, rằng cậu ấy đang định “bắn” vào tôi những từ ngữ gì, nhưng rồi thứ ánh sáng vàng vọt chợt hiện lên chói lòa khắp mặt cậu ấy. Hình ảnh Macon vụt sáng chói và tôi hỏi cậu ấy điều gì đang xảy ra. Tôi chỉ nhớ được ánh sáng tràn qua vai tôi và rơi vào khuôn mặt Macon, soi tỏ vẻ mặt kinh hãi của cậu ấy khi trông thấy một vật khổng lồ đâm sầm vào cánh cửa xe bên phía tôi. Những mảnh kính vỡ vụn bắn tung tóe, lóe sáng như kim cương rơi vỡ, cũng như tôi, và tất cả mất hút vào bóng tối.

CHƯƠNG XVI

Tôi nhớ rõ cái lạnh khi ấy. Gió thốc vào mặt tôi, buốt như đá. Tôi nhớ cả ánh đèn đỏ chớp nháy và tiếng ai đó rên rĩ. Tiếng gào thét. Và sau hết, tôi nhớ rõ Macon đã nắm chặt tay tôi. Cuối cùng cậu ấy cũng chịu thốt lên: *"Tớ yêu cậu. Ôi lạy Chúa, tớ xin lỗi, Halley! Tớ yêu cậu. Tớ ở ngay đây, nắm lấy tay tớ này. Tớ ở ngay đây, Halley!"*. Một tình huống, một thời điểm không ai ngờ tới.

Khi xe cấp cứu đến, tôi vẫn khẳng khái đòi về nhà, rằng tôi ổn, và muốn về nhà ngay lập tức. Tôi biết mình cách nhà không xa, những dấu ấn xung quanh quen thuộc quá. Tôi đã từng qua lại ngã tư này nhiều lần, chính là nó, khi tôi còn bé và lần đầu tự băng qua ngã tư.

Tôi cố gắng dõi theo Macon, khuôn mặt hay bàn tay cậu ấy. Nhưng khi lên xe cứu thương, tôi mất dấu Macon.

- Cậu ấy phải ở lại hiện trường. - Một người phụ nữ tóc đỏ liên tục trấn an bằng giọng chắc chắn mỗi khi tôi hỏi đến Macon.

- Nằm xuống nghỉ ngơi đi cô bé. Tên cháu là gì?

- Halley. - Tôi trả lời, vẫn không rõ chuyện gì đã xảy ra. Chân tôi đau khủng khiếp, một bên mắt sưng húp. Mấy ngón tay trái của tôi không thể cử động, cũng chẳng hề đau đớn. Thật lạ lùng.

- Cái tên đẹp đấy! Rất hay! - Người phụ nữ nói trong lúc một người khác tiêm vào cánh tay tôi, khiến tôi giật mình vì chột nhối đau.

Ở bệnh viện, người ta đặt tôi lên một chiếc giường có chặn khăn trải xung quanh, rồi bỗng dựng nhiều người hối hả đến quanh tôi, những bàn tay liên tục đưa lên và cầm lấy. Ai đó ghé vào tai tôi, hỏi số điện thoại nhà và tôi đọc cho họ số của Scarlett. Ngay lúc ấy, tôi vẫn ý thức rõ những rắc rối sẽ gặp với bố mẹ.

Một lúc sau, bác sĩ đến và thông báo tình trạng của tôi: cổ tay bị bong gân, rách lưng, phải khâu vài mũi bên mắt phải và hai vết bầm tím trên vùng xương sườn. Bà ấy bảo rằng chân tôi đau chỉ là do bị bầm, nhưng vì khi xảy ra tai nạn, đầu tôi bị va đập nên họ phải giữ lại theo dõi qua đêm. Bác sĩ cứ nhắc đi nhắc lại rằng tôi đã may mắn thế nào. Tôi tiếp tục hỏi về Macon, nhưng bà ấy không trả lời mà chỉ nhắc tôi cố ngủ cho lại sức. Lát sau, bác sĩ lại vào khám và báo chị gái tôi đang đợi ở ngoài.

- Chị? - Tôi hỏi lại, rồi họ kéo tấm màn ra cho Scarlett bước vào, cậu ấy trông như vừa từ giường ngủ bước xuống. Scarlett buộc túm tóc lại sau đầu, trên người vẫn mặc nguyên chiếc áo ngủ dài bằng vải lạnh. Cái bụng như đã lớn thêm so với vài giờ trước.

- Chúa ơi, Halley! - Scarlett thốt lên, đứng sững ngay kế bên giường và nhìn tôi. Cậu ấy sợ hãi nhưng cố giấu. - Chuyện gì thế này?

- Tớ gặp tai nạn. - Tôi đáp.

- Còn Macon đâu? - Scarlett hỏi ngay.

- Tớ không biết nữa. - Đột nhiên, tôi muốn khóc và các vết thương đồng loạt đau nhói. - Cậu ấy không có ở ngoài kia sao?

- Không. - Scarlett trả lời, môi mím chặt và nói rành rọt. - Tớ không thấy cậu ấy đâu cả.

- Macon phải ở lại hiện trường. - Tôi bao biện. - Cậu ấy bảo rằng sẽ đến ngay. Cậu ấy đã rất lo lắng.

- Thế thì tốt. - Scarlett ngáp. - Suýt chút nữa cậu ta đã giết cậu rồi.

Tôi nhắm mắt lại và nằm nghe tiếng máy ở phòng bên cạnh. Âm thanh của nó cũng tựa như tiếng chuông cửa trên cầu thang nhà bà ngoại Halley.

- Tớ chưa làm gì cả, phòng khi cậu thắc mắc. - Tôi lên tiếng sau một lúc lâu.

- Tớ không nghĩ đến chuyện đó. Nhưng thật sự là tớ rất mừng đó, Halley.

- Bố mẹ mà biết thì tớ chết chắc! - Tôi lại nói và buồn ngủ đến mức không thể thốt lên thêm lời nào nữa. - Tớ sẽ không được gặp Macon lần nào nữa.

- Macon còn không có ở đây, Halley à. - Scarlett nói khẽ.

- Cậu ấy phải ở lại chỗ xảy ra tai nạn. - Tôi lặp lại.

- Nhưng đã hơn một tiếng rưỡi rồi. Đến cả viên cảnh sát cũng đang ngồi ngoài phòng đợi của bệnh viện mà. Tớ đã nói chuyện với ông ấy. Macon biến rồi.

- Không phải thế. - Tôi nói, cố gắng chống lại cơn buồn ngủ đang xâm chiếm mình. - Cậu ấy đang trên đường đến đây.

- Thôi, Halley. Tớ rất tiếc. - Giọng Scarlett buồn bã, nhưng hình ảnh cậu ấy mỗi lúc một nhạt dần. Tiếng máy cũng nhỏ đi, tôi chìm vào giấc ngủ.

Khi tôi thức dậy, điều đầu tiên tôi thấy là cảnh một tiền vệ đang đuổi bắt đường chuyền của đồng đội trên màn hình ti-vi trước mặt. Trái bóng bay xoáy trong không khí, anh ta nhảy lên, chụp lấy nó rồi bắt đầu lườn lách qua các cầu thủ đối phương trong tiếng hò reo của đám đông phía sau. Khi đến sát vạch ghi bàn, anh ta ném mạnh trái bóng và đập tay ăn mừng với đồng đội. Camera lia đến gần khuôn mặt đang cười rạng rỡ của anh chàng, một nắm tay giờ lên cao. Pha ghi điểm thật ngoạn mục!

- Con tỉnh rồi đấy à! - Tiếng mẹ vang lên. Tôi xoay qua, thấy mẹ đang ngồi ngay bên cạnh, chiếc ghế kéo sát vào thành giường.

- Con thấy thế nào rồi?

- Ổn ạ. - Tôi trả lời. Bố đang nằm trên một chiếc giường khác trong phòng bệnh, trên người vẫn còn nguyên chiếc áo thun rẻ tiền luôn được trưng dụng vào mỗi dịp năm mới. - Bố mẹ đến lúc nào thế?

- Một lúc rồi. - Tôi nhìn lên cái đồng hồ treo tường trong lúc mẹ đưa tay gạt mấy sợi tóc vương trên khuôn mặt tôi và khẽ lấy ngón tay xoa nhẹ vào vết băng trên mắt. Kim đồng hồ chỉ ba giờ rưỡi, nhưng là đêm khuya hay đã chiều tà thì tôi không chắc. - Ôi lạy Chúa, Halley à, con làm bố mẹ sợ quá!

- Con xin lỗi. - Tôi trả lời mẹ, kiệt sức. - Vì đã làm hỏng bữa tiệc của mọi người.

- Mẹ không quan tâm chuyện tiệc tùng. - Mẹ tôi trả lời. Khuôn mặt mẹ mỗi một và buồn bã hết như mấy tháng trước, khi chúng tôi đến thăm bà ngoại Halley. - Còn đã ở đâu? Chuyện gì đã xảy ra thế?

- Julie, em để con ngủ đi. Giờ không phải lúc. - Giọng bố rần rỏi vang lên từ giường bên.

- Cảnh sát nói con đi cùng Macon Faulkner, phải vậy không? - Mẹ vẫn tiếp tục, giọng nói đứt quãng như vừa phải chạy qua một lộ trình gấp ghe. - Chính nó gây ra tai nạn, phải không?

- Không, chỉ là... - Tôi trả lời, và mọi thứ lập tức ủa về: không khí lạnh giá, ánh đèn sáng lòa và hàng ngàn ngôi sao li ti, tất cả như đang đổ ập xuống. Tôi kiệt sức, mắt nhắm nghiền lại.

- Mẹ biết, mẹ biết mà. Trời ạ, con không chịu nghe lời mẹ, con không chịu hiểu là mẹ có lý của mẹ, mẹ biết điều gì tốt cho con, con chỉ muốn chứng minh điều ngược lại thôi. Giờ thì con thấy chưa, xem này... - Mẹ nắm lấy bàn tay còn lạnh lặn của tôi và siết chặt. Nhưng rồi giọng mẹ dần dịu xuống, hoặc có thể là do tôi đã lơ mơ ngủ. Thật khó nói. - Julie! - Bố lại nhắc, có vẻ như bố đã xuống khỏi giường và tiến lại gần chỗ tôi. - Julie, con bé ngủ rồi, không nghe được đâu, em à.

- Vậy mà con đã hứa với mẹ là sẽ không gặp nó. - Mẹ thầm thì sát vào tai tôi, giọng nghiêm khắc. - Con đã hứa như thế.

- Thôi nào, bỏ qua đi em. - Bố nói nhỏ đến mức suýt nữa tôi đã không nghe thấy.

Tôi ngủ chập chờn, chìm đắm trong những suy nghĩ hỗn độn cùng những âm thanh lúc xa lúc gần xung quanh. Nhưng ngay trước khi hoàn toàn chìm đi, hoặc do lúc ấy tôi đang mơ, tôi chợt nghe thấy một giọng nói rất gần: *"Tớ ở ngay đây, Halley"*. Nó có thể là của mẹ, cũng có thể là của Macon, cũng có thể là tự tôi tưởng tượng nên, tiếng nói ấy cứ vang lên trong giấc ngủ của tôi: *"Tớ ở ngay đây!"*.

CHƯƠNG XVII

Tháng Một trôi qua, băng lảng xám xịt và dường như vô tận. Rốt cuộc, tôi phải đón ngày đầu năm mới ở bệnh viện. Hôm sau, tôi được về nhà, mang theo mọi ê nhức khắp mình mẩy và phải ở yên trên giường đến tận một tuần. Những gì tôi có thể (hay được phép) làm là nhìn ra cửa sổ, về bên nhà Scarlett hoặc ngược mặt trông ngóng những chiếc máy bay vút ngang trên bầu trời. Mẹ kiểm soát toàn bộ cuộc sống của tôi. Và tôi mặc kệ.

Chúng tôi không nhắc gì đến Macon. Mọi người đều ngầm hiểu là có gì đó đã xảy ra với tôi trước khi tai nạn đến và chắc hẳn nó phải vô cùng nghiêm trọng. Mẹ không hỏi và tôi cũng chẳng mở lời. Mẹ chỉ lặng lẽ thay băng ở mắt và cổ tay, soạn sẵn thuốc men cho tôi uống mỗi ngày và chuẩn bị thức ăn. Macon giống như một giấc mơ nhạt nhòa và không thực. Chỉ cần nhớ đến cậu ấy, tôi lại thấy đau.

Nhưng Macon luôn cố gắng liên lạc với tôi. Đêm đầu tiên về nhà, tôi biết cậu ấy đỗ xe ngay biển báo như giao hẹn xưa nay của chúng tôi, nhưng tôi chỉ nằm yên, nhìn chăm chăm lên trần nhà và lắng nghe. Khoảng mười phút sau, Macon rời đi, đến khúc ngoặt ở phía cuối đường, cố ý để ánh đèn pha rọi lên tường nhà tôi, hắt vào tấm gương trong phòng thành một vệt dài trên vách và quét qua gương mặt đang mỉm cười của con búp bê Alexander. Macon nhấn còi lần cuối, nhưng tôi chỉ quay ra nhìn bầu trời đêm rồi khẽ nhắm mắt.

Tôi không biết phải nghĩ gì. Ký ức về buổi tối hôm ấy giống như một tấm màn mờ mịt, bắt đầu bằng cuộc cãi vã giữa tôi và Scarlett rồi kết thúc là cái lạnh buốt thấu xương trên mặt đường. Tôi bị tổn thương, tôi tức giận và thấy mình như một con cò ngốc vì những nhận thức rồ dại của mình, và vì đã trở mặt với cả Scarlett, người duy nhất quan tâm và cố gắng giúp tôi hiểu sự thật.

Trong suốt tuần lễ đó, tôi nằm mãi trên giường, cảm giác như chiếc nhẫn Macon tặng vẫn còn nằm trên ngón tay mà quên mất rằng lúc cấp cứu, các bác sĩ đã cắt nó ra. Nó được đặt trong một cái túi nhựa nhỏ ở trên bàn, kế bên đăm kẹo mà tôi vẫn nâng niu. Macon đã không như tôi nghĩ, có lẽ ngay từ đầu tôi đã ngộ nhận về cậu ấy. Ngay cả chính bản thân tôi cũng không như tôi nghĩ.

Có lẽ cái nhìn của chúng tôi đã quá chủ quan.

- Cậu ta chỉ là thằng đểu. - Một tuần sau, Scarlett đã nói như vậy trong lúc chúng tôi ngồi ở bàn trong bếp nhà tôi, cùng xơi nho và chơi câu cá. Không đứa nào dả động tới trận xích mích đêm giao thừa vì không thoải mái. - Hôm nay, cậu ta lại cứ liên tục hỏi thăm cậu. Macon không chịu để tớ yên. Sao không tự đến đây thăm cậu nhỉ!

- Tối qua Macon lại đến. Cậu ấy cứ ngồi bên ngoài như đang đợi tớ lên ra gặp vậy.

- Gây chuyện tày trời thế thì lẽ ra phải quỳ trước cửa nhà, van xin cậu tha thứ mới đúng! - Scarlett nhả mặt và lại dịch chuyển trên ghế.

Dạo này, cậu ấy phát tướng trông thấy, đến mức ngồi không vừa cái ghế và dáng đi thì lạch bà lạch bạch. - Tớ điên tiết đến mức có thể tự tay bóp chết cậu ta đấy!

Tôi im lặng. Trái tim người ta đâu dễ thay đổi. Nó như nước trong bồn ấy. Bạn phải tìm đúng chỗ thoát, gỡ đi nút bịt miệng ống, và để nước vơi dần, từng chút, từng chút một.

Mấy ngày sau, khi đêm đã khuya, bất chợt tôi nghe một tiếng “ping” ngay cửa sổ phòng mình. Tôi nằm trên giường, nghe tiếng những hòn sỏi liên tục đập vào tấm kính, và cuối cùng, đành đứng dậy, mở cửa sổ lộ đầu ra ngoài. Khó mà nhận ra vị trí của Macon đang đứng trong bóng tối dày đặc nơi sân nhà, nhưng tôi biết cậu ấy ở ngoài đó.

- Halley! - Macon thăm thì. - Ra ngoài này đi. Tớ muốn nói chuyện với cậu.

Tôi lặng lẽ nhìn xuống cửa sổ phòng bố mẹ, nơi ánh đèn vừa bật sáng. Điều đó có nghĩa là họ cũng đã nghe thấy. Tôi cũng mong như vậy.

- Làm ơn đi! - Macon lại nài nỉ. - Chỉ vài phút thôi!

Tôi lẳng lặng đóng cửa rồi bước xuống cầu thang, bước ra sân sau, để cánh cửa hậu đóng sập lại phía sau lưng. Cũng chẳng phải lưu tâm đến chuyện cẩn trọng nữa.

Macon đứng ngay bụi cây bên hông nhà. Khi thấy tôi quẹo ra, cậu ấy bước ra khỏi bóng tối, tiến lại phía tôi.

- Chào cậu!

- Chào. - Tôi đáp lại.

Im lặng một lúc, rồi Macon lên tiếng:

- Cậu sao rồi? Cổ tay còn đau không?

- Đỡ hơn rồi.

Cậu ấy chờ một lúc như mong tôi mở lời. Nhưng tôi chỉ im lặng. Và cậu ấy bắt đầu:

- À, thì... tớ biết cậu rất giận vì tớ không đến bệnh viện, nhưng tớ có ý tốt mà, Halley. Bố mẹ cậu đã có đủ chuyện để suy sụp rồi, không cần phải thêm tớ nữa. Hơn nữa, tớ phải đi tìm trạm điện thoại và xin quá giang vì xe tớ nát bầy rồi, vớ lại...

Trong lúc Macon nói, tôi chỉ im lặng nhìn thẳng vào khuôn mặt cậu ấy, tự hỏi trước đây, ma thuật gì ở cậu ấy đã khiến tôi mê mẩn đến vậy. Tôi đã thích thú vì những màn ảo thuật của cậu ấy. Nhưng xét cho cùng, đó chỉ là những trò vật vãnh, giống như những chiêu đơn giản mà người lớn hay lôi ra để lèo đám trẻ nít. Nếu biết cách thì ai cũng có thể làm được. Có gì đặc biệt chứ.

Macon vẫn tiếp tục phân trần:

- Tớ đã đến đây suốt cả tuần vì tớ muốn giải thích, nhưng cậu không chịu ra ngoài mà tớ cũng không gọi cho cậu được, và...

- Macon, đừng nói nữa, được không? - Tôi đưa tay lên, ngắt lời.

Cậu ấy ngạc nhiên:

- Tớ không có ý làm cậu tổn thương. - “À, mặt nào mới được!?”, tôi đã nghĩ thế. - Tớ đã nổi nóng. Nhưng tớ xin lỗi, Halley, tớ sẽ bù đắp lại cho cậu. Tớ cần cậu. Từ khi chuyện xảy ra tớ đã

rất khổ tâm.

- Vậy à? - Tôi nói, không tin lấy một từ

- Ừ. Tớ gần như phát điên. - Macon đáp khẽ và vờ tay choàng qua hông tôi, nhưng lại chạm phải chỗ vết bầm và khiến tôi đau nhói.

Tôi bước lùi lại, né khỏi Macon và khoanh tay trước ngực.

- Tớ không thể quên cậu nữa, Macon.

Macon chớp mắt, lắng nghe từng lời của tôi rồi trả lời:

- Bố mẹ cậu rồi sẽ vượt qua và chấp nhận thôi.

Macon nói thật đơn giản. Tôi biết câu nói ấy, Macon đã nói rất nhiều lần trước đây. Tất cả từng lời ngọt ngào tôi vẫn khắc ghi trong tim ấy, đứa con gái nào cũng từng được nghe. Dưới khung cửa sổ, trong vườn nhà, trên đường, ở ghế sau xe hơi, trong phòng tối với cánh cửa khóa chặt.

- Không liên quan đến bố mẹ tớ. Mà là tớ.

- Halley, đừng như thế mà. - Macon cúi đầu xuống, trông thiếu não và uể oải hệt như những tiết Thể dục. - Bọn mình sẽ giải quyết được thôi?

- Tớ không nghĩ vậy. - Tôi trả lời.

Sự thật là sau những ngày đầu năm bằng lăng này, tôi chợt nhận ra mình xứng đáng được hưởng những điều tốt đẹp hơn. Tôi xứng đáng được nghe những lời thầm thì yêu thương, những trái kiwi, những bông hoa và những chàng chiến binh với tình yêu say đắm sẽ dừng bước ngay trước cửa nhà. Tôi xứng đáng với những tấm hình chụp cận mặt, ghi lại thật nhiều những khoảnh khắc cảm xúc của mình, hay được cảm nhận sự ấm áp từ những cú đập khẽ khẽ từ đôi bàn chân nhỏ bé của một hình hài bé bỏng. Tôi xứng đáng được lớn lên, được thay đổi mỗi ngày và dần trưởng thành hơn, hoàn thiện và tốt đẹp hơn sau mỗi thăng trầm của cuộc sống.

- Halley! Đợi đã! Đừng đi.

Nhưng tôi đã đi mất rồi. Vậy là sau cùng, tôi rồi cũng có thể thực hiện một trò ảo thuật nhỏ của riêng mình: biến mất.

Tôi không trông thấy mẹ lúc bước vào qua cửa hậu mà tôi để nó tự đóng lại sau lưng. Chỉ khi tôi quay lại, khắp gian phòng bất ngờ sáng lên. Mẹ tôi trong bộ áo ngủ đang đứng đó, tay đặt trên cái công tắc điện.

- Con vẫn chứng nào tật nấy. Mẹ biết mà! - Mẹ lên tiếng trong lúc tôi vẫn còn bị chói mắt.

- Sao cơ ạ?

- Lại là Macon phải không? - Mẹ tức giận. - Nó không đến vào ban ngày ban mặt được à? Hay nó chỉ có thể trốn chui trốn nhủi trong bóng tối?

- Mẹ, mẹ hiểu lầm rồi. - Tôi định nói với mẹ rằng Macon đã đi rồi, có lẽ thừa nhận luôn cả sự đúng đắn trong những lời khuyên của mẹ.

- Mẹ hiểu chứ. Mẹ hiểu là ngay cả khi một đứa như nó suýt *giết chết* con, con vẫn không chịu ngó ra bài học thích đáng. Mẹ không tin nổi con lại ra ngoài với nó, như chưa có gì xảy ra, sau tất cả những gì nó đã gây ra.

- Con phải nói chuyện với Macon, mẹ à. Con phải...

- Mấy hôm nay, mẹ không dă động đến chuyện đó là bởi con còn chưa bình phục. Nhưng giờ thì thôi nhé! Con hiểu chứ? Nếu con không biết tự tránh xa cậu ta ra thì chính mẹ sẽ làm điều đó.

- Mẹ! - Lại như thế nữa. Bất ngờ làm sao. Mẹ vừa tước đoạt đi giây phút tôi thấy mình mạnh mẽ nhất.

- Mẹ không biết mẹ sẽ phải làm những gì. - Mẹ hạ giọng lạnh lùng. - Không cần biết là mẹ phải gửi con đi hay là xin chuyển trường. Thậm chí mẹ cũng không quan tâm nếu phải tò tò bám theo con đủ hai mươi bốn giờ một ngày. Con không được gặp cậu ta, Halley. Con không thể tự hủy hoại mình như thế được.

- Sao mẹ cứ tự quy kết là con sẽ quay lại với cậu ấy vậy? - Tôi hỏi mẹ, trong lúc mẹ dừng lại lấy hơi. - Sao mẹ không thử hỏi lúc này con đã nói gì với cậu ta?

- Con... - Mẹ kinh ngạc.

- Tại sao mẹ không bao giờ chịu dừng lại dù chỉ một giây để xem con đang định làm gì, con suy tính gì trước khi bầm bầm áp đặt chính kiến riêng của mẹ? Mẹ không bao giờ chịu cho con một cơ hội.

- Ồ, có chứ. Mẹ đã cho con cơ hội đấy chứ, Halley! - Mẹ đáp lại, đầy phẫn nộ.

- Không, mẹ à. Mẹ không hề làm vậy. Và rồi mẹ lại thắc mắc sao con không bao giờ tâm sự bất cứ điều gì với mẹ. Làm sao con tin tưởng mẹ được! Con cứ chia sẻ một chút là mẹ lại vồ vập giữ lấy làm của riêng.

- Không đúng. - Mẹ bình tĩnh đáp lại, nhưng tôi biết phản ứng của tôi là một đòn phản kích mạnh mẽ. - Halley, không phải lúc nào con cũng nhận thức được nguy hiểm, nhưng mẹ thì khác.

- À, con sẽ không học được bất cứ thứ gì, nếu mẹ không cho con cơ hội tự trải nghiệm. - Tôi đáp.

Chúng tôi đứng trong nhà bếp. Chỉ có mẹ và tôi, cả khoảng thời gian và những diễn biến suốt từ tháng Sáu dần hiện về. Khi tất cả mới bắt đầu, tôi lúc nào cũng sẵn sàng mở lòng mình với mẹ. Và giờ, tôi cần mẹ mở rộng vòng tay, cùng với sự tin tưởng rằng tự tôi có thể lo cho mình.

- Thôi được rồi. - Cuối cùng mẹ cũng lên tiếng và lấy tay vuốt tóc.

- Cảm ơn mẹ. - Tôi đáp, còn mẹ tắt điện. Chúng tôi cùng đi lên cầu thang, tiếng bước chân mẹ vang lên sau lưng tôi. Một thỏa thuận ngầm vừa được đặt ra, giống như khi ta bắt đầu học lại từ đầu: Từ những điều thuộc về bản năng như đi đứng, nói chuyện đến những điều mà bạn cứ ngỡ mình đã thông suốt. Tất cả đều phải bắt đầu từ đầu, và ta phải tự mình tìm ra.

Khi chúng tôi bước đến bậc trên cùng và chuẩn bị rẽ sang hai phía, mẹ đột nhiên dừng lại.

- Vậy... Con đã nói gì với cậu ta? - Mẹ nhẹ nhàng hỏi.

Phía ngoài, ở bên kia đường, ánh đèn vàng trong căn bếp nhà

Scarlett rọi giữa đêm tối.

- Con nói với Macon rằng cậu ấy không hề giống như con nghĩ. - Tôi trả lời mẹ. - Cậu ấy đã làm con tổn thương và giờ con không muốn gặp Macon nữa. Rồi con nói chia tay.

Tôi biết mẹ còn muốn hỏi han nhiều hơn, nhưng rồi mẹ chỉ gật đầu. Chúng tôi phải tập quen dần, và định ra những nguyên tắc mới nếu muốn tiếp tục đồng hành. Cũng như khi bạn du hành vào một miền đất mới lạ còn chưa được khai phá vậy, hoặc rộng lớn mênh mông như khe vực Grand Canyon, hoặc xa xăm lạ lẫm như sao chổi Halley.

- Như thế là tốt cho con đấy. - Mẹ tôi nói ngắn gọn rồi trở bước về phòng và khẽ khép cửa.

Người ta không thể định được khi nào thì mọi việc trở lại như xưa, cũng không thể biết được khi nào mình sẽ vấp ngã và lạc lối. Nhưng ngay giây phút đứng một mình trên chiếu nghỉ của cầu thang, tôi bỗng nhớ đến bà ngoại Halley cùng với vòng tay ấm áp của bà vào cái lần cả gia đình cùng ngắm sao chổi năm xưa. Tôi cứ ngỡ mình không thể nhớ rõ nó, nhưng lúc này đây, tôi nhắm mắt và hình ảnh ngôi sao bỗng dựng hiện ra trong đầu tôi - rực rỡ, khó tin, trải một vệt sáng lóa trên nền trời.

PHẦN III: Bé Grace

“Có một điều tôi phải làm: tiếp tục sống. Tìm kiếm, tìm thấy, đánh mất, trân trọng những gì còn đọng lại và dưỡng nuôi hy vọng. Và những điều đầu tiên lại đến...”

CHƯƠNG XVIII

- Ôi, con gái cưng, trông con tuyệt quá! Anh Brian, mang máy ảnh lại cho cho em nào. Anh phải ra mà xem này. Đứng vào đi, Halley! Không phải, đây cơ mà, thế thì mẹ mới lấy được cảnh khung cửa sổ sau lưng con được chứ! À hay là...

- Mẹ! - Tôi nói và với tay ra sau lưng, cái móc của bộ váy mới cứ cứa vào cổ, nhột nhột từ nãy. - Không phải lúc, làm ơn đi, mẹ!

- Nhưng mình phải chụp ảnh chứ! - Mẹ đứng bên trên chậu cây kiểng ở góc bếp và khăng khăng vẫy tay ra hiệu cho tôi. - Nào, vài tấm chụp một mình con, rồi khi Noah tới thì thêm vài tấm với thằng bé nữa!

Noah. Cứ mỗi lần nghe đến cái tên ấy, tôi lại không tin được mình lại “sa” chân vào tình cảnh này. Không phải do buổi dạ vũ của trường, không phải do chiếc váy tua rua với cái nhân sau cổ khiến tôi ngửa ngáy phát điên này, mà là...là cả hai lý do trên, kết hợp với Noah Vaughn. Không khác gì địa ngục.

- Ôi lạy Chúa! - Mẹ ngó nghiêng qua vai tôi và lấy một tay che miệng, trông cảm động đến phát khóc. - Trông cháu kìa!

Tôi quay lại nhìn Scarlett. Cậu ấy trông hết như vài phút trước, khi tôi để cậu ấy lại trên lầu, trừ việc dường như cái bụng có to thêm một tí thì phải. Đã gần chín tháng rồi, bào thai phình ra, vươn về phía trước đến mức mỗi khi Scarlett bước vào phòng, chắc chắn người ta sẽ trông thấy cái bụng trước tiên. Mẹ của Cameron là thợ may, và vì bác ấy đã quá vui mừng vì con mình cuối cùng cũng chịu tham dự buổi dạ vũ nên đã dành thời gian đặc biệt chuẩn bị chiếc đầm bầu da hội này cho riêng Scarlett. Chiếc áo màu đen trắng, cổ tim nhằm nhấn mạnh vào bầu ngực đầy đặn của Scarlett, eo chiết cao và dài đến ngang gối. Trông cậu ấy rất được, và rất đồ sộ. Nhưng chính nụ cười rạng rỡ và tự tin trên mặt đã khiến tất cả đường nét hòa quyện tuyệt hảo.

- Ú ồa! - Scarlett reo lên, đánh vòng hai tay lên cao rồi hạ xuống, hết như vừa chiến thắng một trò chơi truyền hình. - Cậu sắp phát điên đấy à?

Scarlett đứng cười với tôi. Và không còn cách nào khác, tôi cũng đành cười. Kể từ lúc quyết định cùng nhau dự buổi dạ vũ này để thực hiện những mộng mơ như tờ *Seventeen* đã bày cách, nhiều xáo động đã xảy ra. Nhưng thật ra, có điều bình thường nào tồn tại trên đời chứ, đến ngưỡng gần bình thường nhất còn chẳng có nữa là.

Kể từ tháng Một, rất nhiều thứ đã thay đổi. Vô hình và khó phát hiện bằng mắt thường, nhưng dù sao chúng vẫn diễn ra. Ví dụ như cách mẹ tôi đã thay đổi, cố gắng trở thành một người mẹ đúng nghĩa. Mẹ ráng kiểm chế mỗi khi trò chuyện dù tôi biết chắc mẹ đang muốn thắng thừng đưa ra lời khuyên hoặc lao bổ vào áp đặt chính kiến của mình. Mẹ luôn lấy sẵn hơi, sắp xếp sẵn suy nghĩ đâu vào đấy, và chỉ chực tuôn luôn một tràng nhưng rồi kìm lại được, cố “nuốt” lời lẽ vào trong, và nhìn tôi chăm chăm như thể có điều gì đó vừa đi ngang qua hai mẹ con, dẫu nó vô hình với phần còn lại của thế giới. Mẹ lui lại vừa đủ, tập trung vào những chuyện khác như bán

nhà bà ngoại Halley và năng đến thăm bà. Mẹ cũng đang bắt đầu một quyển sách mới, về những trải nghiệm của riêng mình khi được trở lại làm một người con. Có khi tôi sẽ lại được “góp mặt” đâu đó trong câu chuyện, mà cũng có thể không.

Về phần Macon, tôi đã không còn nói chuyện nhiều với cậu ấy từ sau đêm đó. Macon ít đến trường hơn, và mỗi khi cậu ấy đi học, tôi đã thành thực với kỹ năng tránh mặt của mình. Ấy vậy mà, tôi vẫn thấy nhói nhói trong lòng mỗi khi nhìn thấy Macon, giống hệt cảm giác ở vết thương trên cổ tay vào mỗi sáng, hoặc những vết thương bên sườn khi trở mình giữa đêm. Vào tháng Ba, khi nghe tin mẹ Macon đã đuổi cậu ấy ra khỏi nhà, tôi đã thực sự lo lắng. Và đến giữa tháng Tư, khi tin đồn cậu ấy hẹn hò Elizabeth Gunderson đến tai, tôi khóc suốt hai ngày liền.

Tôi tự bắt mình chú tâm vào chuyện quan trọng hơn: em bé. Tôi đã nhìn thấy bé, nhỏ nhắn và chưa rõ ràng, khi tôi theo Scarlett đi siêu âm vào tháng thứ sáu của thai kỳ. Em bé đã có bàn tay, bàn chân, mắt và mũi. Bác sĩ đã xác định được giới tính nhưng Scarlett không muốn biết, cậu ấy muốn để dành điều bất ngờ ấy cho phút cuối.

Chúng tôi tổ chức lễ đón em bé tại nhà tôi và mời mẹ con Cameron và các bạn từ nhóm *Đồng hành cùng các bà mẹ nhí*. Chúng tôi mời cả Ginny Tabor nữa vì cô nàng đã mua cho em bé một con vịt bông màu vàng to tướng mà mỗi khi bạn bóp vào, nó lại kêu quang quác; nhưng món quà bị lỗi, và nó cứ hét tướng lên khi có người chạm vào và chỉ chịu dừng lại khi bị bẻ cổ - điều chúng tôi còn chưa từng làm với Ginny.

Mẹ của Cameron tự tay may một bộ tã lót em bé rất đáng yêu, còn bố mẹ tôi tặng Scarlett mười phiếu dịch vụ giữ trẻ, phòng khi cậu ấy cần nghỉ ngơi. Về phần mình, tôi đã chuẩn bị một bức ảnh chụp cả hai gần đây, khi cùng ngồi trên bậc thềm trước nhà cậu ấy: bụng Scarlett ở mức khổng lồ, và cậu ấy phải dùng đến cả hai tay để đỡ nó, còn đầu thì dựa lên vai tôi. Tôi lồng bức ảnh vào khung và Scarlett treo ngay nó lên chiếc nôi để sau này em bé có thể nhìn thấy mỗi ngày.

- Cả ba chúng ta. - Scarlett nói, còn tôi gật đầu đồng ý.

Và chúng tôi chờ đợi, khoan từng vòng, đánh dấu ngày ấy cận kề.

Chúng tôi đã lên sẵn kế hoạch. Cả hai mua một cuốn sách tham khảo tên cho bé và chọn hẳn một danh sách những cái tên hay nhất, với tiêu chí đơn giản mà không quá phổ biến, khiến người khác dễ nhầm lẫn - như “Scarlett” chẳng hạn. Thêm nữa, cái tên đó cũng không đòi hỏi phải giải thích dài dòng như tên của tôi. Bọn tôi biết rõ một cái tên có thể ảnh hưởng đến cuộc đời bạn thế nào.

Ở lớp dự sinh[41], tôi thường phải ngồi giữa một hàng dài các ông bố, đầu Scarlett đặt lên lòng tôi. Chúng tôi là những người trẻ trung nhất trong lớp. Chúng tôi tập hít thở và chống đẩy, và lúc nào tôi cũng cố trấn an rằng tôi có thể đương đầu được, tôi sẽ làm được. Scarlett thì chán nản và sợ hãi, hay thở gấp phì phò, còn tôi phải luôn gật đầu khích lệ.

Cô Marion thỉnh thoảng có ghé ngang qua, ra vẻ đã chắc chắn với việc cho con nuôi, nhưng mọi việc thay đổi vào đầu tháng Ba, tức tháng thứ bảy của thai kỳ, khi tôi bước vào phòng em bé và thấy cô ở đó. Lúc ấy, nắng xuyên từng tia qua khung cửa sổ, sáng sủa và ấm áp nháy múa trên bốn bức tường vàng, lên cả những chòm sao mà Cameron đã sơn phết lên trên trần nhà. Tất cả đã sẵn sàng: quần áo bé nằm gọn ghẽ trong từng ngăn tủ, cái nôi và bàn thay tã cho em bé đã ngay ngắn, cái xe đẩy cuối cùng đã được lắp xong, với sự giúp đỡ của chú kỹ sư hàng xóm (người duy nhất có thể đọc hiểu thông tin trên tờ hướng dẫn sử dụng). Cô Marion đứng yên, khoan tay lại, quan sát cả căn phòng, mỉm cười hài lòng. Và tôi chợt hiểu ra. Chưa từng xuất hiện bất cứ câu hỏi nào về việc đưa bé rồi sẽ đến đâu, ai sẽ nhận nuôi nó. Và dĩ nhiên, khi thấy tôi, Marion quay bước, trở về nét mặt cau có và buông vài tiếng cằn nhằn về mùi sơn tường rồi

vội vã bỏ ra ngoài. Cô ấy là thế. Tôi hiểu điều mình vừa nhìn thấy.

Còn một việc nữa. Cuối cùng chúng tôi cũng đã làm được. Tôi đã đi với Scarlett đến bưu điện để gửi lá thư mà hai đứa đã soạn đi soạn lại bao tháng qua. Lá thư mở đầu bằng *“Thưa bác Sherwood, bác không biết về cháu, nhưng cháu có chuyện cần thưa với bác”*. Scarlett thả lá thư vào thùng, có tiếng lạch xạch vang lên nơi nắp thùng, nuốt gọn chiếc phong bì. Không thể hồi lại được rồi. Nếu nhận được hồi âm, tức là bác ấy chấp nhận. Nếu không, đứa bé vẫn sẽ được nuôi nấng và lớn lên với đầy đủ tình yêu thương.

Và hôm nay, ngày mười hai tháng Năm, chúng tôi đang chuẩn bị đến buổi dạ vũ của trường. Tôi đi là vì Scarlett, bởi với cậu ấy, nó rất quan trọng. Khi Cameron mời Scarlett thì dĩ nhiên, tôi cũng phải đi chung. Đó là lý do tôi bị “dán” với Noah Vaughn trong buổi tối hôm nay.

Tất cả là do mẹ. Mẹ nhắc đến buổi dạ vũ trong một tối thứ sáu khi nhà Vaughn chuẩn bị ra về, và thế là cô Vaughn hớn hờ ra mặt, và chuyện này kéo theo chuyện kia. *“Dĩ nhiên mình nói với Halley là con bé nên đi đến buổi dạ vũ,”* - mẹ tôi nói - *“Ồi Noah, sao mẹ chẳng nghe con nói gì cả,”* - cô Vaughn đáp lại. - *“Ừ, Scarlett, bạn thân của Halley sẽ đi đấy, nhưng Halley nhà tớ thì vẫn chưa được ai mời cả”*. Nghe đến đó, tôi biết ngay chuyện gì sắp xảy ra và hậu quả tệ hại của nó. Noah nhìn tôi từ phía đối diện bàn ăn còn bố thì cúi mặt cười nhả nhử. *“Thế à, Noah nhà tớ cũng chưa hẹn ai cả, vậy sao hai đứa lại không...”*. Mẹ tôi liếc sang nhìn Noah trong tích tắc và vội vàng đính chính, *“À nhưng chắc đến cuối tuần là Halley sẽ thu xếp được thôi”*. Nhưng trễ mất rồi, cô Vaughn vỗ tay vui vẻ và cười rạng rỡ trong lúc mẹ cố tìm kiếm ánh mắt của tôi, còn tôi thì không thèm đáp lại. Trước mắt tôi là khuôn mặt Noah bên kia bàn ăn, đang ngòm ngòm một miếng pizza, phô mai dính trên cằm.

Scarlett mê tít thò lò. Cậu ấy lôi tôi ra ngoài mua đầm dạ hội, giày khiêu vũ rồi bắt tôi phải cùng chuẩn bị mọi thứ. Mỗi lần đi theo Scarlett, tôi cố không than vãn gì, bởi tôi biết đêm dạ vũ này có thể là dấu ấn kết thúc một giai đoạn trong cuộc sống của Scarlett. Đứa bé rồi sẽ chào đời và rồi mọi thứ sẽ thay đổi hết.

- Cười lên nào con! Ôi, hai đứa trông tuyệt quá! Thật là lộng lẫy. - Mẹ nói và bước quanh phòng ăn với chiếc máy ảnh trên tay. Bố thì dựa vào cửa bếp và trêu ghẹo tôi.

Scarlett quàng tay ôm chặt vai tôi, kéo tôi lại gần hơn cho pô ảnh tiếp theo. Mái tóc cậu ấy thật rực rỡ, nụ cười tươi tắn với những chấm tàn nhang li ti trên mũi.

- Đẹp lắm! - Mẹ dựa vào tường và hơi cúi người xuống. - Giờ thì nói “Dạ vũ!” nào hai đứa!

- Dạ vũ! - Scarlett lặp lại và tiếp tục cười.

- Dạ vũ. - Tôi lên tiếng nhỏ hơn, nhìn ngẩm Scarlett thay vì hướng vào ống kính, ánh đèn flash chói lòa.

Lúc cầm bông hoa cài áo đi ngang phòng khách, Noah đã có vẻ ngà ngà say.

- Xin chào! - Noah lên tiếng khi bước lại gần, định cài bông hoa lên ngực áo của tôi, hơi thở cậu ấy ấm nóng và ngọt ngào. - Đứng yên nhé!

- Để tớ! - Tôi nói và đỡ lấy bông hoa trước khi cậu ấy kịp đâm kim vào người tôi. Trong lúc đó, cô Vaughn (rõ là hiếm khi gần gũi con trai mình) và mẹ tôi (trông như đang hạnh phúc đến phát khóc) đứng xa xa quan sát. Bên cạnh tôi, Cameron đang cẩn thận đính chiếc hoa cài áo kết từ mấy bông hồng nhạt, điểm li ti hoa trắng xung quanh lên ngực áo Scarlett. Cameron nhỏ bé nhưng trông vô cùng bảnh bao trong bộ lễ phục, với chiếc thắt lưng màu mận chín và cả tất nữa. “Đúng điệu quý tộc!”, mẹ tôi đã phải thốt lên như thế ngay lúc cậu ấy xuất hiện, ngược hẳn

với bộ đồ thuê của Noah, cái quần ngắn cũn để lộ cả đôi vớ thể thao lấp ló phía dưới. Tôi đính vội đóa hoa cài lên áo và suýt chút nữa quên ghim chặt nó, rồi cố chịu đựng màn chụp hình thêm một lúc nữa.

- Thật tuyệt vời! - Cô Vaughn xuýt xoa, cầm máy quay phim đi vòng vòng quanh tôi và Noah trong lúc cậu ấy đưa tay ôm ngang hông tôi. Có vẻ rượu đã khiến cậu ta dạn dĩ hơn hẳn. - Halley, cười lên nào cháu!

- Thêm một tấm nữa nhé! - Mẹ tôi phụ họa và lại tiếp tục bấm máy ảnh, ánh đèn flash nhá liên tục. - Các con sẽ có một đêm vô cùng đáng nhớ đấy! Thật tuyệt.

Cô Marion cũng có mặt, tay cầm chiếc máy ảnh loại dùng một lần để chụp ảnh cho Scarlett, hết tấm này đến tấm khác. Lát nữa, cô ấy sẽ cùng chú Steve tham dự một cuộc tranh tài Trung Cổ nên đã diện một chiếc đầm nhung dài với hai cánh tay bông, trông như nàng Guinevere[42] hay người đẹp ngủ trong rừng. Dần dà, cô Marion ngày càng hứng thú với những hoạt động giải trí cuối tuần của chú Steve. Cô đi theo chú ấy đến các buổi hội họp, vừa nhấm nháp rượu mật ong vừa xem chú “Dracula” cưỡi ngựa đấu thương. Scarlett cảm thấy rất ngượng về chuyện này, nhưng cô Marion lại bảo việc thính thoảng hóa thân thành một người khác là khá thú vị.

- Scarlett! - Cô Marion nói to và vẫy vẫy tay thật cao. - Lại đây nào con yêu! Đẹp quá!

Cuối cùng thì chúng tôi cũng bước được lên chiếc limousine mượn từ khách sạn nơi bố Cameron đang làm việc, sau khi những bà mẹ đã hoàn tất phần “lưu giữ từng khoảnh khắc”. Cameron sau một hồi lóng ngóng, giờ đã ổn định, sẵn sàng cho một buổi tối đáng nhớ. Nhưng bạn nhảy của tôi lại khác.

- Phải có một quầy bar ở đây chứ nhỉ? - Noah bắt đầu kiểm chuyện ngay lúc cửa xe vừa đóng và cả bọn lao đi.

Scarlett chỉ lảng lạng liếc xéo Noah rồi xếp lại chiếc váy cho ngay ngắn, còn tôi thì lên tiếng:

- Tào lao ấy mà! Mặc kệ đi.

- Không phải chuyện tào lao! - Noah đáp lại, giọng căm phẫn. Đạo gần đây, cậu ta đã nói chuyện nhiều hơn với tôi, hơn cả lúc cả hai còn quen nhau. - Lẽ ra phải có quầy bar trong một chiếc limousine chứ!

- Chắc họ đã tháo nó ra rồi. - Cameron nói nhỏ. - Tiếc thật!

- Sao lại phải ủy mị thế nhỉ! - Scarlett nói và siết tay Cameron. - Bọn tớ không để ý đâu.

- Đây cũng không cần nhé! - Noah lớn tiếng và lôi từ trong túi áo ra một chai nhựa đựng rượu trái cây. - Tớ có sẵn đây rồi.

Tôi nhìn cậu ấy, nói:

- Làm ơn thôi đi, Noah.

- Ô, xem kìa! - Scarlett chế giễu khi cậu ta mở cái chai và tu ừng ực, khiến vài giọt nhều xuống áo sơ mi. - Thật quý phái làm sao!

- Tớ thích thế đấy! - Noah lè nhè nói rồi cất cái chai trở lại túi áo, lấy tay quệt ngang miệng rồi quàng qua người tôi, và tôi cố tránh hết mức có thể.

Nhưng khi đến được buổi dạ vũ thì cậu ta đã say khướt. Chiếc limo thả chúng tôi ngay trước bãi đỗ kế bên căn-tin (giờ đã thành sân nhảy của buổi tối nay), và tôi sai bước vào trong, để mặc cậu ta ngật ngưỡng phía sau. Noah đã nốc cạn chai rượu và ném nó xuống vệ đường rồi nhào lên chụp lấy tôi, song thay vào đó, cậu ta túm ngay vạt sau chiếc váy, khiến nó bị rách toạc ngay giữa lưng. Ngay lập tức, gió lạnh ùa vào lưng tôi và luồn xuống dưới chân, tôi phải vội dừng lại.

- Ối! Xin lỗi nhé! - Noah cười khích khích khi thấy tôi quay lại. Trên tay cậu ta là mảnh vải trắng sáng mà lúc nãy còn là một phần của cái váy dạ hội.

- Đồ đểu! - Tôi gắt lên và đưa tay ra sau, túm lại mớ vải vóc xô lệch, cố che lấy phần lưng. Thế đấy, tôi đang bị kẹt ở buổi dạ vũ với Noah Vaughn, trong tình trạng hớ hênh thế này. Thật là đáng xấu hổ!

- Halley, chuyện gì thế? Nhanh lên chứ! - Scarlett gọi lớn từ phía lối vào sảnh. Melissa Ringley, chủ tọa của tối nay, đang ngồi ngay bàn soát vé nhìn chúng tôi.

- Hai người cứ vào trước đi. Tớ sẽ đến ngay.

- Cậu chắc chứ?

- Ừ.

Scarlett nhún vai, đưa vé vào cửa cho Melissa rồi cùng Cameron bước vào. Tiếng nhạc âm ỉ vọng ra bên ngoài, và mọi người đang lũ lượt băng qua chúng tôi để vào trong. Tôi quay người, đi về phía dãy phòng thí nghiệm tối đen, tìm cách giải quyết cái áo.

- Này, để tớ giúp một tay! - Noah lại tiếp tục ngật ngưỡng phía sau lưng tôi.

- Cậu không giúp được gì hết, rõ chưa?

- Đừng có nanh nọc thế chứ! - Noah đáp trả, mắt vẫn dán vào lưng tôi và bắt đầu đưa tay sờ soạng. - Cậu có biết cậu thay đổi nhiều lắm không?

- Sao cũng được, Noah. - Tôi đáp. Tôi cần gấp một mớ kim băng và không thể lê lét trước mặt bạn bè thế này được, kể cả Scarlett.

- Trước đây cậu ngoan ngoãn, hiền lành và đáng yêu biết bao, rồi cặp kè với Macon Faulkner, và đủ thứ chuyện xảy ra. Cậu nghĩ cậu hay ho lắm, rằng cậu cao giá và khó với tới chứ gì.

- Noah, im ngay đi.

- Cậu im đi thì có! - Noah lớn tiếng. Hai đứa con gái mặc đầm trắng, lộp cộp nện giày cao gót liếc về phía chúng tôi, cố nhận diện những kẻ đang gấu ó nhau trong bóng tối.

Tôi mặc kệ Noah, cố nhoài tay ra sau váy. Bất ngờ, cậu ta đứng ngay đối diện, hơi thở phà vào mặt khi tôi quay lại. Tôi không ngờ là cậu ta đã trở nên cao lớn như thế. Noah choàng tay qua hông tôi, lèn bàn tay qua chỗ váy rách, chạm vào lưng tôi và lặn sâu xuống, sờ soạng đến mép quần lót. Tôi nhìn chăm chăm vào cậu ta, điếng người trong khi khuôn mặt Noah áp sát vào mặt tôi, hai mắt nhắm chặt lại và miệng mở ra.

- Tránh ra! - Tôi hét và đẩy Noah ra. Cậu ta bị hụt chân, vấp phải một cái rễ cây rồi ngã lăn ra đất, ngay đúng lúc một nhóm khác đi ngang qua. Tôi đứng dựa lưng vào tường, không thêm để ý đến chiếc đầm rách, không cả buổi dạ vũ này. Tôi cố giấu mình thật kỹ.

- Chà chà! Cậu có sao không? - Một đứa con trai trong đám kia bước đến cạnh Noah, cậu ta vẫn còn dí mắt vào đất, choáng váng.

- Cô ta vừa mới... cô ta thật là...! - Noah lắp bắp trả lời và loạng choạng đứng dậy, đi vòng ra sau khu nhà, miệng lầm bầm chửi rủa. Đứa con trai và cô bạn bên cạnh chỉ đứng nhìn, cười cười lo âu rồi tiến đến bàn của Melissa Ringley. Cuối cùng, chỉ còn tôi một mình ở đó.

Tôi nghĩ đến chuyện về nhà. Tôi có mang theo tiền nên sẽ dễ dàng gọi một chiếc taxi hoặc nhờ bố đến đón, bỏ mặc hết mọi sự ở đây. Nhưng Scarlett sẽ lo lắng, thế là tôi quyết định túm lưng váy lại, và cứ thế đi tìm báo cho Scarlett.

Cậu ấy đang nhảy cùng Cameron. Họ không thể đứng sát vào nhau vì cái bụng bầu to đùng của Scarlett nằm giữa cả hai, nhưng những chuyển động của hai người vẫn thật tuyệt. Xung quanh Scarlett là những đứa con gái mỹ miều với những kiểu tóc cầu kỳ, son môi sáng bóng và diện giày cao gót, tay trong tay bên những người bạn nhảy lễ phục chỉnh tề, chân mang giày da bóng lộn. Tôi thấy cả Brett Hershey và Ginny Tabor, cả hai đều mang vương miện dành cho Hoàng đế và Nữ hoàng[43] vinh dự của tối nay và đang hôn hít nhau ở gần một bàn thức ăn. Và kia là Regina Little, một trong những nữ sinh béo phì nhất trường, trong bộ đầm trắng “vĩ đại” đang khiêu vũ cùng một người mặc quân phục mà tôi đoán ít nhất cũng cỡ ba mươi tuổi. Cuối cùng, tôi thấy Elizabeth Gunderson và Macon ở góc phòng, không khiêu vũ, không cười cợt hoặc nói chuyện. Chỉ đứng yên nhìn mọi người khiêu vũ, giống tôi.

Rồi Macon trông thấy tôi, và ngay lập tức những cảm giác rạo rực và điên dại từ lần đi đến đập Topper ủa về trong tôi. Cậu ấy trông thật bảnh bao, và đang nhướn miệng cười tươi rói với tôi. Khoảnh khắc ấy, nếu trờ trở giữa buổi dạ vũ, tôi nghĩ Macon có lẽ sẽ mang tôi đi.

Và mọi thứ nhoang nhoáng hiện lại trong đầu tôi. Buổi dạ vũ, Michael, mẹ tôi và cả bé con của Scarlett. Macon và ngôi nhà của Ronnie, buổi tối hôm đó trong chiếc xe hơi cùng với những mảnh kính tung tóe xung quanh. Cả nụ cười ranh mãnh của Elizabeth Gunderson, cái lạnh cắt da nơi khu rùng lúc tôi chao đảo trong đêm giao thừa rồi bàn tay ấm áp, mảnh dẻ của bà ngoại Halley trong tay tôi. Cuối cùng là hình ảnh khuôn mặt Noah áp sát vào mặt tôi ban nãy với cái miệng hé mở. Và Scarlett ở ngay trước mắt tôi, đang khiêu vũ giữa hội trường, đung đưa nhịp nhàng theo nhạc và mỉm cười, mỉm cười, rồi lại mỉm cười.

Tôi chen qua đám đông, tay vẫn giữ chặt váy, chỉ nghĩ đến chuyện rời khỏi đây thật nhanh, biến mất tằm, đại loại thế. Tôi xô đẩy qua đám con gái xúng xính váy áo, qua vùng không khí ngào ngạt mùi nước hoa nam nữ, băng qua cô hiệu phó Oakley, người vẫn không ngừng giám sát để kịp thời ngăn chặn những trường hợp hút hít hoặc say xỉn. Tôi vẫn tiếp tục bước tới cho đến cửa nhà vệ sinh và chạy biến vào bên trong, để mặc cánh cửa đóng sầm sau lưng.

Người đầu tiên tôi thấy là Melissa Ringley, đang đứng tồ lại son môi trước gương. Cậu ta nhìn vào gương, thấy hình ảnh phản chiếu của tôi trong đó, há hốc miệng quay lại.

- Halley, ôi lạy Chúa, có chuyện gì thế? Cậu có sao không? - Melissa bỏ thỏi son xuống và bước ngay đến bên tôi, vừa đi vừa nâng chiếc váy lên để nó không quệt xuống nền nhà. Cậu ấy mặc một chiếc đầm màu đen có đường viền nhỏ ở cổ, cùng một sợi dây chuyền có mặt thánh giá bằng vàng.

À vâng, hình dạng của tôi trông thật kinh hãi. Kiểu tóc Pháp cầu kỳ mà Scarlett bới cho tôi lúc tôi chuẩn bị đi giờ đã bung ra, chĩa tứ tung trông như kiểu tóc Mohawk[44]. Khuôn mặt tôi đỏ ửng, lớp mascara nhòe nhoẹt, cùng chiếc váy rách bươm. Hai đứa con gái khác cũng vừa chỉnh trang xong đi ngang qua tôi, liếc nhìn phần đồ lót bị lộ ra và mở miệng bàn tán khi đi ra ngoài, để mặc Melissa và tôi ở lại.

- Tớ không sao. Chỉ là một buổi tối tệ hại thôi! - Tôi nói nhanh rồi bước đến bồn rửa, thấm ướt một miếng khăn giấy và cố “dọn” hậu quả trên mặt mình. Tôi thả tung mái tóc, mấy cái kẹp tăm văng tứ tung.

- À, nghe nói Noah đang say xỉn. - Melissa nhìn xung quanh và hạ giọng. - Thật khổ cho cậu. Mà cái váy của cậu bị sao thế? Ôi trời, cậu quay lại xem nào, Halley. Cái váy kìa!

- Tớ biết. Tớ chỉ muốn ra khỏi đây thôi. - Tôi rít qua kẽ răng, không thể tin được Melissa Ringley lại thấy tôi trong hoàn cảnh này.

- Nhưng cậu đâu thể ra ngoài với bộ dạng thế này được! Nào, đưa tớ mấy cái kẹp tăm, để xem tớ làm được gì!

Nói rồi, cậu ta đi vòng quanh xem xét tình hình chiếc váy. Tôi đứng yên đó cho Melissa cài mấy cái kẹp cố định vào váy, lòng tự hỏi không biết đêm nay còn điều tồi tệ nào nữa. Và nó đến thật.

Tiếng gót giày nện lộp cộp trên hành lang, mỗi lúc một lớn dần và Elizabeth Gunderson xuất hiện, trong bộ đầm đen bó sát. Khi thấy tôi, Elizabeth nheo mắt nhìn khắp người tôi từ đầu tới chân rồi bước đến một bồn rửa mặt, chúi sát vào tấm gương.

- Xong rồi, ít ra có thể cầm cự được hết tối nay đây! - Melissa vui vẻ nói và ném mấy cái kẹp còn dư vào thùng rác. - Nhưng cậu đừng cử động mạnh nhé!

- Ừ, cảm ơn cậu nhiều lắm, Melissa! - Tôi nói và nhìn vào gương, cảm thấy Elizabeth đang quan sát mình. Tôi tự nhủ rằng cô ta thật hợp với Macon, hai người họ quả là xứng đôi. Nhưng suy nghĩ đó cũng không làm tôi thấy khá hơn.

- Ôi có gì đâu! Đó là trách nhiệm của chủ tọa mà. - Melissa vui vẻ đáp lại, lấy tay sửa lại búi tóc rồi vẫy tay chào tạm biệt để ra ngoài. Tiếng nhạc du dương lọt vào trước khi cánh cửa khép lại.

Bên cạnh tôi, Elizabeth đang rướn sát vào gương, kẻ lại đường viền quanh mi mắt. Ở khoảng cách gần thế này, cô ta trông mệt mỏi, xác xơ, đôi mắt đỏ ngầu với màu son quá tối, khiến đôi môi trông như đang bầm tím.

Tôi nhìn lại mình lần cuối và chuẩn bị bước ra ngoài vì biết nán lại đây cũng chẳng để làm gì. Chẳng có gì để nói với Elizabeth Gunderson, nhưng cô ta lên tiếng ngay lúc tôi định mở cửa:

- Halley.

Tôi quay lại.

- Gì?

Elizabeth lui lại, lấy tay vuốt tóc. Cô nàng không nhìn thẳng vào tôi mà ngó xuống chiếc ví cầm tay.

- Tối nay cậu vui chứ? Tôi mỉm cười:

- Không. Thế còn cậu?

Elizabeth thở dài và đưa tay lên chùi bớt lớp son môi.

- Cũng không.

Tôi gật đầu, không biết phải nói thêm điều gì nên lẳng lặng chạm tay vào nắm đấm cửa.

- Ừ, thôi gặp cậu sau nhé!

Tôi dợm người bước đi, tiếng nhạc ủa vào lớn đến mức gần như át đi tiếng nói của Elizabeth:

- Nay, cậu ấy vẫn còn yêu cậu đấy. Cậu ấy phủ nhận, nhưng rõ là thế. Cậu ấy vẫn còn yêu cậu.

Tôi khựng người và quay lại:

- Cậu đang nói về Macon à?

- Cậu ấy không chịu thừa nhận. - Elizabeth trầm ngâm nói tiếp, nhưng giọng cô nàng run run. Ôi, tôi đã từng ghen tị với cô ta biết bao, cái buổi tối tại nhà Ronnie khi cô nàng thoải mái nằm dài ra giường sẫm soi mấy ngón chân ấy. Giờ thì cảm giác đó không còn nữa. - Cậu ấy nói không buồn nghĩ đến cậu, nhưng tớ biết tổng là không phải vậy. Nhất là buổi tối nay, khi cậu ấy nhìn thấy cậu. Tớ biết rõ như vậy.

- Chẳng có nghĩa gì cả. - Tôi thẳng thắn đáp. Đó chẳng qua chỉ là cảm giác, chỉ là một phút rồ dại bốc đồng lướt qua. Hoàn toàn không phải tình yêu.

- Cậu còn yêu cậu ta không? - Giữa bốn bức tường, giọng nói của Elizabeth vọng lại nghe lạ lẫm, rồi tan ra quanh tôi.

- Không. - Tôi nói khẽ. Rồi nhìn thoáng hình ảnh mình trong tấm gương: mái tóc rối bù và chiếc đầm rách rưới. Lớp trang điểm không thể che kín được vết sẹo trên mí mắt tôi. Nhưng không sao cả, tôi vẫn ổn.

Elizabeth Gunderson quay lại bồn nước. Mái tóc hất ngược ra sau, hết như những lần “hạ cánh” từ đội hình Kim tự tháp^[45] trong các trận đấu bóng của trường. Elizabeth lấy hơi, toan nói điều gì đó, nhưng cánh cửa bất ngờ mở toang, và Ginny Tabor trong chiếc đầm xa-tanh màu hồng chạy ào vào hồi hải.

- Halley! - Cô nàng dừng lại, lấy một tay chặn lên ngực, lấy hơi. - Cậu... cậu ra ngoài kia mau!

- Sao thế?

- Scarlett! - Ginny thở hổn hển, một ngón tay đưa lên ra dấu gì đó và cố lấy hơi. - Scarlett đang sinh!

- Cái gì? - Tôi quay phắt lại nhìn Ginny. - Cậu không đùa đấy chứ?

- Tớ thề! Scarlett và Cameron chụp ảnh trước, còn tớ với Brett đang đứng đợi đến lượt, rồi bỗng nhiên sắc mặt cậu ấy đổi khác và dùng một cái...

- Tránh ra!

Tôi gạt Ginny qua một bên và tất tả chạy ra ngoài sảnh, vòng qua đám người đang uống nước trái cây, băng qua dàn nhạc, tiến về phía đám đông chỗ chụp ảnh dưới cầu sắt nhỏ. Mọi người xôn xao còn người thợ chụp hình cầm chiếc máy ảnh to dùng, tay siết chặt. Và rồi tôi thấy gương mặt đỏ ửng của Scarlett giữa vòng vây. Scarlett bật khóc thút thít khi thấy tôi.

- Không sao đâu, sẽ ổn thôi mà!

Tôi trấn an và đứng sát vào Scarlett, cạnh Cameron mặt mày xám ngoét. Ai đó hét lên gọi xe cứu thương, nhạc cũng dừng lại còn tôi thì không thể nhớ được bất cứ một điều gì về kỹ thuật hít thở mà chúng tôi từng thực hành ở lớp dự sinh.

Scarlett chộp lấy cổ áo, kéo tôi xuống gần, cậu ấy khỏe khủng khiếp:

- Tớ không cần xe cứu thương! Đưa tớ ra khỏi đây ngay, tớ không muốn sinh con ngay trong buổi dạ vũ!

- Được rồi, được rồi. - Tôi đáp, nhìn sang Cameron nhờ hỗ trợ, nhưng cậu ta đang đứng dựa lưng vào thành cầu và lấy tay phẩy phẩy ngang mặt, trông khủng khiếp hơn cả Scarlett. - Đi thôi nào, nhanh lên!

Tôi đỡ Scarlett đứng dậy, tay cậu ấy quàng qua vai tôi và cả hai bắt đầu len qua đám đông. Cô Oakley đi bên cạnh tôi, khẳng khẳng đã gọi xe cấp cứu và Scarlett nên ở lại đây. Phía đằng trước, Ginny Tabor trong bộ cánh hồng chói hét váng đòi mang nước nóng lại, nhưng tôi chẳng để tâm, chỉ nghĩ đến bàn tay Scarlett đang bám vào vai mình, chặt đến mức tôi không thể nhìn thẳng hướng. Nhưng rồi chúng tôi cũng ra được lối vào sân trường.

- Cameron đâu? - Scarlett nói đứt quãng khi cả hai ra được cửa sảnh. - Cậu ấy làm sao rồi?

- Cậu ấy vừa ở đâu đây. - Tôi trả lời, tiếp tục dìu Scarlett đi, bàn tay cậu ấy vẫn níu chặt lấy tôi. - Buồn nôn hay sao đó.

- Có phải lúc đâu chứ! - Scarlett rên rỉ.

- Không sao đâu, rồi sẽ ổn thôi! - Tôi lại trấn an Scarlett. Khoảng cách đến bãi đỗ xe được thu hẹp, nhưng rồi tôi chợt nhận ra cả bọn chẳng có lấy một phương tiện. Chiếc limo phải tận nửa đêm mới đến đón. Cả hai đã đi xa khỏi đám đông vẫn còn tụm lại nơi cửa sảnh, cô Oakley gọi với theo bảo Scarlett nên đợi xe cứu thương sẽ đến trong chốc lát.

- Tớ không cần xe cấp cứu. - Scarlett khẳng khẳng. - Nếu bắt tớ lên xe, tớ sẽ cào cấu họ cho xem!

- Nhưng không có xe. Mình đến đây bằng xe limo mà, nhớ không?

- Tớ không quan tâm! - Scarlett lại bầu chặt vai tôi. - Cậu nghĩ cách đi!

- Tớ sẽ xin quá giang! Đừng lo nhé, tớ sẽ lo liệu. - Tôi nói và nhìn khắp bãi đỗ, tìm một chiếc xe chạy ngang qua.

Nhưng dường như chẳng có chút hy vọng nào. Chỉ có mình chúng tôi ở đây.

Rồi bỗng có tiếng xe rít lên ở khúc cua, tôi lập tức đưa một tay lên vẫy rồi rít, tay còn lại vẫn đỡ Scarlett. - Này! - Tôi gọi. - Làm ơn, làm ơn dừng lại!

- Ôi không! - Scarlett nói nhỏ. - Nước ối vỡ rồi. Kinh quá! Đi tong cái đầm của tớ rồi.

- Dừng lại! - Tôi hét vào phía chiếc xe đang tiến lại gần, nó từ từ giảm tốc độ và dừng hẳn lại, tiếng động cơ vẫn còn gầm gừ. Tôi biết rõ người lái.

- Này! - Macon mỉm cười phía sau tay lái và nhấn nút mở cửa. Đêm nay, cậu ta đi chiếc Lexus, Elizabeth ngồi ở ghế bên. - Cần quá giang à?

- Tất nhiên! - Scarlett rên rỉ. - Đần vừa thôi chứ!

- Tốt quá, cảm ơn nhé! - Tôi nhẹ nhàng đáp lại khi Elizabeth với người ra mở cánh cửa phía sau cho chúng tôi. Khắp người Scarlett nhóp nhép, còn chiếc váy của tôi thì kẹp tằm không ngừng rơi rụng sau những cử động không mấy nhẹ nhàng của tôi. Chiếc xe chuẩn bị lao đi thì Cameron từ xa chạy lại, lên xe với chúng tôi luôn. Anh chàng liên tục lấy hơi, trông mặt mày vẫn xanh xao lắm.

- Cậu sao thế? - Tôi hỏi, trong lúc Scarlett đổ gục vào tôi, nắm chặt bàn tay tôi đến mức các ngón co quắp, nắm chồng lên nhau.

- Tớ xỉu! - Cameron đáp.

- Cameron nói gì thế? - Scarlett rên rỉ bên cạnh tôi.

- Không. Cậu ấy không sao đâu. Nào, bây giờ mình hít thở đi. Hít sâu, thở mạnh ra...

- Tớ không muốn hít thở. - Giọng Scarlett yếu đi. - Tớ cần thuốc giảm đau, ngay bây giờ!

Từ kính chiếu hậu, tôi thấy Macon đang cười nhìn cả bọn. Bất chợt, tôi nhớ về lần cuối cả hai ngồi trong cùng một chiếc xe, phóng vù qua thành phố. Chỉ là không phải lúc để hồi tưởng thôi.

- Hít mạnh vào, Scarlett. Cố lên nào! - Tôi hét lên.

- Tớ sợ lắm! Chúa ơi, Halley ơi, đau quá!

Tôi siết tay Scarlett, mặc kệ những cơn đau nhói nơi ngón tay.

- Phải nhớ lại những gì đã học ở lớp, cậu biết chưa? Những điều yên bình, nghĩ đến biển này, cánh đồng hoa và hồ nước nữa.

- Thôi đi! Trời ạ, cậu tự đi mà nhớ lại, Halley!

- Thôi được, vậy thì không nghĩ đến mấy thứ đó nữa? Giờ mình nhớ lại những kỷ niệm vui đi. Nhớ chuyến đi biển năm lớp sáu không? Lúc cậu bị con sứa cắn ấy!

- Thế mà vui à? - Lông mày Scarlett ướm nước, mồ hôi nhễ nhại và bàn tay nóng rực. Tôi cố tỏ ra không sợ hãi, nhưng điều đó thật khó khăn.

- À, vậy thì... - Macon vẫn tiếp tục quan sát tôi qua kính chiếu hậu khi xe lao xuống đại lộ, nhưng tôi phớt lờ và tiếp tục động viên Scarlett. - Nhớ đến mấy cái bánh cùng làm trong bếp nhà cậu mỗi dịp hè này, rồi bọn mình cùng khiêu vũ theo nhạc radio, mùa hè vừa rồi bên Michael này, chuyển đi chơi ở hồ nước và...

- Mấy trái kiwi. - Scarlett thở hỗn hển. Kế bên tôi, Cameron trông như sắp xỉu lần nữa.

- Đúng rồi! - Tôi nói, tiếp tục gợi thêm nhiều điều khác. - Kiwi ấy. À, cậu nhớ cái ngày lấy được bằng lái xe không? Việc đầu tiên cậu làm là về ngay nhà tớ, đâm ngay cánh cửa ga-ra ấy. Nhớ không, Scarlett?

- Bố cậu nói mọi người thường đâm vào mấy xe khác. - Giọng Scarlett bức bối, tay vẫn nắm chặt tôi. - Bố cậu nói tớ là người đặc biệt.

Chúng tôi đã thấy ánh đèn của khu bệnh viện, mỗi lúc một gần hơn. Tôi còn có thể nghe cả tiếng xe cứu thương ở đâu đây.

- Ừ, tớ biết rồi. - Tôi nói và vuốt lại phần tóc rịn mồ hôi trên trán Scarlett. - Cứ thở đều nhé. Sắp tới nơi rồi, cố lên nhé!

Scarlett siết lấy tay tôi và nhắm mắt lại:

- Đừng bỏ tớ nhé, Halley? Hứa là cậu sẽ không đi đâu cả.

- Tớ hứa! - Tôi đáp lại. Xe tiến vào bãi đỗ và chạy vào khu cấp cứu. - Tớ sẽ ở ngay đây, Scarlett. Tớ hứa đấy.

Họ đặt Scarlett lên xe lăn, dúm vào tay tôi một đồng giấy tờ rồi đẩy cậu ấy qua mấy dãy phòng, để tôi và Cameron ở lại bàn đăng ký với một đám hướng đạo sinh vừa gặp tai nạn ở khu cắm trại, một ông già trán chảy máu và một phụ nữ đang ẵm ngửa một đứa bé, miệng la hét bằng tiếng Tây Ban Nha. Cameron đi tới ngồi xuống ghế và gục đầu xuống. Sau khi nguệch ngoạc vào mấy mẫu đăng ký, tôi ra chỗ điện thoại gọi về báo tin cho cô Marion.

Nhưng dĩ nhiên cô ấy không có ở nhà. Giờ này, hẳn cô ấy đang mãi xem cuỡi ngựa đấu thương hoặc nhảy theo những điệu vũ Trung cổ, hay cùng chú "Dracula" làm chuyện gì đó trong bối cảnh xưa cũ ấy. Chuông cứ vang lên đều đặn đến khi hết tín hiệu, tôi đành gác máy và vô thức gọi về nhà.

- Halley hả? - Mẹ hỏi, ngay trước khi tôi kịp lên tiếng. - Con đang ở đâu thế? Cô Vaughn mới gọi mẹ, nhà trường báo Noah say khướt trong bãi đỗ xe nên cô ấy phải đến đưa thằng bé về từ văn phòng. Cô ấy đang rất giận dữ, mà lại không thấy con đâu...

- Mẹ à.

- Mẹ tin con không uống rượu, không hiểu Noah bị gì nữa. Trước đây thằng bé có gặp rắc rối bao giờ đâu. Chú John hình như cũng giận lắm...

- Mẹ! - Tôi gọi, lần này lớn tiếng hơn. - Em bé đang đòi ra.

- Em bé? - Im lặng đột ngột. - Hả? Bây giờ á? Ngay lúc này sao?

- Vâng ạ. - Bên cạnh tôi, đám hướng đạo sinh bắt đầu đập liên hồi vào cái máy kéo tự động, cầu nhàu vì đã bị nuốt mất tiền. Cameron vẫn ngồi lệt thốt vào ghế tựa, cúi gằm bất động. - Con đang ở bệnh viện, người ta đưa Scarlett đi rồi, con không có thời gian giải thích chuyện của Noah đâu. Con không liên lạc với cô Marion được, khi nào thấy cô ấy về, mẹ nhắn giúp nhé. Phải nhanh lên mới được!

- Scarlett có sao không con?

- Bạn ấy sợ lắm! - Tôi trả lời và nghĩ đến cảnh giờ này Scarlett đang một mình, trong khi tôi đã hứa sẽ luôn ở bên dù có thể nào đi nữa. - Con phải đi thôi mẹ ạ. Con sẽ gọi mẹ sau?

- Ừ, con yêu. Nhớ cho mẹ biết tin.

- Vâng ạ.

Tôi gác máy và chạy bổ lại bàn đăng ký, chiếc áo đầm loạt soạt trên nền nhà, một chiếc kẹp tóc vẫn còn ghim vào sau lưng áo. Đi ngang qua lối vào tiền sảnh, tôi thấy Macon và Elizabeth vẫn

còn ngồi trong xe, đang nói chuyện gì đó. Mối Macon mấp máy và một ngón tay chỉ trở giận dữ. Elizabeth nhìn ra ngoài kiếng xe, cánh tay buông thõng ngoài cửa xe, hai ngón tay kẹp hồ điều thuốc. Cô ta thậm chí không nhìn thấy tôi.

Tôi đến bàn đăng ký, tự nhận mình là chị gái Scarlett, từng cùng tham gia lớp dự sinh với cậu ấy. Người ta dẫn tôi qua mấy cánh cửa, qua lớp màn quây trong phòng cấp cứu nơi Scarlett đang nằm trên giường, máy theo dõi thai nhi đã được nối với cơ thể cậu ấy, tiếng máy “bíp bíp” vang lên.

- Bây giờ cậu ở đâu thế? - Scarlett giận dữ khi thấy tôi xuất hiện. Cô ấy đã được thay một chiếc áo sinh màu xanh lá, trên tay cầm một cốc đầy đá lạnh. Chiếc đầm da hội của Scarlett được mắc lên trên tay ghế ở góc phòng. - Người ta đưa tớ đi, còn cậu lại biến đi đằng nào ấy!

- Tớ đâu có biến đi. - Tôi đáp lại nhẹ nhàng. - Tớ đi gọi mẹ cậu và lo mấy thủ tục nhập viện. Giờ thì tớ ở đây rồi.

- Ừ, thế thì tốt! Nhưng tớ thật sự rất cần... - Scarlett đột nhiên dừng lại, ngồi bật dậy và ôm bụng. Cậu ấy rên lên, càng lúc càng thống thiết và lớn hơn. Tôi chỉ biết đứng yên nhìn Scarlett, không thể nhận ra được khuôn mặt bạn mình và lập tức nhận ra tất cả thật quá sức của tôi.

Cánh cửa lại mở ra sau lưng, một bác sĩ bước vào, dáng điệu khoan thai và vui vẻ. Cô ấy bước từ tốn đến bên giường, trong khi Scarlett vẫn thở hổn hển và nín chặt tay tôi, đến mức tôi có cảm giác như mấy khúc xương đang cọ nhau kêu lắc rắc.

- Nào, chúng ta sắp đón em bé mới rồi đây. - Bác sĩ nhẹ nhàng nói và nhìn vào cái bảng nhỏ cuối giường.

- Thưa bác sĩ! - Scarlett nói đứt quãng. - Làm ơn cho cháu xin thuốc giảm đau ạ!

- Ừm, gượng đã. Để xem cháu chịu đựng được bao lâu hăng.

- Cô ấy đáp, đi xuống cuối giường, nhấc tấm khăn trải lên và đặt hai chân Scarlett lên chỗ gác chân được gắn ở cuối giường.

Cô ấy thọc ngoáy gì đó ở bên dưới và Scarlett gần như bóp nát bàn tay tôi ra thành bụi.

- Được rồi, sắp đến lúc rồi. - Bác sĩ lên tiếng và chỉnh lại khăn trải giường. - Không nên để em bé đợi quá lâu, cô cần cháu thật thư giãn, cùng hít thở với cô bé kế bên nhé! Phần còn lại cứ để chúng tôi lo.

- Còn thuốc giảm đau thì sao ạ? - Scarlett hốt hoảng. - Cháu phải có thuốc chứ?

- Cô sẽ cho người đi lấy ngay. Đừng lo lắng, cô bé. Mọi việc sẽ xong ngay trước khi cháu kịp nhận ra ấy. - Bác sĩ mỉm cười trả lời, như thể trông chúng tôi thật bé bỏng đáng yêu. Cô gài cái bảng vào cuối giường, giắt cây bút lên tai rồi không quên an ủi và vẫy chào chúng tôi trước khi đi ra khỏi phòng.

- Tớ ghét cô ta quá! - Scarlett giận dữ lúng búng trong họng, miệng ngậm đầy đá.

- Mình hít thở nhé. - Tôi đề nghị, kéo cái ghế đến cạnh giường. - Nào, hít sâu vào...

- Tớ không muốn hít thở! - Scarlett quát tôi. - Tớ muốn họ đánh ngất tớ ngay lập tức, đập ngay vào đầu này. Tớ không làm được đâu, Halley. Tớ không thể!

- Không, cậu sẽ làm được. - Tôi quả quyết. - Bọn mình đã chuẩn bị rồi mà.

- Ừ, cậu nói thì dễ lắm! - Scarlett lại nuốt thêm một viên đá.

- Cậu chỉ cần đứng yên đó, bắt tó hết hít rồi thở. Dễ quá còn gì!

- Scarlett. Mình cùng làm nào.

Scarlett nhào người dậy, mấy mảnh đá li ti tung tóe khắp nơi.

- Đừng có nói với tó những chuyện đó, nếu cậu không biết cái cảm giác đau đớn này. Nó khác hẳn những cơn đau trước đây!

- Rồi cậu ấy ngưng bật, khuôn mặt tái mét vì một cơn co thắt khác lại đến.

- Thở đi nào! - Tôi nói và làm mẫu trước. *Phù phù phù*, hít vào! *Phù phù phù*, thở ra. Thế đấy!

Nhưng Scarlett không làm theo mà chỉ rên rỉ, lần này những âm thanh nho nhỏ, ri rỉ đáng sợ đến mức tôi bước giật lùi khỏi giường. Tôi đã sai. Chúng tôi chưa sẵn sàng. Chuyện này quá “vĩ đại” và đáng sợ. Giờ tôi đã hiểu cảm giác kinh hãi và buồn nôn của Cameron. Tôi ước gì mình đã “trốn biệt” ngoài phòng chờ với đám hướng đạo sinh ồn ào bên cái máy bán kẹo, đi qua đi lại và đốt một điếu thuốc.

- Ở yên đây nhé! - Tôi nói với Scarlett và quay lưng bước đi khi cô ấy đã ngừng rên rỉ, mắt mở lớn nhìn tôi. - Tớ sẽ...

- Đừng đi mà! - Scarlett gào lên, cố gắng bám vào hai bên giường để ngồi thẳng dậy. - Halley, đừng!

Nhưng cánh cửa đã khép lại sau lưng. Giờ chỉ còn mình tôi trơ trọi giữa hành lang, bức tường lạnh lẽo áp sát vào lưng, nơi chiếc áo bị rách. Tôi cố gắng gạt bỏ nỗi sợ hãi ra khỏi đầu. Tiếng Scarlett vẫn còn rên khóc bên kia cánh cửa. Ngay giây phút bạn thân của tôi cần tôi nhất, tôi đã bỏ chạy.

Và rồi tôi nghe thấy tiếng bước chân vọng lại, mỗi lúc một gần hơn. Những tiếng giày cộp cộp điềm tĩnh đến từ góc hành lang. Tôi nhìn sang bên trái, người ấy đang tiến đến gần tôi, trên tay cầm cái xác nhỏ và mắt nhìn thẳng, mạnh mẽ. Mẹ.

- Scarlett thế nào rồi? - Mẹ hỏi và đảo cái xác qua tay kia.

- Trong kia. Bạn ấy sợ lắm!

- Ta vào thôi. - Mẹ chạm vào nắm đấm cửa, nhưng tôi rụt lại, càng áp chặt người vào bức tường.
- Con sao thế, Halley?

- Con không làm được. - Giọng nói của tôi the thé, nghe thật lạ lắm. - Kinh khủng lắm! Bạn ấy đang rất đau đớn, con nghĩ là...

- Con yêu, con cần phải vào trong. - Mẹ ngắt lời và nhìn tôi.

- Con không thể. - Tôi lặp lại, cổ họng đau rát. - Điều này quá sức của con, mẹ ơi.

- Tệ quá đấy! - Mẹ tôi nói đơn giản, nắm lấy vai tôi và đẩy về phía cánh cửa. - Scarlett tin tưởng và trông cậy vào con. Con không được bỏ con bé.

- Con không giúp được gì đâu, Scarlett không muốn con ở đó. Con chỉ làm rối lên thôi! - Tôi phản đối, nhưng mẹ đã dùng một tay mở cánh cửa ra.

- Con bé chỉ muốn một mình con ở bên. - Mẹ tôi trấn an, rồi cả hai cùng bước vào phòng, tiến đến bên giường, cánh tay mẹ quàng qua vai tôi. Scarlett đã ngồi dậy, nín chặt tấm khăn trải giường trong tay, nước mắt đầm đìa trên khuôn mặt.

- Chào cháu, Scarlett! - Mẹ tôi đi lại giường và vuốt mái tóc cậu ấy. - Cháu chịu đựng giỏi lắm! Giỏi lắm đấy!

- Mẹ cháu đến chưa ạ? - Scarlett hỏi.

- Ồ, Marion chưa đến. Nhưng chú Brian đã đợi sẵn ở nhà cháu rồi. Mẹ cháu sẽ đến ngay thôi. Đừng quá lo lắng nhé! Giờ thì cháu muốn bọn cô làm gì nào? Cứ nói nhé!

- Đừng bỏ cháu! Cháu không muốn ở một mình đâu.

Mẹ tôi ngồi xuống cạnh Scarlett, đặt cái xác tay lên cái ghế, kể bên chiếc áo dạ hội.

- Dĩ nhiên rồi. - Mẹ nói và nhìn vào chiếc ghế bên kia, thế là tôi xấu hổ ngồi xuống. - Bọn cô luôn ở đây mà.

Tôi nhìn khuôn mặt mỗi một và bóng nhảy mờ mờ trộn lẫn nước mắt của Scarlett. Mẹ đang ghé sát vào tai cậu ấy thầm thì điều gì đó mà tôi không thể nghe rõ. Nhưng tôi có thể đoán được. Đó chính là điều mà tôi luôn được nghe sau những cơn ác mộng hồi bé, sau những tai nạn khi trượt pa-tanh hay trượt băng, sau những lần bị đám tiểu thư tinh quái đạp xe màu hồng rượt chạy về nhà. Tôi quan sát mẹ làm những điều đã quá thành thạo và chợt nhận ra rằng dù cuộc đời có ra sao, tôi sẽ chẳng thể nào cắt đứt sợi dây kết nối với mẹ trong suốt phần đời còn lại. Dù yếu đuối hay mạnh mẽ, mẹ vẫn là một phần trong tôi, một phần tất yếu như trái tim duy trì sự sống. Tôi sẽ không thể vững vàng nếu thiếu vắng mẹ.

CHƯƠNG XIX

Bác sĩ nhìn lên chúng tôi và gật đầu:

- Đang trời ra này, Scarlett. Cô nhìn thấy đầu em bé rồi. Chỉ cần rặn mạnh thêm vài lần nữa thôi, được chứ?

- Không lâu nữa đâu! - Tôi thì thăm và nắm chặt tay Scarlett hơn. - Sắp xong rồi!

- Làm tốt lắm! Cháu rất dũng cảm, hơn hẳn cô đấy. - Mẹ tôi động viên.

- Nhờ thuốc tê thôi mà! Xong rồi thì dễ như ăn bánh ấy.

- Im ngay! - Scarlett quát tôi. - Tớ thề là khi nào xong cậu sẽ biết tay tớ đấy Halley!

- Rặn mạnh lên nào! - Bác sĩ lại lên tiếng. - Chuẩn bị nhé!

- Hít vào! - Tôi nói và cũng hít một hơi thật sâu. - Thở ra nào!

- Thở ra! - Mẹ lặp lại lời tôi. - Cố lên cháu! Cháu sẽ làm được thôi.

Scarlett bám chặt lấy tôi, bàn tay vẫn siết mạnh lấy tay tôi. Khuôn mặt Scarlett nhăn nhúm, miệng há to, dồn hết sức lực còn lại trong buổi tối nay, cố gắng rặn một hơi thật mạnh.

- Sắp ra rồi! Em bé sắp ra rồi! Ôi đây này! - Bác sĩ mỉm cười vui sướng phía dưới. - Ôi! Mạnh nữa nào, một lần nữa thôi. Scarlett, cố thêm tí nữa nào...

Scarlett rặn thêm một hơi nữa. Bác sĩ đưa tay xuống, mò mẫm gì đó, rồi nâng lên một hình hài nhỏ bé, đỏ hồng và nhầy nhụa với cái chân khế quấy đạp và cái miệng mở ra. Những tiếng khóc oe oe nhỏ xíu vang lên.

- Là con gái! - Bác sĩ thông báo.

Mấy cô y tá bọc em bé lại, lau sạch và thông họng, rồi đặt vào lòng Scarlett. Cậu ấy nhìn con, nhắm mắt lại khóc nức nở. Bé đến với chúng tôi từ mùa hè năm ngoái, mỗi ngày một lớn hơn và giờ đã hiện diện ở đây, trong hình hài rõ ràng như chúng tôi.

- Con gái. - Scarlett nói khe khẽ. - Tớ biết mà.

- Con bé xinh quá. - Tôi nói với Scarlett. - Mắt nó giống hệt mắt tớ.

- Còn tóc thì giống tớ. - Cậu ấy đáp, vẫn tiếp tục khóc. Bàn tay nhẹ nhàng xoa đầu con, nơi mấy sợi tóc đỏ mới lún phún. - Cậu xem này!

- Các con nên tự hào! Rất xứng đáng! - Mẹ tôi lên tiếng và đưa tay ra nắm lấy bàn tay tí hon của bé, rồi quay sang mỉm cười với tôi. - Tớ sẽ đặt tên cho con là Grace. Grace Halley.

- Halley? - Tôi thốt lên ngạc nhiên. - Đừng đùa thế chứ!

- Rất nghiêm túc! - Scarlett cúi xuống hôn lên trán bé. - Grace Halley Thomas.

Một niềm vui sướng trào dâng khi tôi nhìn xuống Grace. Bé chính là dấu ấn cho những năm tháng của chúng tôi, từ mùa hè với Michael, đến mùa đông cùng Macon. Làm sao quên được chứ!

Scarlett rạng rỡ đu đưa cho bé ngủ trên tay, không ngừng hôn lên mấy ngón tay, ngón chân bé teo rồi quay sang hỏi mọi người đã từng thấy em bé nào xinh xắn đến thế không. (Tất nhiên ai cũng nhất trí là chưa từng). Sau khi tất cả chúng tôi đều được ẵm nựng Grace và Scarlett cũng chịu chợp mắt, tôi trở ra ngoài phòng đợi để báo tin cho mọi người. Trước mắt tôi, khi vòng qua cái máy bán hàng và đài phun nước, là cảnh khó tin nhất trên đời. Tôi đứng như trời trồng.

Căn phòng sáng choang và đông đặc người. Tu tập gần phòng cấp cứu, có đến phân nửa đám bạn học cùng lớp, xiêm y dự tiệc vẫn nguyên trên người, dựa ngời trên cái ghế tựa tuềnh toàng, dựa lưng dựa lưng vào tường. Có cả Ginny Tabor và Brett Hershey, mấy đứa còn gái ở lớp *Mỹ thuật Ứng dụng* bên đám bạn nháy. Cả Melissa Ringley, cả con nhỏ Maryann Lister cũng có mặt, cùng cả đồng người tôi chẳng hề biết. Tất cả đều lộng lẫy, miệng nhồm nhoàm bánh kẹo và trò chuyện rôm rả, chờ đợi tin tức. Tôi không thấy Elizabeth Gunderson, nhưng Macon vẫn còn đó. Cậu ấy dựa vào cái máy bán kẹo và đang nói chuyện với Cameron - lúc này đã tìm lại được chút thần sắc.

Ở phía bên kia căn phòng, tách biệt ra bởi đám ghế hiện đại là ngài “Dracula” và cô Marion đang thở dốc. Khoảng hai mươi chiến binh và các tiểu thư đậm chất Trung Cổ ủa vào. Một số còn dắt theo cả gươm và khiên nữa. Một chú còn khoác cả bộ áo giáp lên người, khiến nó cứ kêu loảng xoảng mỗi khi đi qua đi lại bàn đăng ký.

Và rồi tất cả đồng loạt nhìn thấy tôi.

Cô Marion chạy băng qua căn phòng, áo váy sột soạt dưới chân, đằng sau là chú Steve, kéo theo một lô một lốc các chiến binh. Cô y tá tại bàn đăng ký tròn mắt nhìn khi thấy tôi bước ngang qua. Cô Marion đến một bên tôi, Cameron và Ginny Tabor nhanh chân “xí” được bên còn lại. Theo sau bộ đầm hồng chói của Ginny là một đám nam thanh nữ tú, đứng lơ lửng đổ mắt nhìn vào tôi.

- Sao rồi? - Ginny len ra chặn trước mặt.

- Con bé thế nào? - Cô Marion tiếp lời. - Cô vừa mới đến, cô về nhà hơi trễ...

- Bạn ấy ổn rồi chứ? Ổn phải không? - Cameron hỏi.

- Scarlett không sao cả. - Tôi đáp lại và mỉm cười với cậu ấy. Rồi tôi quay sang nhìn mọi người, những thiếu niên đang ở ngưỡng trưởng thành trong trang phục da vũ, những tiểu thư và quý bà, cùng các chiến binh và hiệp sĩ giáp sắt (tất nhiên không kể đám hướng đạo sinh và mấy nhân viên bảo vệ đang cẩn trọng giữ khoảng cách với chúng tôi). - Là một bé gái!

Ai đó vỗ tay chúc mừng, rồi mọi người đồng loạt ồ lên vỗ lưng nhau. Phe “áo vét” và phe chiến binh hòa lẫn vào nhau, bắt tay ôm hôn rồi rít còng cô Marion lao luôn vào thăm cháu ngoại, có Cameron đi cùng. Ginny Tabor và Brett Hershey “trình diễn” một màn hôn hít màu mè. Cố y tá trực phải yêu cầu mọi người giữ yên lặng, nhưng không ai chịu nghe. Tôi chỉ đứng yên đó, nhìn ngắm tất cả và mỉm cười, cố lưu giữ mọi chi tiết vào ký ức để sau này có thể kể lại cho Scarlett và Grace bé bỏng nghe.

Một lúc lâu sau, tôi tiễn mẹ về nhà rồi ngồi lại bên Scarlett, trông cho cậu ấy ngủ. Một đêm thật

đáng nhớ, dù nó hoàn toàn không như cả hai mong đợi. Tôi háo hức với bé Grace và tất cả những điều đang chờ đợi mình ở phía trước. Tôi muốn đánh thức Scarlett để cùng trò chuyện nhưng kiềm chế trước vẻ mặt an bình say giấc của cậu ấy. Khi rời khỏi phòng, tôi ghé ngang qua khu chăm sóc trẻ sơ sinh thăm em bé. Con bé nằm cuộn mình, nhỏ tí ti trong chiếc nôi. Tôi đặt bàn tay mình lên thành kính, ra dấu báo cho bé biết về sự hiện diện của mình.

Rồi tôi đi xuống cầu thang, ra về. Sẽ chỉ có riêng tôi trên đường về, tôi muốn thế.

Tôi cúi người cởi giày, tháo cái dây vải vẫn đeo ở cổ tay rồi thả bộ xuống đường. Tôi không suy nghĩ về Macon, mẹ đang đợi ở nhà hay Scarlett đang say ngủ sau khung cửa sổ bệnh viện. Vẫn còn khoác trên mình chiếc áo dạ hội (giờ đã lại được giữ chắc bởi những chiếc kẹp tắm), với đôi chân trần, tôi thẳng hướng về nhà. Cứ mỗi bước đi, hình ảnh của bé Grace Halley lại ngập tràn tâm trí tôi.

Tôi tự hỏi mình không biết khi lớn lên, bé sẽ trở thành người thế nào, có bao giờ được nhìn thấy sao chổi mang tên mình, tên bà ngoại Halley và cả tên tôi không? Nhưng tôi biết chắc thời điểm mình đưa Grace ra vườn, ôm bé vào lòng và chỉ về phía vệt sáng vụt qua bầu trời đêm, rõ rệt, đẹp đẽ và đặc biệt như bé. Tôi hy vọng Grace sẽ là kết tinh của những điều tốt đẹp nhất của chúng tôi: tinh thần của mẹ Scarlett, sự mạnh mẽ của mẹ tôi, tính quả quyết của cô Marion và óc hài hước tinh quái từ bố Michael. Về phần tôi, tôi chưa biết sẽ trao tặng bé phẩm chất nào của mình. Tôi chắc chắn sẽ kể cho Grace nghe câu chuyện về những sao chổi. Tôi sẽ thì thầm vào tai bé những lời mà không ai khác có thể nghe hoặc giải thích cụ thể được. Đó chính là những lời an ủi yêu thương, những sao chổi, và những cô gái mà chúng tôi rồi sẽ trở thành, vào một ngày nào đó.

HẾT

[1] Từ được dùng trong bản gốc: *neighborhood*. Ở Mỹ, hình thức *neighborhood* này gần giống với khu phố ở Việt Nam, song diện tích và dân số mỗi khu lớn hơn nhiều.

[2] Trong tiếng Anh, những cái tên như *Lisa*, *Tammy*, *Caroline* hay *Kimberly* đều mang những ý nghĩa lớn lao hay gắn liền với một nhân vật cao quý nào đó trong truyện cổ dân gian, trong khi *Scarlett* lại có ý nghĩa khá bình dân: màu đỏ tươi.

[3] Ở Mỹ, khi đủ 16 tuổi, thanh niên sẽ có quyền thi lấy bằng lái xe ô tô, một dấu mốc quan trọng trong đời cho thấy họ đã trưởng thành phần nào về mặt thể chất và tinh thần.

[4] Một địa danh nổi tiếng ở bang Arizona, Mỹ. Hẻm núi được hình thành do sông Colorado chảy qua như khoét sâu vào vách núi, tạo nên một rãnh lớn. Quá trình này diễn ra từ khoảng 17 triệu năm trước.

[5] Nguyên văn trong bản gốc là “nerd”, là một từ lóng dùng để chỉ những học sinh thông minh xuất chúng song lại khép mình và dễ bị cô lập. Đây là một thực trạng trong học đường Mỹ và các nước phương Tây nói chung.

[6] Quyền sở lưu lại hình ảnh của từng học sinh, giáo viên và hoạt động của nhà trường qua từng năm.

[7] Tạp chí thời trang nổi tiếng thế giới.

[8] “Denial” là một trạng thái tâm lý đối phó thụ động với một tình huống không thoải mái dễ chịu. Thuật ngữ này được Sigmund Freud đưa ra.

[9] Một dòng sản phẩm của thương hiệu thuốc lá Marlboro.

[10] Một nhãn hàng thời trang, nổi tiếng với dòng sản phẩm đồ lót cho nữ giới.

[11] Tạp chí nổi tiếng dành cho giới trẻ, đặc biệt là thiếu nữ mới lớn, được xuất bản với nhiều ngôn ngữ trên thế giới.

[12] Danh nhân văn hóa thế giới, anh hùng dân tộc của Ấn Độ.

[13] “Wynken, Blynken và Nod” là một bài thơ dành cho thiếu nhi của Eugene Field, nhà thơ người Hà Lan. Câu chuyện kể về Wynken, Blynken và Nod trên hành trình lái chiếc thuyền - chiếc giày vải - băng qua dải Ngân hà.

[14] Ở Mỹ, những quầy *No Candy* này không bày trí kẹo ở khu vực quầy tính tiền để trẻ nhỏ không vòi vĩnh.

[15] Bộ phim giả tưởng nổi tiếng của đạo diễn George Lucas, gồm 6 phần nói về cuộc chiến giữa phe Ánh sáng của các hiệp sĩ Jedi và phe Bóng tối của người Sith. Các chiêu thức chiến đấu và vũ khí của cả hai bên đều giống nhau - gươm ánh sáng và sức mạnh tinh thần, chỉ khác phương châm và cách sử dụng.

[16] Một nhạc cụ thổi trong dàn nhạc, có âm vực cao và kích thước chừng một nửa so với sáo.

[17] Một nhạc khí bằng kim loại có hình dạng như một hình tam giác. Nhạc công sử dụng que kim loại gõ vào các vị trí trên cạnh của nó, tạo nên âm thanh với âm vực cao, trong trẻo.

[18] Trong xã hội phương Tây, việc trò chuyện với người không quen biết là biểu hiện của thái độ lịch sự, nhưng một khi đã trao đổi với nhau bằng đúng tên nghĩa là đã có một sự thân thiết nào đó trong mối quan hệ đôi bên.

[19] Một nhạc cụ thổi hơi, gần giống với sáo.

[20] Trong nguyên tác là *Oceanography*, tức *Hải dương học*. Tuy nhiên, chúng tôi chuyển thành môn Địa lý nói chung để gần gũi hơn với bạn đọc Việt Nam.

[21] Các quán bar đều có quy định độ tuổi được phép sử dụng rượu nên trước khi vào cửa, khách hàng phải xuất trình giấy tờ chứng minh tuổi tác. Nếu đủ tuổi quy định, bảo vệ sẽ đóng dấu lên mu bàn tay, nhờ vào dấu đó, nhân viên trong bar biết có được bán rượu hay đồ uống có cồn cho khách hay không. Ở đây, Macon hẳn chưa đủ tuổi nên có thể cậu ta dùng chứng minh thư giả.

[22] Trong nguyên tác là *English notebook*. Nhưng vì tiếng Anh là ngôn ngữ chính thức ở Mỹ, tương đương với tiếng Việt ở Việt Nam nên chúng tôi chuyển thành môn *Ngữ văn* cho tương đồng.

[23] Hình thức thi đấu phổ biến vào thời Trung Cổ, khi hai hiệp sĩ mặc giáp, cưỡi ngựa và cầm thương, một người một lần đấu, được ngăn cách bởi một hàng rào chỉ cao đến khoảng nửa thân ngựa. Khi hiệu lệnh bắt đầu, họ phi ngựa lao về phía nhau, dùng thương đâm vào đối phương. Ai ngã xuống trước bị xem là thua, người còn lại chiến thắng. Cuộc thi tiếp diễn cho đến khi một người đã loại hết các đối thủ của mình.

[24] Trong nguyên tác là *Vlad the Impaler*, biệt danh của một nhân vật có thật trong lịch sử thời Trung Cổ. Ông nổi tiếng vì sự tàn ác và đâm máu trên chiến trường, và sau này trở thành nguồn cảm hứng để nhà văn Bram Stoker xây dựng nên hình tượng nhân vật ma cà rồng Dracula trong tác phẩm của mình.

[25] Kiến trúc mang đặc trưng của thời dòng họ Tudor trị vì nước Anh, từ năm 1485 đến năm 1603.

[26] Một bộ phim truyền hình dài kỳ của Mỹ, được phát sóng từ năm 1981 đến năm 1990.

[27] Một nhạc phẩm nổi tiếng của ban nhạc Thụy Điển ABBA.

[28] Một thương hiệu giày của Mỹ.

[29] Tức sao chổi Halley. Đây là sao chổi duy nhất mà con người nhìn được bằng mắt thường. Chu kỳ bay quanh trái đất của nó là từ 75 đến 76 năm.

[30] Trong nguyên tác là *cone collar* hay còn được gọi là *Elizabeth collar*, là một vật dụng mà khi đeo vào giống như đang đội một cái phễu vào cổ, gọi liên tưởng đến kiểu trang phục cổ rộng, xòe và xếp nếp thời nữ hoàng Elizabeth I ở Anh. Nó được đeo cho vật nuôi để chúng không tự cắn vào mình.

[31] Một món mì nổi tiếng, được cho là bắt nguồn từ Hy Lạp.

[32] Việc mang thai khi còn quá trẻ, sau đó sinh con rồi giao con cho những cặp vợ chồng hiếm muộn, hoặc vì lý do nào đó mà không sinh con được là điều phổ biến trong xã hội Mỹ. Đây cũng là một hiện trạng gây nhức nhối trong lòng xã hội phương Tây mà nhiều phương tiện truyền thông đã đề cập và cảnh báo về những hậu quả xấu mà nó gây ra.

[33] Ở Mỹ, trường học được tổ chức theo hệ thống, từ trường mẫu giáo đến hết cấp 3, đôi khi lên cả đại học.

[34] Tức Elvis Presley, thần tượng âm nhạc thế giới.

[35] Lamaze: Phương pháp giảm đau trong khi sinh con nhờ tập luyện kỹ thuật thở trong suốt quá trình mang thai.

[36] Công ty nghiên cứu khách hàng, chuyên thu thập dữ liệu và ý kiến từ những người nghe radio.

[37] Trước đây, trong những buổi tiệc khiêu vũ, mỗi cô gái tham dự đều mang theo một tấm thẻ khiêu vũ. Khi một chàng trai muốn khiêu vũ cùng cô gái điệu nhảy nào, anh ta xin phép và nếu được cô gái đồng ý, anh ta sẽ điền tên mình vào tấm thẻ đó. Và lẽ dĩ nhiên, có những cô gái với tấm thẻ khiêu vũ luôn đầy ắp tên đăng ký, và cả những cô gái có rất ít, thậm chí không có tên ai trên thẻ khiêu vũ của mình.

[38] Theo phong tục một số nước, khi đứa trẻ chào đời, cha mẹ sẽ gửi thư thông báo đến họ hàng, hàng xóm láng giềng, đồng nghiệp và những người thân quen để chia sẻ niềm vui này.

[39] Trong tiếng Anh, câu “I love you” được dùng không chỉ cho các cặp tình nhân. Câu này được dùng trong mọi trường hợp thể hiện tình thương yêu, giữa cha mẹ với con cái, giữa bạn bè với nhau,... Đó là lý do Halley cố “vót vát” rằng nó chỉ là những tiếng bình thường, vẫn gặp hàng ngày, mọi lúc mọi nơi.

[40] Theo thông lệ hàng năm, lễ thả cầu thủy tinh tại quảng trường Time ở trung tâm New York là hoạt động mở màn các chương trình chào đón năm mới ở Mỹ. Khi năm mới đến, thị trưởng thành phố New York sẽ ấn và quả cầu thủy tinh lớn sẽ trượt từ đỉnh cột xuống.

[41] Lớp học chuẩn bị cho người mẹ kỹ thuật hít thở để giảm đau khi sinh.

[42] Vợ của vua Arthur trong truyền thuyết về nhà vua và các hiệp sĩ bàn tròn của Người.

[43] Tức *prom king* và *prom queen*, hai danh hiệu được trao cho chàng trai và cô gái nổi bật nhất đêm vũ hội cuối năm.

[44] Kiểu tóc Mohawk hay còn gọi là Mohican là kiểu tóc mà tóc trên đầu gần như bị cạo sạch, chỉ chừa lại một dải tóc ngay giữa đầu. Dải tóc này sẽ được vuốt keo cho chĩa lên, trông lập dị và nổi loạn.

[45] Đội hình cổ vũ phổ biến, khi các thành viên đứng chồng lên, trụ cho nhau tạo hình tháp.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>